

FLACĂRA

SALA DE
LECTURĂ

Supliment
estival
GRATUIT
32 pagini

11-110.

Exclusivitate:

**Salonul
de frumusețe
din Afganistan**

Eveniment:

**Tornada
de la Portița**

Față în față:

**Valeriu Stoica
Dinu Patriciu**

VIP:

**Rona Hartner
Marinela Nițu
Nicu Alifantis
Andreea Raicu
Leonard Doroftei**

**MONICA
BĂRLĂDEANU**
**În direct
pe plajă**

**Îngropați de vii
în căminul
de la Călinești**

Reportaj:

**Urșii din Brașov
iau cina la bloc
Sporturi de lux**

**LUCRURILE BUNE SE ÎNTÂMPLĂ
CELOR CARE AȘTEAPTĂ.
PÂNĂ LA TOAMNĂ.**

VOLVO

for life

PREȚURI CIP DE LA APROXIMATIV 34.500 EURO.

**PENTRU CĂ DIN TOAMNĂ,
VOLVO XC90
VA FI ÎN ROMÂNIA.
O SĂ FIE O VARĂ LUNGĂ,
DAR MERITĂ...**

VOLVO XC90 ÎNSPIRĂ ÎNCREDERE
ȘI RESPIRĂ MASCULINITATE.
OFERĂ MAXIMĂ PROTECȚIE ÎN
CAZ DE RĂSTURNARE, CHIAR ȘI
CÂND STĂ PE LOC, AI IMPRESIA
CĂ PUNE CEVA LA CALE.
PENTRU CĂ ESTE O MASINĂ
PUR ȘI SIMPLU ÎN STARE DE
ORICE, DAR NU PUTETI ALEGE
DECÂT MOTOARE TURBO, CU
CINCI SAU SASE CILINDRI...
NE VEDEM LA TOAMNĂ.

Alte caracteristici:

Motorizări

- 2.5T (210 CP), T6 (272 CP)
- D5 (163 CP)

Viteză maximă: 200-210 km/h

Dotări standard (selecție):

- Climatizare automată
- ABS cu gestionarea electronică a forței de frânare
- Airbag șofer și pasager
- Airbaguri laterale și airbag perdea față-spate
- Închidere centralizată și geamuri electrice față și spate
- RSC (sistem de menținere a stabilității la răsturnare)
- TRACKS (sistem de menținere a tracțiunii și stabilității)
- DSTC (sistem de control dinamic al tracțiunii și stabilității)

SISTEM DE LEASING PROPRIU

Ofertă excepțională
de leasing prin
FORUM AUTO.

FORUM AUTO

Unic importator VOLVO

Șos. București-Ploiești nr. 165-169
Tel.: 01-233 29 22; Fax: 01-233 29 25

**Credite pentru
construcția
și achiziționarea
de locuințe**

**Credite pentru
achiziționarea de
bunuri de folosință
îndelungată**

**Contul personal
de economii**

VOLKSBANK
Romania

Încrederea Dvs. ne obligă

SALA DE
LECTURĂ

SALA DE
LECTURĂ

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
REDACTOR ȘEF: REMUS ANDREI ION
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stoian
SENIOR EDITOR: Ilona Fehru Tufar Călin Zăroian
EDITORI: Oana Costea, Petru Claudiu Epure,
 Gheorghe, Marius Marin
SPORT: Popilut-Lorentiu Dumitrescu
SENIOR EDITOR FOTO: Clodoveu Tibăr
FOTOREPORTER: Eusebiu Ionescu
TEHNOREDACTOR: Laura Tibăr
CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Cochianu
COLABORATORI PERMANENȚI:
 Emil Hurezeanu, Radu Ionescu,
 Nicolae Manolache, Ștefan Nicolae,
 H.R. Popovici, Dan Pavel, Horia Patrașcu,
 Bogdan Ștefan, Alex. Ștefănescu
CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE
 Gabriela Adam-Oprea (Austria),
 Alexandru Ghiora (Italia), Ion Nădă (SUA)

*Grafică, tehnoredactare
 și prelucrări digitale

Se acceptă comenzi timpurii la
 Oficiul Regional de Distribuție
 nr. 140/5884/1971 din
 04.07.1991. Căsuța 1158276

S.C. PUBLICATIILE FLACĂRA S.A. este membru al
 Biroului Român de Audit al Timpului - BRAT

Consiliul de Administrație:

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsture

MEMBRI: Marius Răducanu Arion, Alexandru Arion, Dan Șoara

DIRECTOR EXECUTIV: Beatrice Anca Așcu

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

SECRETARIAT: Isabela Tepeșanu Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: rebus@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341

O.P. 33, C.P. 12

Cont. lei: 2511.789.1/ECU BCR, sector 1, București

Cont. valută: 2511.789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.789.2/DEM BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Marius Răducanu Arion

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PASĂREAN**

REBUS®

Redactor-șef: MIHA ZIGUREA

Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Anuș Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată: Dana Vîrbă

Corectură: Ioan Grigoriu

Publicitate și marketing: Florin Toma

Telefon, fax: 222.67.38; 224.36.88

Distribuție (222.66.28; 224.37.44): Eliza Băgar, Marius Celac, Corneli Macoveanu, Valeriu Rada

Critici de artă și de știință se pot abona

la SC „Publicațiile Flacăra” S.A.

Critici se pot abona și prin: S.C. MY PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache

sunt mărci înregistrate

ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

INTERVIURI

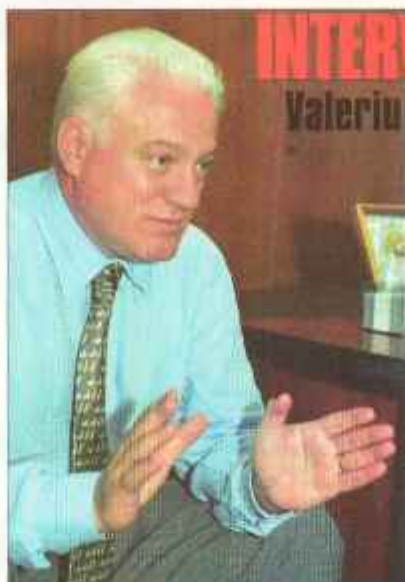
28

Valeriu Stoica:

„Cred cu toată
 tăria că Dinu
 Patriciu nu este
 un om politic”

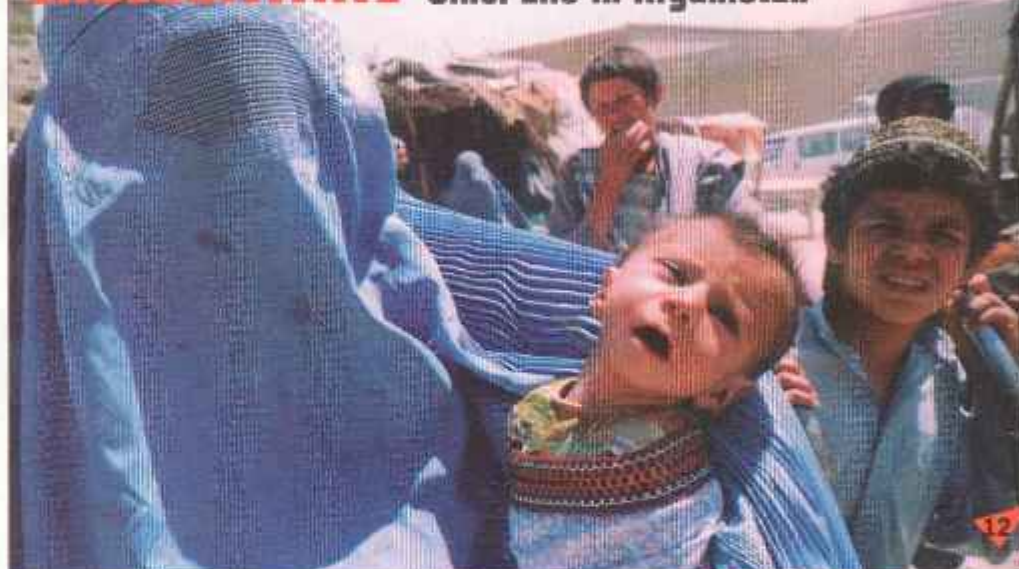
Dinu Patriciu:

„Dacă trăia
 Horia Rusu,
 Valeriu Stoica
 n-ar fi fost
 niciodată
 președintele
 liberalilor”

EXCLUSIVITATE

Cinci zile în Afganistan

EVENIMENT

Tornado de la Portița

34

SENZAȚIONAL

VIP

Doroftei pe valuri

64

La Brașov, urșii iau cină la bloc

38

REPORTAJ

Îngropați de vii în căminul din Călinești	50
Pictura pe față	56
Spectacol cu Hot'n'ley	68
Sport & lux	75

DESTĂINUIRI

Marinela Nițu l-a dat pe Miron Cozma pentru un cal	70
--	----

INTERVIU

Ted Lattimore, președintele Mobifon România	82
---	----

CREDINȚĂ

Omul care deschide cerul	86
--------------------------	----

POPULAȚIE

Criza demografică din România	90
-------------------------------	----

SPECTACOLUL POLITIC

94

FILM

Trenul vieții – umorul ca scut împotriva morții	100
---	-----

OPINII

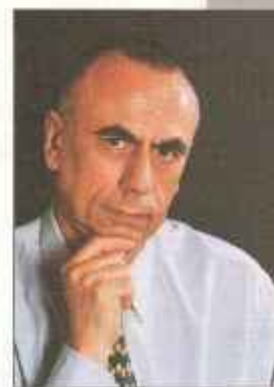
Doru Costea
Emil Hurezeanu,
Nicolae Manolescu,
H.-R. Patapievici,
Dan Pavel,
Bazil Ștefan

Coperta 1:
Monica Sărlădeanu
foto Paul Agarici

Altceva

„A fonda biblioteci e ca și cum ai construi grânare publice, ca să aduni rezerve împotriva unei ierni a spiritului, care, după multe semne, cu toată părerea mea de rău, o văd venind.”

Iarna spiritului

Superbele cuvinte ale scriitoarei Marguerite Yourcenar, valabile oriunde și oricând pe această planetă, au devenit la noi, în aceste zile, de o stringentă actualitate. Tentativa de a muta sediul Guvernului într-un spațiu destinat Bibliotecii Naționale ar fi trebuit să umple de mânie întreaga suflare românească. E un act de o barbarie fără seamăn împotriva a trei milioane de tomuri care constituie cel mai important fond de carte din țară. Preocupați însă de povara traiului cotidian, urmărind scandalul de amor, real sau inventat, al fostului președinte, cheltuindu-și energia pentru a urla vizionând vreun meci de fotbal sau a lăcrima la o telenovelă, compatrioții noștri nu realizează ce crimă e pe cale să se producă sub ochii lor indiferenți. Doar bibliotecarii protestează, susținuți de cărturarii de marcă, tot mai puțini și ei la număr, și de câțiva politicieni care îi sprijină nu de dragul paginilor tipărite aflate în primejdie, ci dintr-un calcul meschin, sperând să mai crească eventual în sondaje. Numai slujitorii devotați ai bibliotecilor își fac auzită vocea, nu pentru a cere salarii mai mari decât cele mizere pe care le au, ci pentru a salva ce se mai poate salva dintr-un patrimoniu național de o înestimabilă valoare. Ei, paznici la tezaurul de înțelepciune pe care l-a acumulat în milenii omenirea realizează cel mai exact ce dezastru se poate provoca printr-o hotărâre tembelă.

De-a lungul secolelor, mulți dintre cei care au condus destinele altora s-au temut de cărți. De aceea pe unele le-au interzis, sau le-au smuls paginile neconvenabile, sau le-au aruncat în flăcări. Noi ne pregătim să îngropăm trei milioane de române, de tratate de filosofie, de volume de versuri, într-un depozit insalubru, pradă umezelii și șobolanilor. Pentru că nu mai e nici o îndoială: de mulți, mulți ani la noi s-a instaurat iarna spiritului, spre satisfacția diriguitorilor, care pot să domine după plac mințile tot mai cuprinse de beznă.

George Arion

Doriți să fiți tratați decent și civilizat, așa cum meritați!

CITY CENTER – dealer autorizat Daewoo Automobile Romania vă invită să vizitați centrul de service și vânzări, situat în plin centrul Capitalei, pe Calea Dorobanților nr. 31-33.

Noi vă oferim întreaga gamă de autoturisme Daewoo la cele mai avantajoase prețuri precum și o gamă largă de facilități:

- sisteme de vânzare în rate;
- sisteme de vânzare în leasing;
- achiziționare imediată;
- discount-uri de flotă semnificative;
- alarme și accesorii auto.

CITY CENTER
e altceva!!!

Apelând la serviciile noastre beneficiați de calitatea lucrărilor la nivel european, aparatură de diagnosticare și reparații de ultimă oră, servicii complete de:

- mecanică;
- tinichigerie;
- electrică;
- vopsitorie;
- vulcanizare și echilibrare roți;
- stand de frânare;
- reparare și încărcare aer condiționat;
- linie inspecție tehnică periodică.

ATUNCI VĂ AȘTEPTĂM!

Calea Dorobanților nr. 31-33, Telefon: 210 36 76, 210 66 24, Fax: 212 27 01

Chitara care **ucide**

Maxime Brunerie a venit la parada de 14 iulie cu o cutie de chitară care, la fel ca într-un banc românesc, conținea o armă cu lunetă, calibru 22. După cum a declarat ulterior, intenționa să-l ucidă pe președintele Jacques Chirac, apoi să se sinucidă. Individul a fost remarcat la timp de cei din jur, arestat, apoi depus într-o clinică de psihiatrie. Festivitățile de Ziua Franței și-au urmat nestingherite cursul.

Papa în Guatemala

Vizibil extenuat, Papa Ioan Paul al II-lea (82 de ani) și-a început vizita în Guatemala, unde urma să celebreze o mesă de canonizare a lui Pedro de San José Betancourt, un misionar spaniol din secolul al 17-lea care și-a dedicat viața pentru a ajuta prizonierii, copiii abandonți și persoanele cu handicap.

Gigatlon

Înconjurul Elveției (1.477 km) a fost provocarea Gigatlonului la care au participat echipe de câte cinci atleți. Aceștia au înotat, au alergat, au pedalat pe biciclete și au mers pe role – după cum permitea drumul! – vreme de șapte zile. Oare ce-or fi mâncând oamenii ăștia?

Spectacol transformat în **tragedie**

La Lvov, în Ucraina, un miting aviatic s-a transformat în tragedie: un avion de vânătoare s-a prăbușit în public, catastrofă soldată cu 83 de morți și 199 de răniți. Patru ofiteri superiori ai aviației au fost arestați pentru proasta organizare a spectacolului aviatic, ministrul Apărării a demisionat, iar cei doi piloți, care s-au catapulțat înainte de prăbușire, sunt anchetați.

Ami, go home?

Un avion se pregătește să aterizeze la Manila Bay, în vreme ce o parte dintre filipinezi protestează împotriva vizitei secretarului de stat american Colin Powell. Protestatarii se opun creșterii numărului de militari americani în zonă, măsură preconizată de Statele Unite în cadrul programului de luptă antiteroristă.

Oameni și **tauri**

Festivalul de la Pamplona, în Spania, a fost inițiat de marele scriitor Ernest Hemingway. În fiecare an, mii de oameni din toată lumea se lasă alergați pe stradă de tauri, în cluda opoziției vehemente a organizațiilor de protecție a animalelor. Poate că ar fi necesară și o asociație de protecție a oamenilor...

Cartea a cucerit plaja

În vara aceasta, pe lângă uleiuri de plajă, gogoși și ham-sii, turiștii aflați pe litoral găsesc și cărți. Editura Humanitas a deschis o librărie la Neptun, pe Aleea cu steaguri, și alta la Vama Veche, la intrarea pe plajă. Aceasta din urmă poartă romanticul nume *Librăria din cort*, iar decorul ei este dominat de stuf și rogojinii. Atmosfera este completată prin prestația unor personaje îmbrăcate în costume de teatru.

Tineri designeri

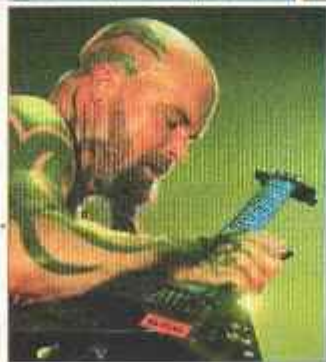
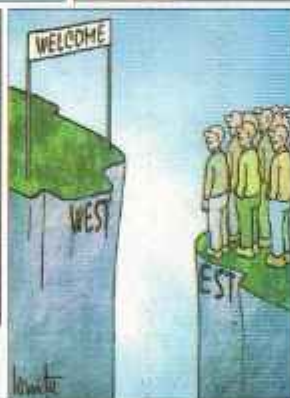
Cea de-a 4-a expoziție a concursului *Tineri designeri* s-a desfășurat pe 4 iulie la sala Nicolae Titulescu din complexul „Romexpo”. Tema concursului a fost: „Accesorii”. Membrii juriului au fost: Doina Levintza – pictor scenograf și designer, Adina Nanu – istoric de artă, Catinca Roman – designer, Ovidiu Buta – fashion editor, Mihai Comatchi – reprezentant al Institutului Francez, Brandon Lee – designer, Remus Andrei Ion – redactor-șef la revista *Flacăra*. Au mai fost prezente și câteva dintre vedetele *Prima TV*: Rocsana Marcu, Adriana Mariș, Manuela Grecu și Dan Fintescu. Câștigătorii acestei ediții au fost: Adina Anca – pentru realizarea încălțămintei; Petru Buba – pentru originalitatea modelelor propuse; Maxim Ioana Andreea – pentru inventivitate; Dohotaru Monica – pentru acuratețea și precizia desenului; Cristina Zilaghi – premiul oferit de designerul Dan Coma; Andreea Teodorescu – pentru diversitatea modelelor; Delia Bondor Negraru – pentru ilustrația de modă; Mihaela Zvanca – pentru colierele executate din ceramică; Denis

Predescu – premiul pentru cel mai tânăr participant; Ioana Nemeș – premiul pentru fotografia de modă din partea revistei *Flacăra*. Cei care nu au câștigat nu trebuie să se descurajeze deoarece concursul „Tineri designeri” continuă. Noua temă aleasă pentru viitoarea ediție care va avea loc în septembrie este „Prêt-à-porter primăvară-vară 2003”.

Geniu polemic

Cei 20 de ani care au trecut de la moartea pianistului canadian Glenn Gould au redeschis polemica în jurul acestui artist al extremelor. Unii îl consideră geniu, alții un excentric „farsor”. Cântând Bach, a făcut pianul să sune precum un clavecin sau o orgă. A interpretat într-un stil inimitabil Mozart, Wagner, Beethoven, Hindemith, Brahms ori Richard Strauss. Numele lui este legat mai ales de *Variațiunile Goldberg* ale lui Bach. Această piesă i-a adus celebritatea încă de la prima înregistrare, în 1959. Una dintre ultimele sale imprimări este o revenire asupra partiturii lui Bach. *Variațiunile* din 1981 (cu puțin timp înaintea morții pianistului) au cucerit imediat lumea. Înregistrarea lui Glenn Gould are cele mai mari vânzări cunoscute vreodată de un pianist. Numeroasele premii pe care le-a primit nu fac decât să „încingă” polemica în jurul acestui pianist „adulat” și „desființat”. Sony Music a lansat de curând o ediție limitată a interpretării din 1981, împreună cu o serie de fotografii și documente inedite. De asemenea, dosarul numărului estival al magazinului *Diapason* este dedicat interviurilor acordate de Glenn Gould.

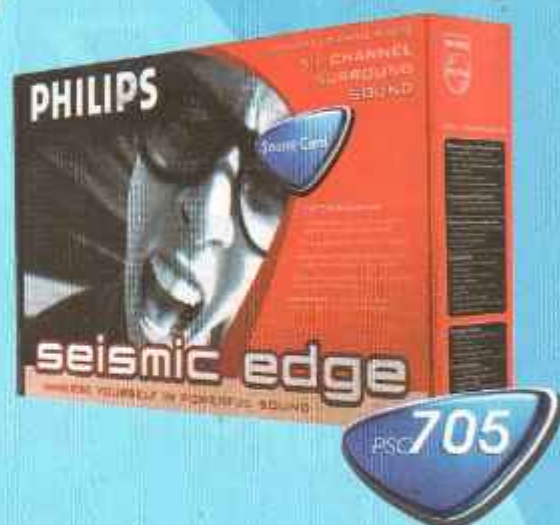
Jazz și metal

La Montreux, Festivalul de Jazz a lăsat loc unui concert de *Full Metal X'plosion*, care a zguduit puțin tradiționala manifestare. În imagine, chitaristul Kerry King, de la grupul hard rock *Slayer*.

Dreptul la zâmbet

După 20 de ani, la București, la *Galeria Apollo*, a fost reluată o tradiție întreruptă brutal în anii '80: (re)deschiderea primului Salon Național de Grafică Satirică Mileniul III, organizat de U.A.P. cu sprijinul Primăriei Capitalei și al unor firme și parteneri media. Salonul a reunit artiști din toate generațiile și din toate asociațiile profesionale, de la U.A.P. și *Feco-România*, la *Punct Grup* și *Cartoonists Rights Network*, de la Albert Poch și Ion Barbu, la Ștefan Popa-Popas și Pavel Botezatu, 67 de graficieni cu peste 270 de caricaturi de șevalet (sau de expoziție, cum li se mai spune), diferite de caricaturile de presă, atât prin tehnicile de realizare cât și prin temele abordate, fără însă ca umorul să aibă de suferit. Dimpotrivă, așa cum spunea la vernisaj criticul de artă Valentin Clucă, „cu cât unei țări îi merge mai rău, cu atât caricatura este mai bună. Eu aș fi preferat să fie invers. A râde tu însuși poate fi o reacție, și este, o reacție personală, o atitudine. A face pe alții să râdă e o profesie.” Pentru caricaturisti dreptul la replică înseamnă dreptul la zâmbet.

Un univers de sunet si imagine

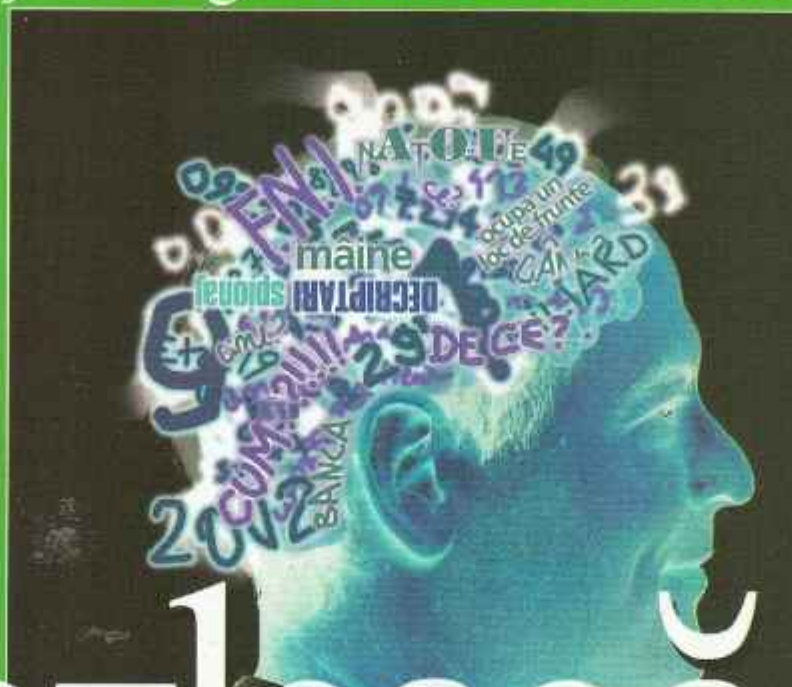
www.blueridge.ro

Let's make things better.

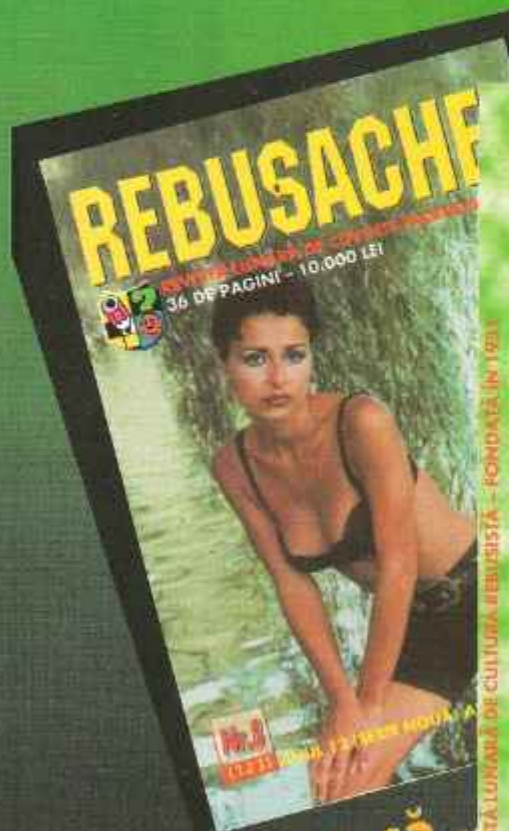

PHILIPS

Îți sunt gândurile încurcate ?

Dezleagă-le!

Există o șansă...

două...

...chiar trei!

Un interviu cu **buduc**

În numărul trecut, *Flacăra* a realizat un interviu cu Theodor Stolojan. A fost departe de noi intenția de a tulbura și mai mult apele din PNL, dar iată că așa s-a întâmplat. În interviu, fostul premier a făcut câteva afirmații grele: că refuză să ia parte la războiul din PNL, că o conviețuire cu PSD „nu este absolut nici o problemă”, deși „sigur, tot partidul respinge această idee” și că a avut dreptate să-l susțină în 1996 pe Ion Iliescu. Nu numai că n-am inventat noi toate acestea, dar, la solicitarea domniei-sale, interviul a apărut după ce Stolojan a verificat conformitatea textului cu cele spuse.

Ulterior, cotidianul *Independent* ne-a cerut permisiunea să republiche interviul, căruia l-a pus titlul „Declarându-se chiar împotriva întregului PNL, Theodor Stolojan nu exclude o «conviețuire» cu PSD”. A doua zi, același ziar a consemnat poziția președintelui Senatului liberal, Constantin Bălăceanu Stolnici, care a spus că, „din ce a auzit el, Stolojan ar fi infirmat respectivele declarații”. Informat că a fost

vorba de un interviu, „Stolnici a mărturisit că are nevoie de timp pentru a reflecta la aceste afirmații, situația din partid fiind și așa tensionată”.

Între timp, cum știți deja, Theodor Stolojan s-a decis nu numai să rămână în partid, ci și să candideze în august la președinția acestuia. Imediat, Valeriu Stoica a anunțat „irevocabil” că nu va concura pentru un nou mandat.

Ce va mai fi, vom vedea. Este însă cazul să reamintim că, în 12 ani, în hora liberală au dansat nu mai puțin de **13 partide**, care și-au dat mâna în **opt alianțe** și s-au scindat pe rupte: PNL (cu variantele „Quintus” și „Câmpeanu”), Partidul Socialist Liberal, PNL-AT, NPL, PNL-CD („Cerveni” și „Popovici”), Carta pentru Democrație și Reformă, Alianța Liberală, Convenția Națională pentru Instaurarea Democrației, Convenția Democratică din România, Uniunea Liberală Brătianu, PL '93,

Partidul Liberal, Alianța Civic Liberală „Liberalii”, PAC, Alianța Național-Liberală, Alianța Națională Liberală Ecologistă, Uniunea Națională Liberală, ApR – fără a mai vorbi de grupuri și protocoale. La acestea se adaugă performanțe individuale, dintre care cea mai spectaculoasă îi aparține lui Viorel Cataramă, care a revenit a treia oară în PNL după ce s-a plimbat prin PNL-AT, NPL și Partidul Noua Românie (formațiunea lui Virgil Măgureanu).

Citiți în paginile 28-33 interviurile cu Dinu Patriciu și Valeriu Stoica.

Flacăra pe Internet

În curând, veți putea găsi revista noastră și pe Internet! La ora aceasta, site-ul www.flacara21.ro este în construcție, dar în scurt timp veți descoperi aici tot ce vă interesează despre *Flacăra*. Așteptăm mesajele și sugestiile dv. și pe adresa de e-mail redactia@flacara21.ro

Regele berii și regina revistelor

În cadrul campaniei de promovare *Ursus* organizată de *Saatchi & Saatchi*, redacția *Flacăra* a fost vizitată de un simpatic grup de tineri și tinere care ne-au îndemnat să probăm calitățile berii. Precizăm că n-am făcut-o în timpul programului de lucru!

Abonându-vă, faceți o economie de 15% din costul total al exemplarelor.

Costul unui abonament este:

- ☐ Pe 3 luni – 87.975 lei (103.500 lei fără abonament)
- ☐ Pe 6 luni – 175.950 lei (207.000 lei fără abonament)
- ☐ Pe 12 luni – 351.900 lei (414.000 lei fără abonament)

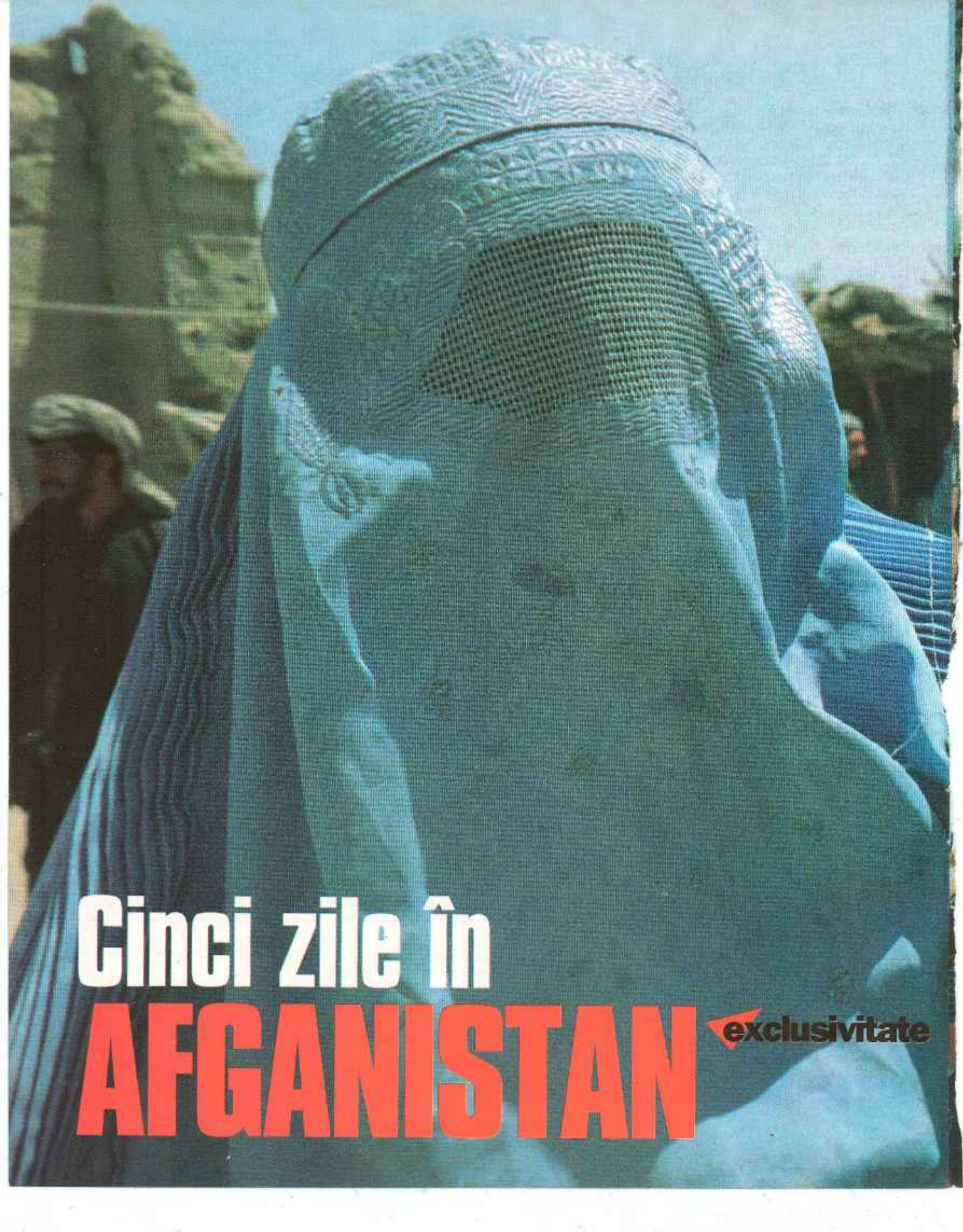
În plus veți primi GRATUIT

pentru un abonament pe 6 luni – Almanahul Rebus Estival 2002, pentru un abonament pe 12 luni – Almanahul Rebus Estival 2002, Almanahul Flacăra 2003 și Almanahul Rebus 2003

Am achitat suma lei, cu mandat postal nr. data în contul 2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile Flacăra S.A. – B.C.R. Sector 1, București
Taxele de expediție vor fi suportate de către redacție.
Pentru relații suplimentare contactați-ne la: tel.: (04) 01-222.66.28 (distribuție); (04) 01-224.36.88 (secretariat); Fax: (04) 01-224.37.13; e-mail: redactia@flacara21.ro

Expeditor

NUMELE PRENUMELE TEL.
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.
Cod poștal O.P. Localitatea Jud./Sector

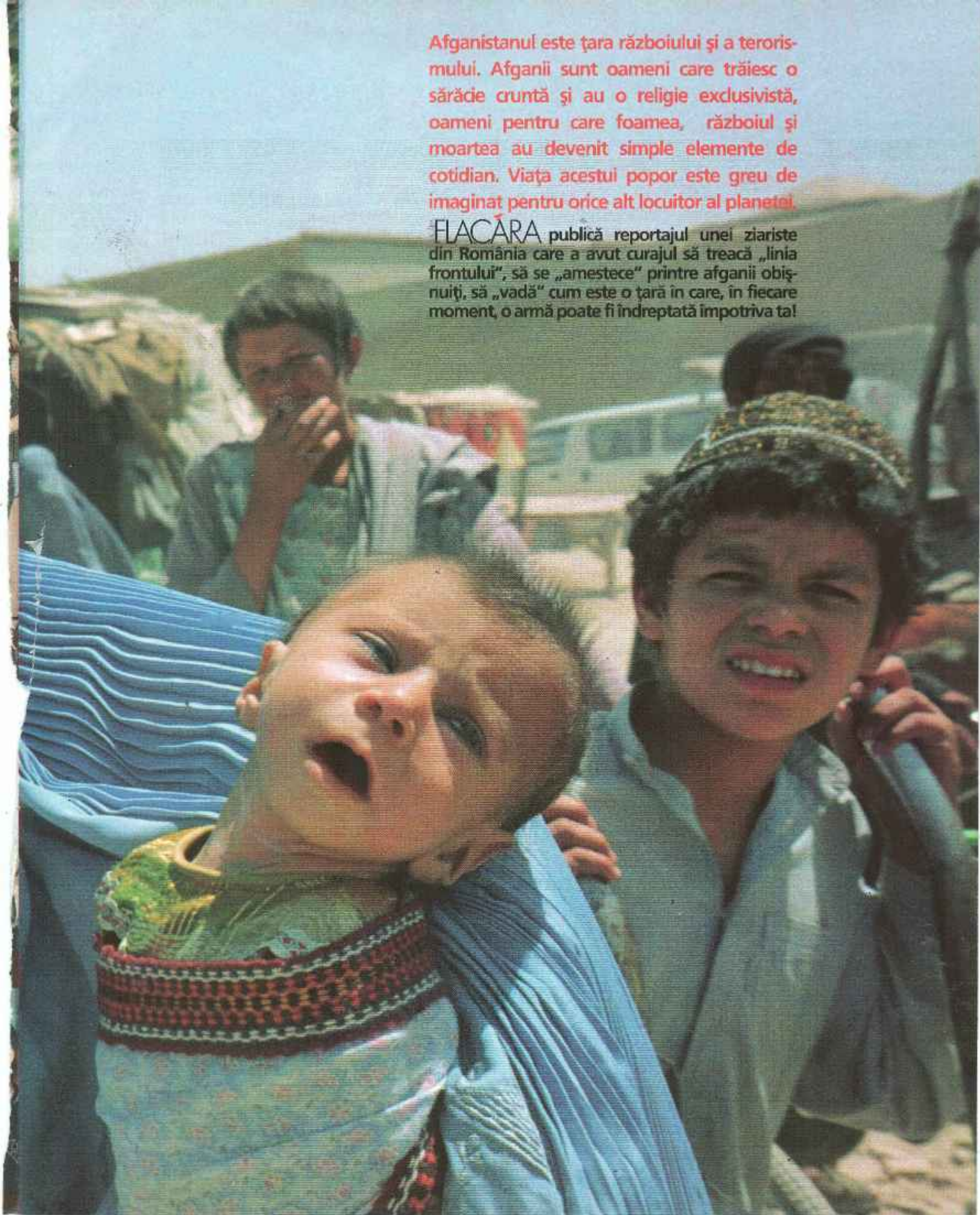
Cinci zile în

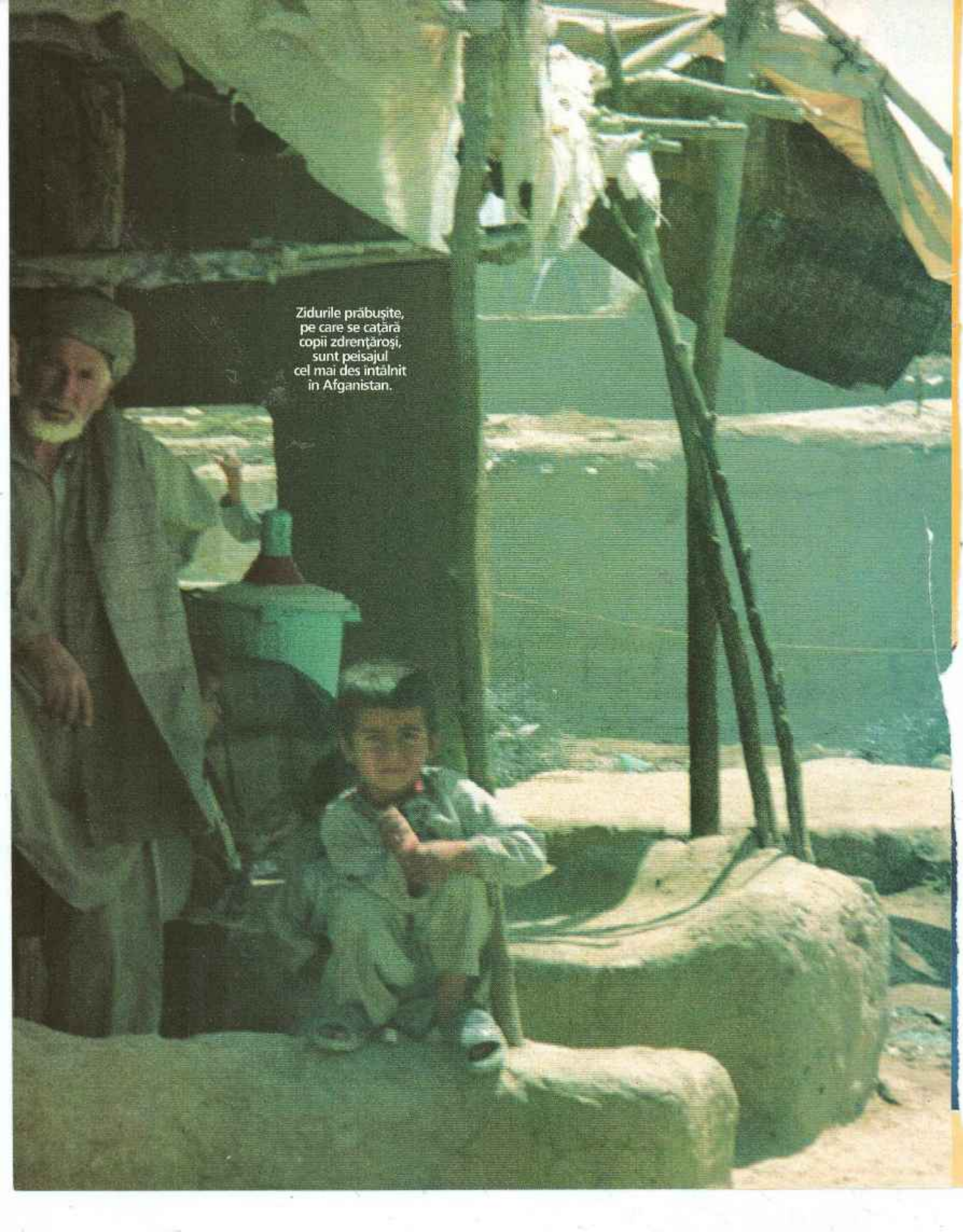
AFGANISTAN

exclusivitate

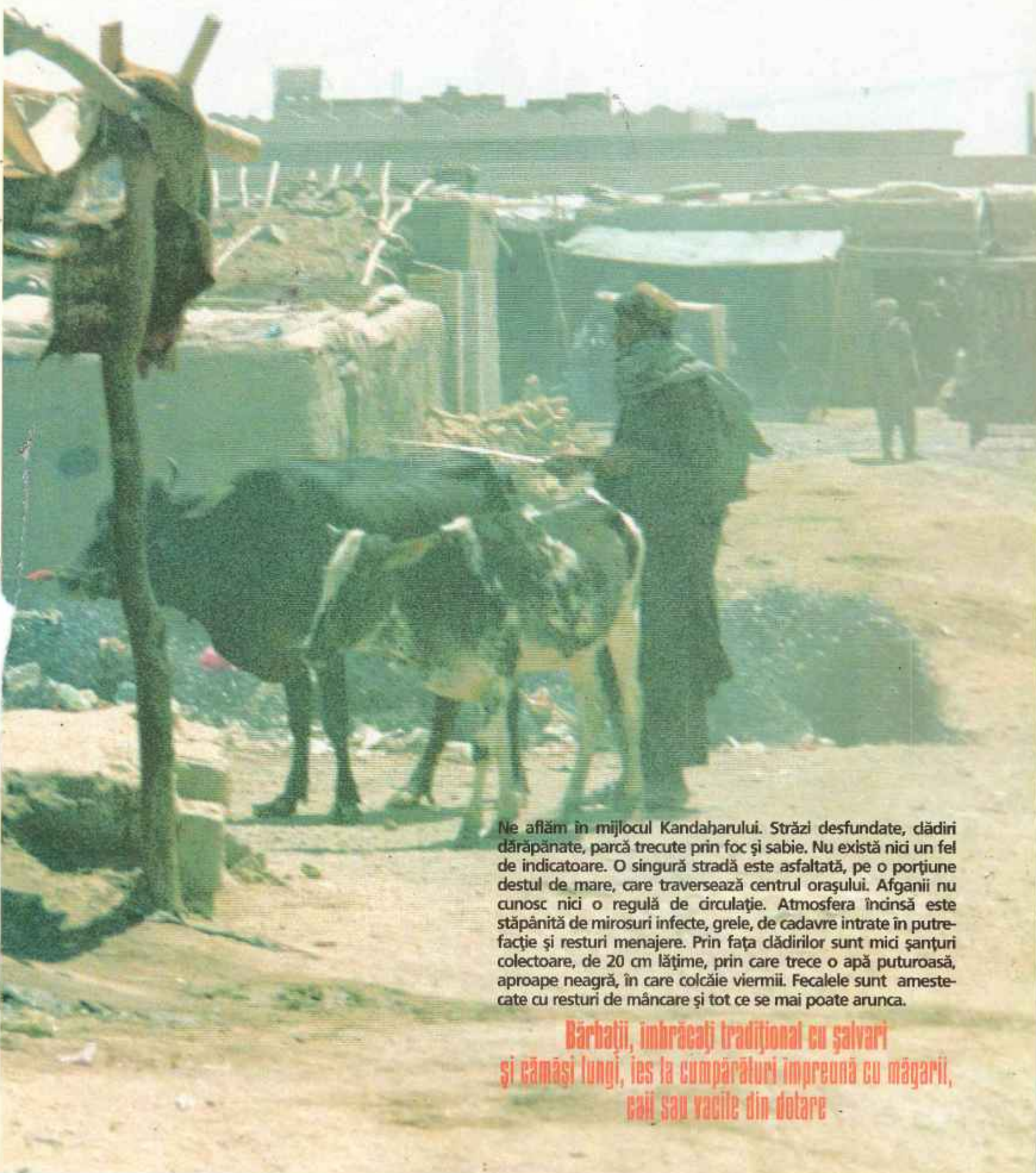
Afganistanul este țara războiului și a terorismului. Afganii sunt oameni care trăiesc o sărăcie cruntă și au o religie exclusivistă, oameni pentru care foamea, războiul și moartea au devenit simple elemente de cotidian. Viața acestui popor este greu de imaginat pentru orice alt locuitor al planetei.

FLACĂRA publică reportajul unei ziariste din România care a avut curajul să treacă „linia frontului”, să se „amestece” printre afganii obișnuiți, să „vadă” cum este o țară în care, în fiecare moment, o armă poate fi îndreptată împotriva ta!

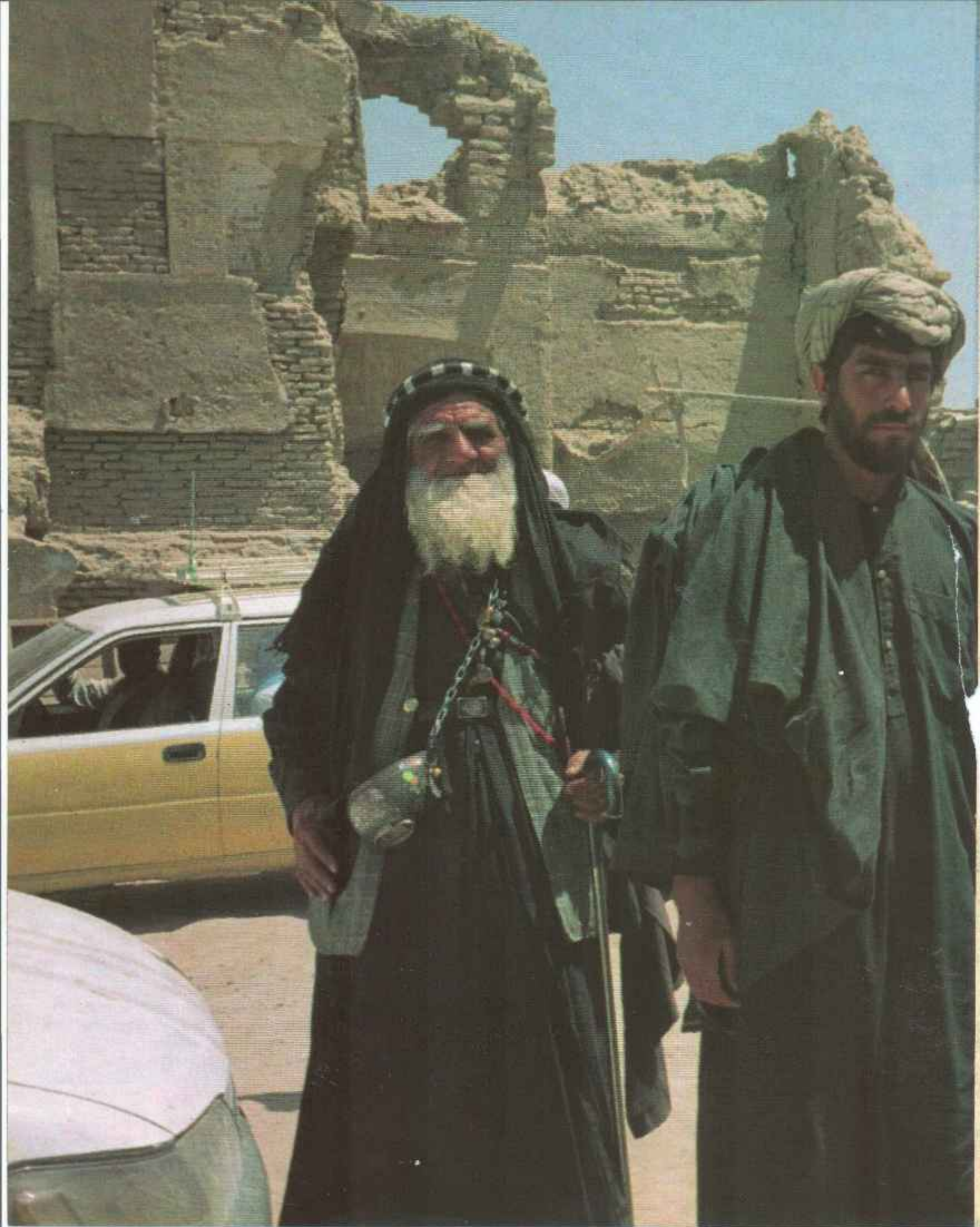
A photograph showing a man with a beard and a turban standing next to a child sitting on a large rock. They are under a makeshift shelter made of sticks and white fabric. The background shows a body of water and a distant shoreline.

Zidurile prăbușite,
pe care se catără
copii zdrențăroși,
sunt peisajul
cel mai des întâlnit
în Afganistan.

Ne aflăm în mijlocul Kandaharului. Străzi desfundate, clădiri dărăpănate, parcă trecute prin foc și sabie. Nu există nici un fel de indicatoare. O singură stradă este asfaltată, pe o porțiune destul de mare, care traversează centrul orașului. Afganii nu cunosc nici o regulă de circulație. Atmosfera încinsă este stăpânită de mirosuri infecte, grele, de cadavre intrate în putrefacție și resturi menajere. Prin fața clădirilor sunt mici șanțuri colectoare, de 20 cm lățime, prin care trece o apă puturoasă, aproape neagră, în care colcăie viermii. Fecalele sunt amestecate cu resturi de mâncare și tot ce se mai poate arunca.

Bărbații, îmbrăcați tradițional cu șalvari și cămăși lungi, ies la cumpărături împreună cu măgarii, caii sau vacile din dotare

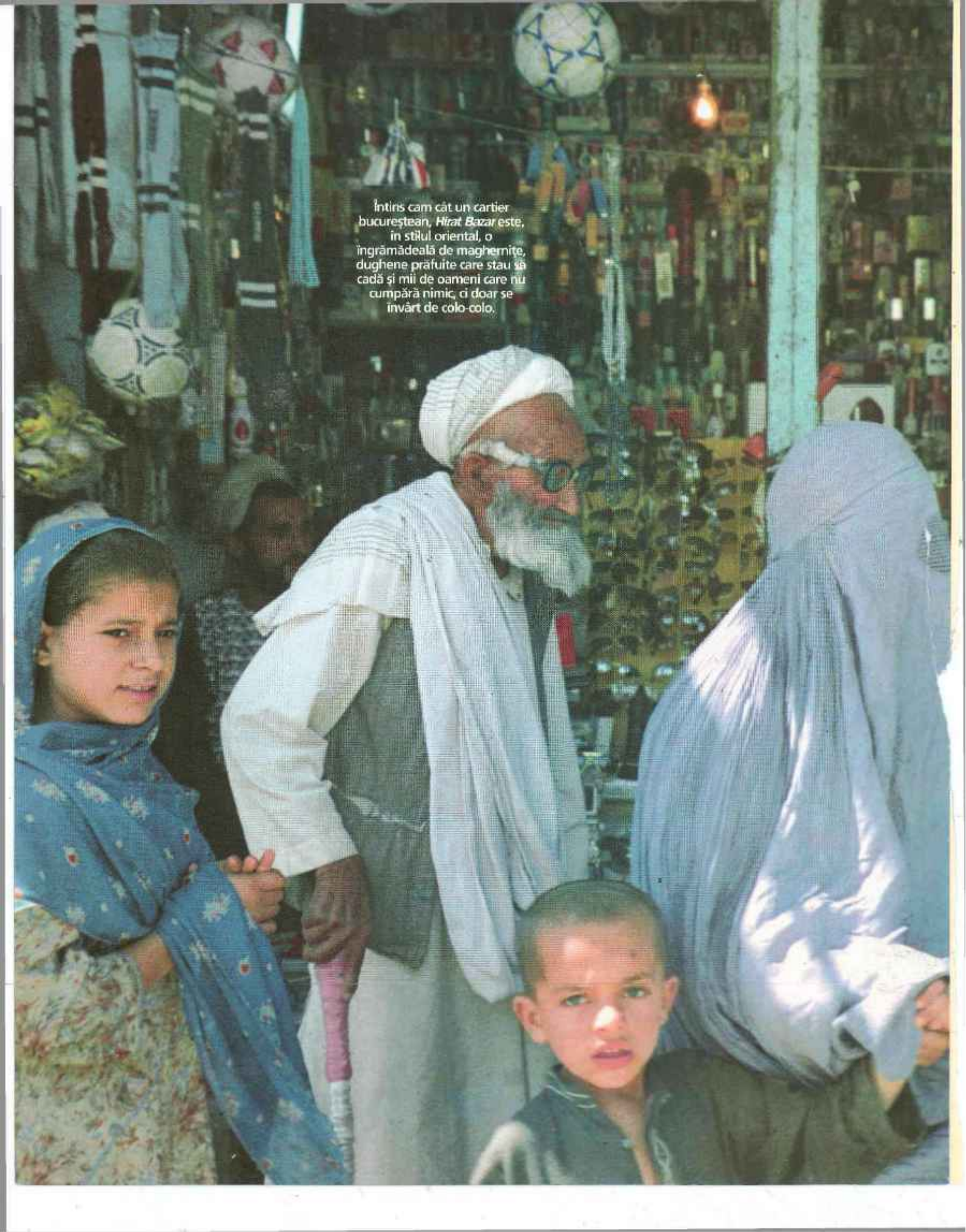
Locuințele sunt lipite între ele, fără acoperișuri și tavane. Cu un singur pas urci zidul, apoi te plimbi pe deasupra cartierului și vezi totul.

**Afganii sunt săraci. Atât de săraci, că mulți fac troc.
Iei un șal pe doi pepeni,
sau dai o stropitoare pe bijuterii pentru soție.**

Dacă nu-ți cumperi apă îmbuteliată, minerală sau plată, nu rezști, deoarece nicăieri nu există apă potabilă. Orașul are un singur drum, străjuit din loc în loc de câte o magherniță unde se găsesc băuturi răcoritoare, chipsuri, semințe și țigări. În rest, cât vezi

cu ochii, deșert. După vreo oră și jumătate de mers cu mașina apar primele locuințe, iar atmosfera începe să fie animată. Mulțimea apare ca Fata Morgana. Bărbați îmbrăcați în haine lungi, femei acoperite cu *burka* și mulți, foarte mulți copii.

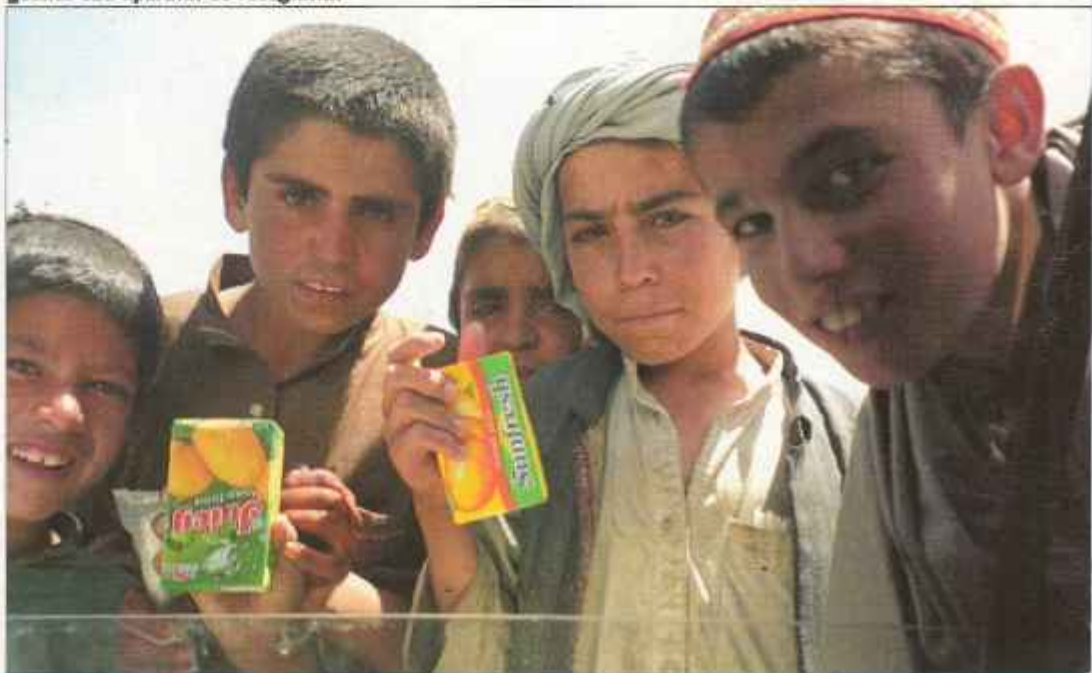
Întins cam cât un cartier
bucureștean, *Hirat Bazar* este,
în stilul oriental, o
îngrămădeală de maghernite,
dughene prăfuite care stau să
cadă și mii de oameni care nu
cumpără nimic, ci doar se
învârt de colo-colo.

Zargarano Gali este cea mai renumită stradă din Kandahar. Un fel de „centru civic”, plin de maghernițe în care se vând bijuterii și șaluri.

Copiii se țin scari de orice străin. Trebuie să te bați cu ei ca să nu-ți ia șapca, geanta sau aparatul de fotografiat

Între Kandahar și baza militară americană se află o fostă tabără talibană, bombardată.

Șoferul m-a avertizat să fiu atentă la minele îngropate, care pot exploda oricând. Am privit tot timpul în jos, încercând să le ocolesc. Dar n-am văzut decât mii de bucăți de fier, contorsionate și amestecate prin nisip. Unele erau atât de mici, cât un bănuț sau o petală de floare. Cartușe neexplodate și obuze la tot pasul. Am renunțat, la un moment dat, să mă mai uit prin nisip,

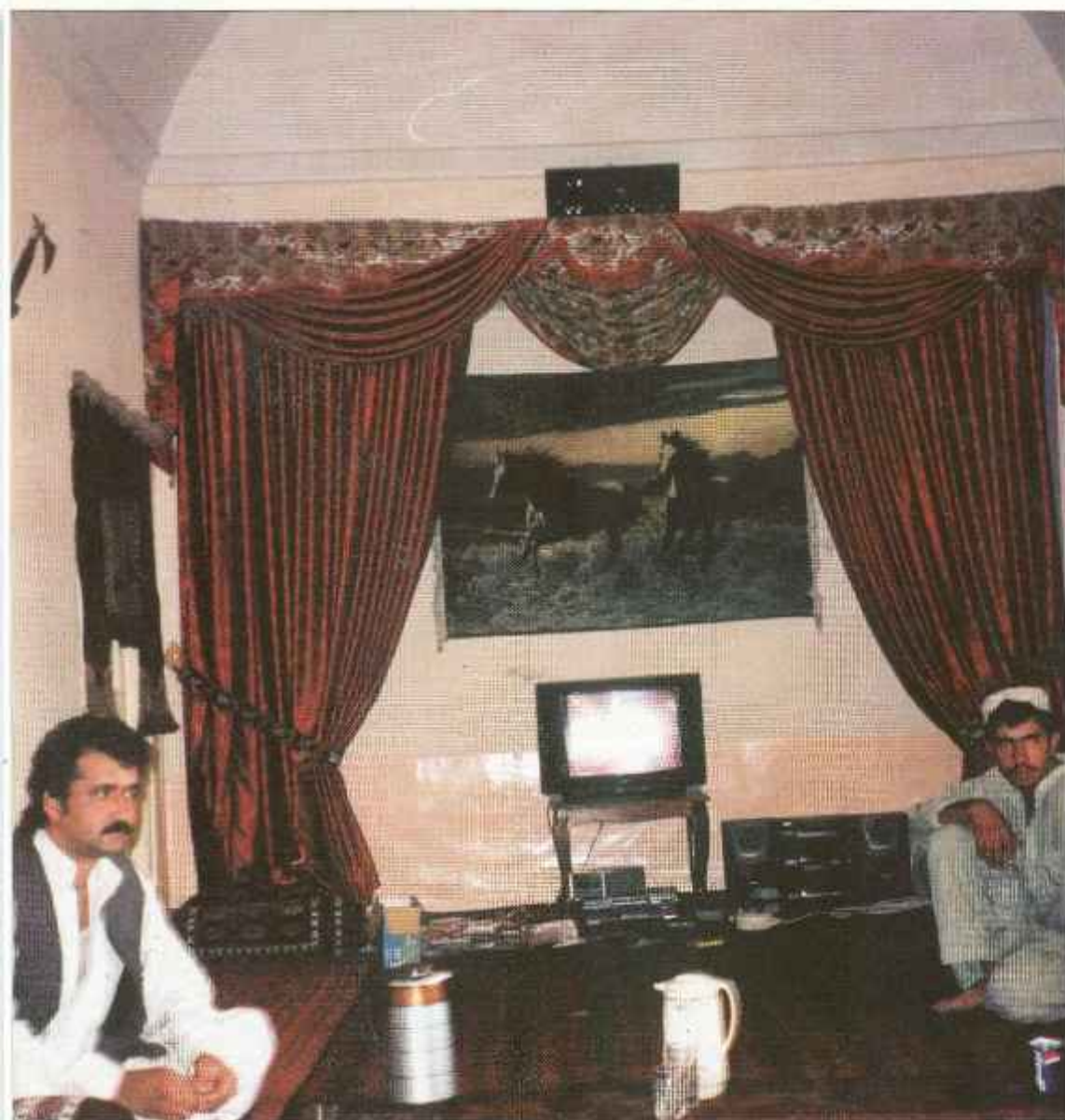
pentru că oricum nu puteam observa minele îngropate. Mă străduiam să-mi imaginez iadul care a fost acolo în timpul raidurilor aeriene, când m-au trezit la realitate niște voci. Răsăriseră, parcă din nisip, o mulțime de afgani înarmați care ne înconjuraseră. Era timpul să plec pentru că prezența noastră începuse să deranjeze. Am sărit în mașină și am pomit direct spre tabăra militară.

Din tancuri, mortiere, lansatoare de rachete și adăposturi subterane s-a ales praful și pulberea. Chiar și așa, însă, tabăra este păzită de polițiști afgani și bășinași înarmați.

O altă față, oarecum lu Milionari în dolari

Tot plimbându-mă prin oraș m-a uimit imaginea unei case cu ziduri înalte, cu terasă și porți metalice. M-am oprit să-i fac o poză și a ieșit un băștinăș să întrebe dacă este vreo problemă. L-am rugat pe ghid să îi spună că aș dori să vorbesc cu proprietarii. Foarte ospitalieri, aceștia m-au invitat în casă, la un ceai. În spatele zidurilor înalte se ascundea o curte interioară frumos aranjată, cu un petic de gazon și câteva flori. La intrarea în living ne-am descălțat și am fost invitați să ne așezăm pe jos, în mijlocul camerei. Covoare persane roșii, perne pe margini. Pe pereți erau, pe post de tablouri, două puști și halebarde încrucișate. În spate, un televizor mare, color, iar deasupra o carpetă. Este vila fraților Khan, care au o firmă de import-export ceaiuri și fructe. Au afaceri în Iran, India și Pakistan. Sunt milionari în dolari, comercianți de trei generații. Singurul care știa engleză era Aman ullah Khan (30 de ani). Locuiește împreună cu ceilalți doi frați ai săi și familiile lor. Soțiile nu au avut voie să participe la discuția noastră, care a deviat spre politică și război. Nu își doresc un presedinte sau rege anume, ci doar pe cineva care să mențină pacea. În final, Noar Khan mi-a scris în agendă un mesaj în *pashtoon*, pe care să îl transmit cititorilor mei: „Nu toți afganii sunt răi sau criminali. În numele lui Allah, noi dorim pacea”.

soasă, a Kandaharului.

și salon de frumusețe printre ruine

50 de grade Celsius la umbră. Coplesită de căldură, pe o stradă din mijlocul Kandaharului, încercam să mă strecor printre afganii curioși care mă însoțeau peste tot, ca un adevărat alai. Mă tot uitam la magazinele din jur, în timp ce încercam să prind un moment prielnic ca să fotografiez două femei care erau îmbrăncite de câțiva copii, când privirile mi s-au oprit pe o reclamă viu colorată, pe care scria cu litere de-o schioapă *Beauty salon*.

Nu-mi venea să cred că poate exista la Kandahar așa ceva. M-am oprit și i-am întrebant pe șoferul meu dacă pot intra. Răspunsul a fost afirmativ, dar mi-a explicat că nu mă poate însoți deoarece este bărbat. Așa că m-am îndreptat singură spre o bucată de pânză cenușie, care părea să țină locul unei uși. O dau la o parte și în spatele ei erau câțiva copii. Au început să râdă. S-a deschis în fața mea o alec mică și îngustă, în capătul căreia era o ușă din lemn. M-am îndreptat către intrare, dar o femeie, îmbrăcată în negru, înconjurată de alți copii, m-a tras de mână și m-a băgat în casa ei, încercând să-mi explice că sunt în pericol. Nu știa engleză și dădea tot timpul din mâini. Aproape că m-a tras după ea ca să urc niște trepte spre un fel de mansardă. Copiii mi-au arătat o gaură dintr-un perete repetându-mi

într-una *Al-Qaida*. M-am uitat și n-am văzut decât o incintă goală, cu pereții plini de urme de gloanțe. M-am ridicat și am vrut să fac o fotografie când am realizat că dacă mă urc pe marginea peretelui, pot merge pe deasupra locuințelor. Lipite între ele, majoritatea sunt fără acoperișuri și tavane. Poți să te plimbi pe deasupra cartierului, să vezi totul.

Așa că m-am urcat pe marginea peretelui și am înaintat câțiva pași, când femeia în negru a intrat în panică, a început să își cheme copiii lângă ea, în timp ce striga după mine: „*Al-Qaida!*” Gesticula arătându-mi cu degetul că *Al-Qaida* îmi va tăia gâtul. De sus, am observat că localnicii din stradă mă văd și ei și s-au adunat în fața intrării, uitându-se furioși către mine. Copiii mă trăgeau, tipau în cor, iar prin locuințele de jos au început să apară băști-nași. Am făcut câteva cadre și am coborât mai mult târât de micuții care mă trăgeau de pantaloni și de geantă. Am ieșit din casă, iar în stradă erau peste 20 de bărbați. Vociferau, dându-mi de înțeles, prin semne că voi muri. Șoferul meu și-a făcut cu greu loc prin mulțime și m-a ajutat să intru în mașină. A demarat în trombă, pierzându-ne apoi pe o străduță spre periferia orașului.

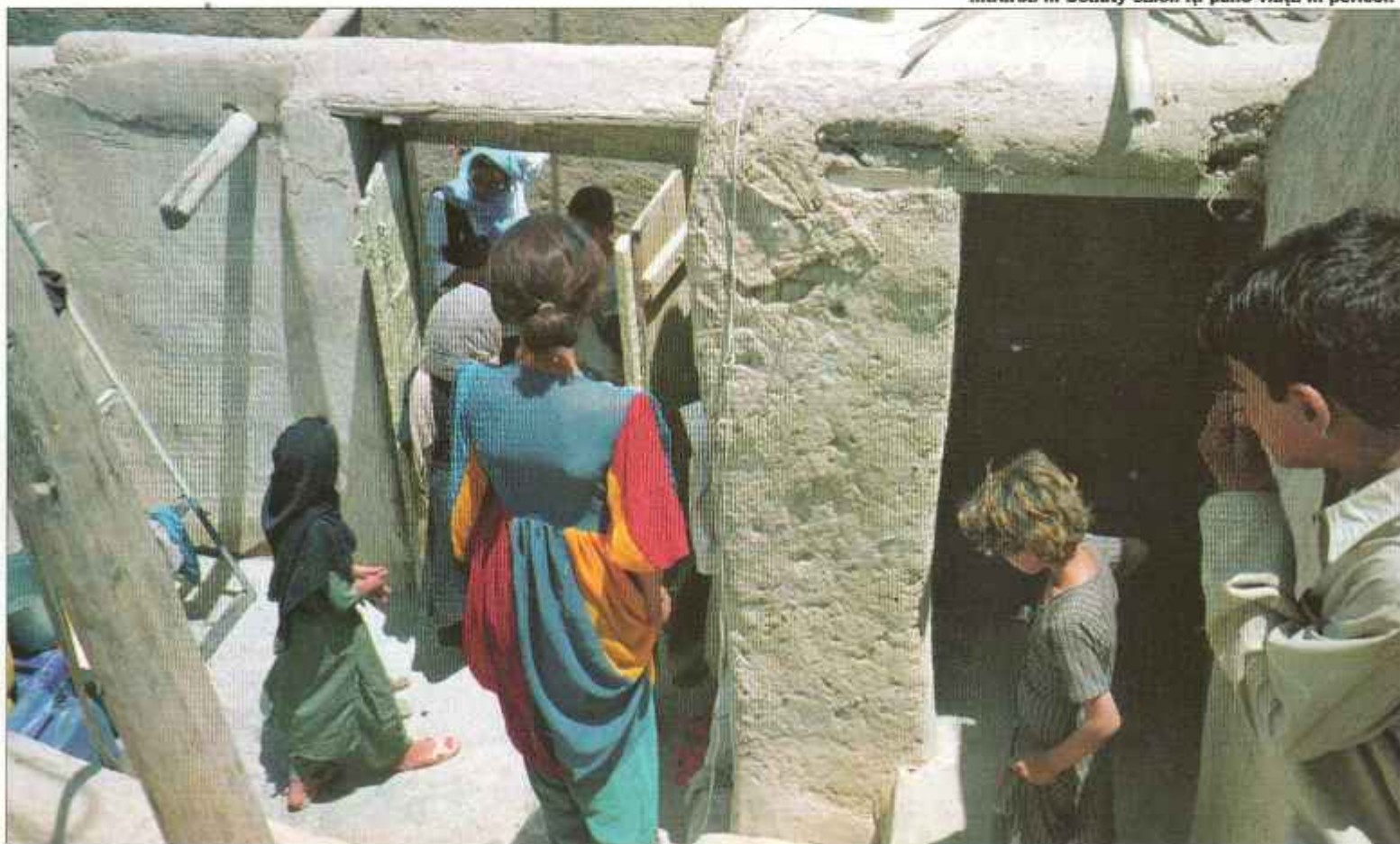

Reclamă „stradală” pentru salonul de frumusețe.

Interiorul centrului cosmetic este tapetat cu fotografii reprezentând idealul afgan al frumuseții feminine

Intrarea în *Beauty salon* îți pune viața în pericol.

Contra sumei de 50 USD am închiriat o mașină, cu șofer cu tot, pe

Farid, un afgan tânăr, în vârstă de 28

Marti, 9 iulie, în jurul orei prânzului m-am urcat la bordul unui *Hercules C 130*. Încărcat cu armament, echipamente tehnice și cu 62 de persoane, *Hercules* s-a ridicat greoi de la sol ca o pasăre din fier, cu burta colcăindu-i de muniție și suflete îndoite de necunoscut.

Am privit în treacăt prin hublouri norii de deasupra României și apoi m-am mutat în cabina piloților: șeful de echipaj – lt. comandor Marian Jilăveanu, secundul său – lt. comandor Ion Virgil și navigatorul de bord – cpt. comandor Arpad Pandelescu. „Ești pregătită?”, m-a întrebat lt. comandor Jilăveanu: „Zburăm pe ruta România – Ucraina – Turcia – Armenia – Uzbekistan – Turkmenistan – Afganistan. O să fie un drum lung și obositor. Măcar sufletește. Ești pregătită? Tu o să rămâi acolo. Noi ne întoarcem...”. Nu știu cât eram de pregătită, dar știu cât eram de nerăbdătoare. I-am întrebat atunci pe cei din echipaj cum se destind înainte să ridice păsările de fier de la sol. Răspunsul l-am auzit aproape instantaneu: „O focă poate zbura? Hai să vedem!”, Undeva deasupra Ucrainei, am izbucnit toți în râs, iar eu am primit explicațiile de rigoare. Porecla secundului lui Jilăveanu este „foca”, probabil din cauza constituției sale bine legată. Am stat la povești și am privit frânturile de apă și uscat de la peste 10.000 de metri altitudine. M-am relaxat și am știut că voi ajunge cu bine. Am avut o singură escală, la Ashabad, în Turkmenistan, pentru alimentarea

cu combustibil. Am coborât pe pământul Afganistanului, după mai bine de zece ore de zbor și în timp ce îmi dezmorețam oasele mi-am dat seama că mă aflu în fața unei dileme. Prima dintr-un șir foarte lung. Lumină ca în miezul zilei, soare, vreo 30-35 de grade și mulți ochelari de soare. „Cât e ceasul”, am întrebat, iar răspunsul m-a năucit: „Ora 01.00, ora *Zulu*. Bine că ai ajuns acum, noaptea, că este mai răcoare.” Pe o lumină orbitoare, n-am înțeles de ce este noapte iar explicațiile ulterioare aveau să mă bage în ceață definitiv. Ora *Zulu* este ora americanilor, stabilită de la baza *Tampa*, ca să își poată coordona toate acțiunile militare din toată lumea, să nu se încurce cu fuzurile orare ale țărilor respective. *Zulu* este cu patru ore și jumătate în urma orei de la București. Ora de la Kandahar (ora locală) este cu o oră și jumătate în avans față de ora României, iar ora de la Kabul este cu două ore în avans față de ora noastră. Drept urmare, acolo n-am știut niciodată cât este ceasul cu exactitate. Cert este că în baza militară toți se raportau la ora *Zulu*.

Noaptea de marți spre miercuri, ora 01.00, ora *Zulu*, Aeroportul Internațional Kandahar, Afganistan. După ce am traversat incinta aeroportului am ajuns în mijlocul taberei militare americane de la Kandahar. Primul lucru pe care l-am remarcat erau soldații americani, bărbați sau femei, îmbrăcați în pantaloni scurți și în tricouri sau maieuri, care își făceau antrenamentul

de dimineață alergând prin mijlocul taberei militare cu armele în mâini. Era una dintre regulile impuse. Nu contează că ești în timpul liber sau nu, că ești la masă sau te duci să faci un dus, dacă ești militar ești obligat să ai în permanență arma cu tine.

Principala restricție care mi s-a impus mie, ca jurnalist, a fost interzicerea fotografierii, în absolut toate zonele de acolo. Și să nu cumva să intru în vorbă sau să îi fotografiez pe militarii din trupele speciale, pe cei din *CIA*, *FBI* sau *Delta Force*. Aceștia nu erau obligați să poarte uniforme și dacă erau în uniformă, oricum nu aveau nici numele, nici însemnele militare. Până la lăsarea nopții, ora 18.00 *Zulu*, abia am apucat să mă instalez într-un cort, să dau o tură prin tabără și să îmi trimit prima corespondență. Stăteam de vorbă cu noii mei prieteni, când s-a anunțat alarmă de gradul zero, alarmă de luptă. O patrulă de parașutiști americani, aflată în misiune a fost atacată de talibani. Un soldat a murit sau este rănit, nu se știe. Telefoanele au fost închise, ni s-a interzis să părăsim corturile și eram păziți. S-au format echipe mixte de intervenție americano-canadiene și s-au stins luminile din tabără. Zvonuri și informații contradictorii. Ni s-a spus să nu intrăm în panică deoarece baza noastră este cea mai mare și cea mai puternică de pe teritoriul Afganistanului. Nu se încumetă talibanii să ne atace. Forța noastră de ripostă este mult prea puternică. Ei nu pot

Un deșert locuit, dacă locuințe se pot numi întinderile de ruine. Un loc unde nu ești niciodată în siguranță. Gloanțele po-

Întru o zi întreagă

de ani, a fost ghidul nostru în mica aventură afgană

ataca decât cu rachete. Și nu era o simplă presupunere. Înainte cu vreo două zile să ajung la Kandahar, ofițerii americani de informații aflaseră că nu departe de bază există trei noi tabere talibane active. Într-una dintre ele era un depozit de rachete rusești. Da, cu ele puteam fi atacați și aceia ar fi fost singurii care ne puteau ataca. Soldații stăteau cu glonțul pe țeavă, elicopterele *Apache* s-au ridicat de la sol, iar bombardierele *A 10* erau pregătite să decoleze în orice clipă. Așa a trecut prima noapte sub stelele Kandaharului, cu ceva emoții, în timp ce făceam haz de necaz împreună cu ceilalți români, fără să știm dacă dimineată vom mai apuca să respirăm aerul încins și uscat încărcat cu nisipul fin al deșertului.

Joi, 11 iulie, ora 03.00 Zulu. Am primit aprobarea să părăsesc tabăra militară. Prima oprire a fost la hotelul *Noor Jahan* unde aflasem că se poate închiria o cameră rezonabilă, contra a 70 USD. Singurul indiciu că acolo putea fi un hotel erau ferestrele mari, pătrate, închise cu geamuri, și zidurile înalte, din cărămidă. În rest, imobilul se integra perfect în peisajul abstract din jur. Clădiri netencuite, străzi înghesuite pline de resturi de orice, mirosuri greoaie, aglomerație. După ce mi-am ales camera și am spus ce vreau să mănânc la întoarcere am plecat direct spre sediul Poliției. Aveam în cap câteva obiective, dar ce aveam să găsec era pur și simplu la noroc. O poartă înaltă, curbată, străjuită de două

tunuri vechi. În spatele ei, o masă lungă pe care erau aranjate câteva mitraliere, câști antiglonț și două aruncătoare de grenade. Am intrat în vorbă cu polițiștii de la punctul de pază. Nu am reușit să îi conving să mă lase înăuntru. Dar pentru că le-am făcut câteva poze, au fost foarte încântați și l-au chemat pentru mine pe un polițist de care erau mândri. Sergentul Agua Gulady (30 de ani) fusese medaliat de americani. La începutul lunii februarie, șase membri *Al-Qaida* sechestraseră niște nemți iar el, împreună cu alți patru camarazi, i-a eliberat. Agua a fost rănit de schije de la o grenadă și mi-a arătat cu mândrie urmele rănilor, acum vindecate, și medalia din piept. După două zile, m-am întors în mijlocul fortăreței americane, unde cel puțin puteam respira fără griji aerul fierbinte amestecat cu nisip. Sâmbătă, ziariștii militari canadieni și americani erau foarte interesați de peregriările mele prin oraș. Ei nu aveau voie să părăsească baza și m-au asaltat cu zeci de întrebări, rugându-mă să le arat poze.

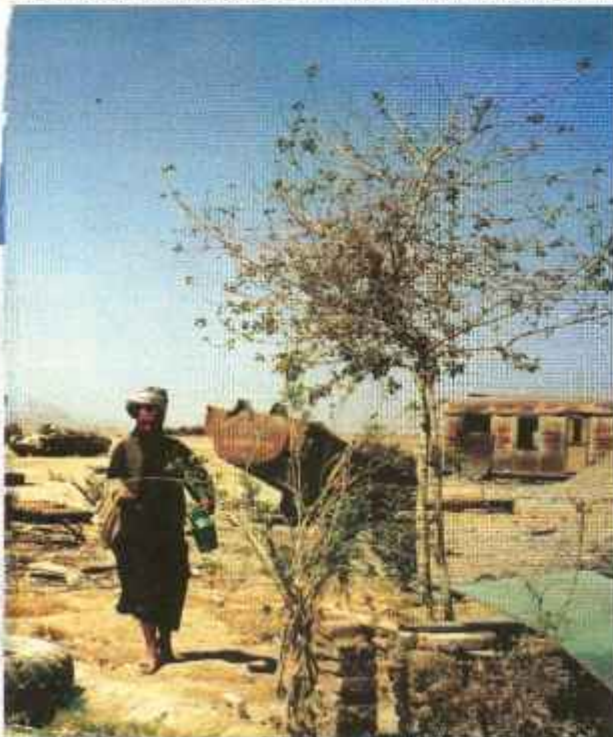
La rândul meu, vroiam să aflu cât mai multe detalii despre misiunile soldaților la care doar ei aveau acces. Am făcut un schimb echitabil de informații și de poze, iar seara am mâncat împreună în corturile de campanie, special amenajate. În seara aceea, toți cei din bază am avut parte de un adevărat festin. Coaste de porc prăjite în caramel, raci, cartofi fierți în coajă și compot de mango. După cină, Luc Charron,

unul dintre ziariștii canadieni, mi-a spus că ar fi încântat dacă l-aș putea învăța câteva cuvinte în limba română. Era curios să afle cum se spune în românește „Good day, sir!” I-a plăcut atât de mult cum suna, că orele mele de predare s-au întins până spre dimineată. Luc îi oprea pe toți soldații care treceau pe lângă noi și le spunea „Bună ziua, domnule!”, cu un accent perfect franțuzesc. A învățat destul de repede lunile anului, formulele de salut și cum să complimenteze o fată frumoasă. Îi plăcea de o colegă și a învățat să îi spună „tu ai ochi frumoși”, înroșindu-se apoi până în vârful urechilor. A doua zi, a fost întâmpinat cu „Bună ziua, domnule!” chiar ministrul apărării, Ioan Mircea Pașcu, care a sosit în bază. Era ultima zi de stat la Kandahar și am avut parte mai mult de întâlniri protocolare și de conferințe de presă.

Am părăsit Kandaharul la aceeași oră la care sosisem acolo: ora 01.00 Zulu. Am zburat timp de două ore până la Kabul, de unde i-am preluat pe militarii români care participaseră la misiunile ISAF și apoi am făcut cale înapoi către România. Mi-aș fi dorit să mai rămân măcar o săptămână, pentru că erau prea multe locuri de văzut și experiențe pe care nu le-am încercat. Înconjurată de cei mai buni soldați din lume, înarmați până în dinți, am fost pentru câteva zile în mijlocul taberei de unde se comandă toate operațiunile Alianței Antiteroriste din Afganistan.

text și foto, **Elena Tomulescu**

Julia oricând. Cu toate operațiunile Alianței Antiteroriste din Afganistan, mereu apar alte și alte tabere talibane active.

Vă mai întindem

Cursa de la Hungaroring - Ungaria
Duminică 18 august,
ora 15:00

doamnă curse

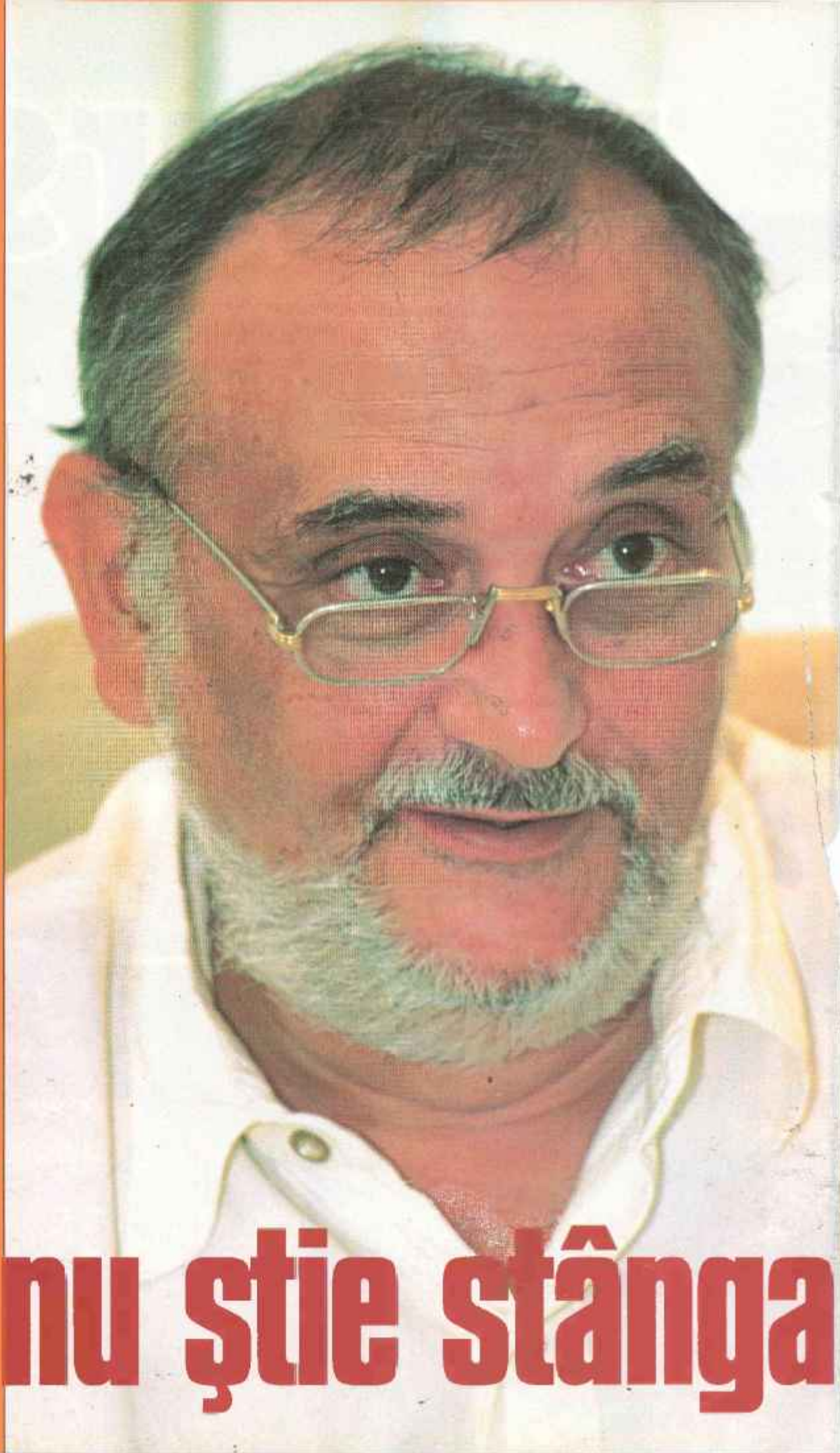

Cursa de la Francorchamps - Belgia
Duminică 1 septembrie,
ora 15:00

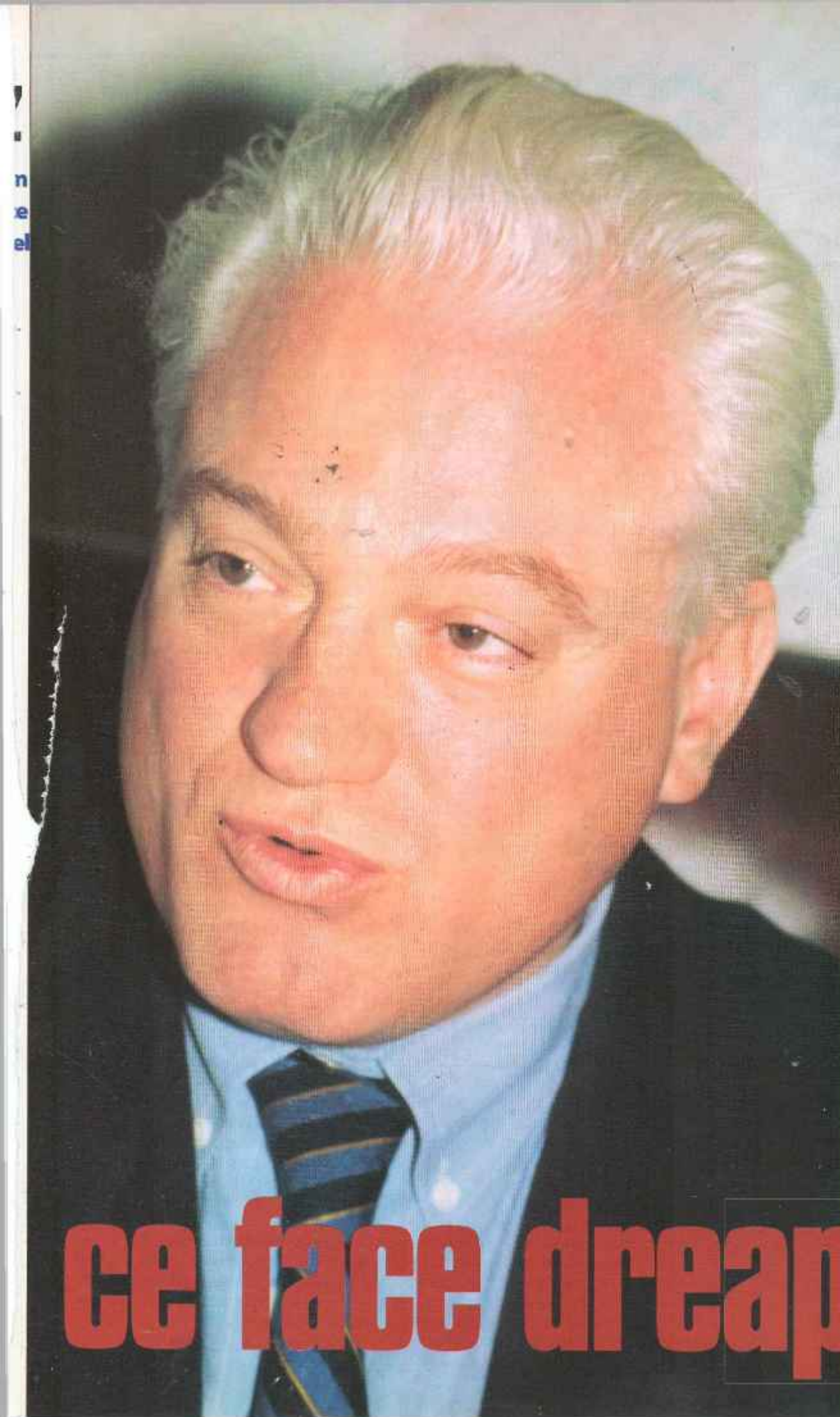

**Dinu
Patriciu:**

**„Dacă trăia
Horia Rusu,
Valeriu
Stoica
n-ar fi fost
niciodată
președintele
liberalilor”**

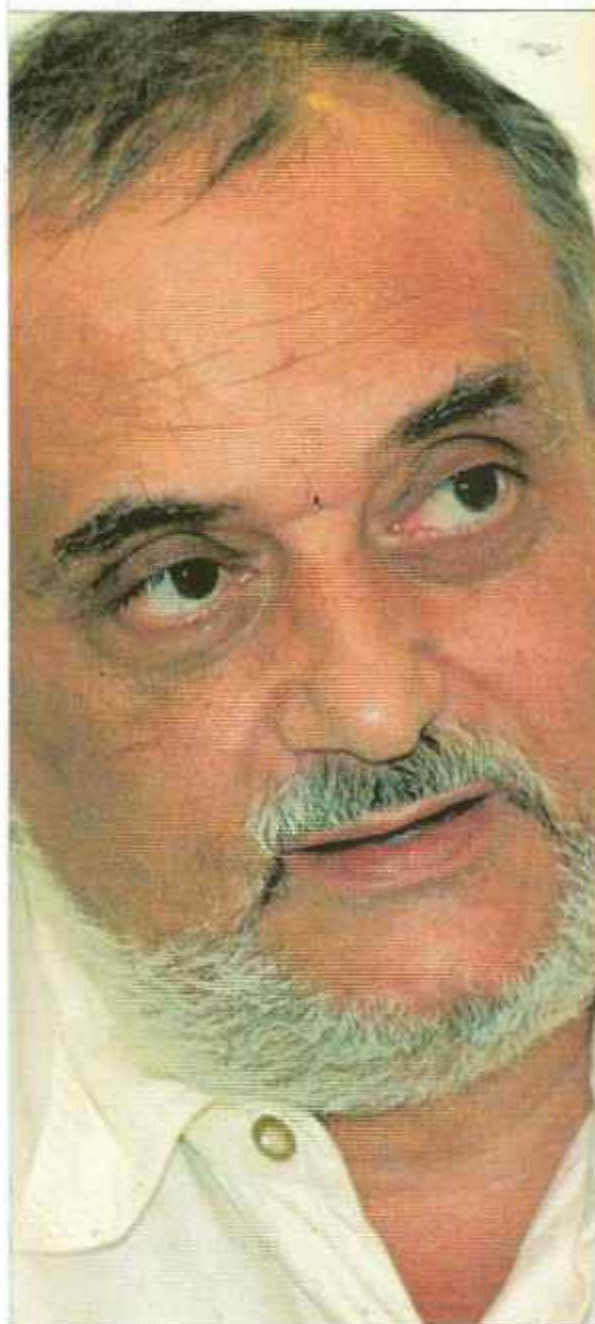
Să nu știe stânga

**Valeriu
Stoica:**
„Cred
cu toată
tăria
că Dinu
Patriciu
nu este
un om
politic”

ce face dreapta

Dinu Patriciu este arhitect, vicepreședinte PNL și Președinte-Director general al Rompetrol, la care deține 72% dintre acțiuni. În 1983 a câștigat un concurs de arhitectură în zona Golfului, unde a lucrat, în timpul vacanțelor studențești, până în 1989. În 1990 a înființat prima firmă particulară din țară, în domeniul arhitecturii. Banii câștigați i-a investit în terenuri și în proiecte imobiliare. Tatăl lui a fost profesor de geologie și director al societății Astra Română, ceea ce explică lansarea fiului în afaceri cu petrol.

„Pot să vă asigur că PNL nu se mai scindează”

▼ **Câmpeanu nu v-a plăcut, Stoica nu v-a plăcut, nu vă place nici Stolojan. Nu sunteți cam pretențios?**

– N-am spus niciodată că nu-mi place Stolojan! Dimpotrivă, am spus că este cea mai simplă soluție pentru ca partidul să poată funcționa corect în continuare.

– **Dar aveți unele obiecții...**

– Nu-i aduc dumnealui obiecții, ci ideii de a structura partidul conform unui statut nedemocratic, în care membrii conducerii ar fi numiți de președinte.

– **Theodor Stolojan argumentează că este nevoie de ordine și că lipsa acesteia este cauza stării actuale a partidului.**

– Ordinea nu înseamnă lipsă de democrație. E adevărat că democrația are uneori și dezavantaje, legate în primul rând de timpul necesar adoptării deciziilor, dar în nici un caz PNL nu poate renunța la democrație.

– **Ce se va întâmpla dacă Stolojan, ales președinte, își va impune aceste idei?**

– Nu cred. Cred în puterea de convingere a partidului.

– **Di Câmpeanu a fost eliminat, di Quintus s-a retras, Stoica s-a retras. Scaunul de președinte PNL pare fierbinte...**

– Chiar și este. Pentru că într-un partid democratic, în care există dezbateri, un partid viu, o comunitate de oameni și de interese, în care totul se discută deschis, există întotdeauna tensiuni, generatoare de idei noi și de progres.

– **Nu v-a dat prin gând să candidați și dv. la președinția partidului?**

– Nici o clipă!

– **De ce?**

– Pentru că fiecare dintre noi are viața lui, preocupările lui și, după părerea mea, pentru oameni ca mine politica nu poate fi decât cel mult un hobby. Afacerile și politica nu pot fi făcute concomitent.

– **Ați spus că di Stolojan ar fi o soluție bună...**

– Am spus că ar fi cea mai simplă soluție.

– **Asta nu înseamnă și cea mai bună?**

– Soluțiile simple sunt bune.

– **Există alternative?**

– Într-un mare partid există întotdeauna și alternative. Important este să definești echipa în funcție de scopul pe care ți-l propui. După părerea mea, PNL trebuie să aibă un singur scop: să câștige alegerile în 2004, ca alternativă la 12 ani de guvernare ineficientă. Are foarte mulți oameni extrem de capabili, lucru dovedit în domeniile lor de activitate. În același timp, doar politici liberale pot scoate țara din impasul în care se află. România trebuie să crească economic cu peste 10% pe an pentru ca, într-un deceniu, să devină compati-

bilă cu restul statelor europene. Sunt necesare politici de acumulare de capital, care creează locuri de muncă, politici de stimulare a consumului, politici de scădere a fiscalității, politici legate de retragerea statului din economie – evit termenul de „privatizare”, care este uzat. Statul trebuie să rămână un arbitru și nu să fie un jucător. Toate acestea nu pot fi îndeplinite decât de o guvernare liberală.

– **Când s-a format PNL-AT, mesajul a fost limpede și, în același timp, plastic: coada câinelui trebuie tăiată brusc. Ce mai face câinele ăla?**

– Se simte rău, pentru că au încercat să-i taie coada, dar nu pe lat, ci pe lung, timp de 12 ani. A suferit mult...

– **Di Stolojan ne-a declarat, într-un interviu, că a avut dreptate să-l susțină în 1996 pe Ion Iliescu și că o eventuală conviețuire PNL-PSD n-ar fi „absolut nici o problemă”. V-aș ruga să comentați...**

– Domnul Stolojan este un om consecvent cu propriul lui trecut.

– **Dar nu sunt aceste idei în contradicție cu cele liberale?**

– Dacă PNL va reuși să fie alternativa de dreapta la guvernarea țării, evident că nu văd cum am putea avea admirație pentru domnul președinte Ion Iliescu. În ceea ce mă privește, eu am un respect pentru ultimii doi ani la președinția României, dar sunt departe de a-l admira. În ceea ce privește colaborarea cu PSD, cred că este absolut exclusă înainte de alegeri. După acestea, sper că PNL să poată forma singur guvernul, iar dacă nu se va putea, să-și găsească aliați, cu condiția ca aceștia să respecte politicile liberale, de care România are nevoie.

– **În urmă cu trei ani, o alianță PSD-UDMR părea o aberație, și totuși ea s-a împlinit...**

– Interesele s-au întâlnit și, ca întotdeauna în politică, s-a găsit un compromis. Dar politicile liberale nu pot fi subiectul unui compromis.

– **A existat odată ceva numit Convenția Democratică din România. Mai are vreun viitor? Mai țineți legătura cu țărăniștii?**

– Într-o alternativă de dreapta trebuie să-și găsească loc tot ceea ce este forță de dreapta. Ca liberal, mă refer în primul rând la oameni, și nu la entități.

– **Dacă PRM declară că respectă ideile liberale? Vă aliați cu ei?**

– Haideti să nu vorbim despre povești absurde...

– **Domnule Patriciu, ce s-a întâmplat de fapt cu liberalii? În 12 ani au existat 13 partide liberale și 8 alianțe în care au intrat formațiuni liberale?**

– A existat în toți acești ani o mișcare liberală, indiferent cum a fost ea structurată.

(continuare în pagina 32)

„Războiul se va încheia, dar nu vor fi toți mulțumiți”

▼ De ce v-ați retras? V-ați săturat să fiți președintele PNL?

– Nu mă retrag! Cea mai importantă calitate pe care o am în politică este aceea de liberal, de asociat în PNL.

– Dar vă retrageți din funcția de președinte!

– Călelalte calități sunt mai mult sau mai puțin întâmplătoare și efemere. Nu calitatea de președinte PNL este importantă. Cred că putem face foarte mult sau foarte puțin, dar nu în funcție de o anumită poziție. Așadar, nu este vorba de o retragere, ci de o soluție politică necesară pentru partid – în primul rând pentru unitatea acestuia. Am hotărât să nu mai candidez pentru funcția de președinte întrucât numai în acest fel am putut pune capăt războiului din partid. Nu eu am declanșat acest război! În mod normal, mandatul meu trebuia să continue până în primăvara lui 2005. Criza a fost declanșată de oponenții mei și existau două ieșiri: să continuăm acest război – și cine ar fi învins ar fi constatat că este o victorie pe ruine – sau să recreăm un consens în jurul unei persoane care să întrunească o largă majoritate a sufragiilor. Am preferat a doua variantă, iar Theodor Stolojan este această soluție.

– Se va încheia astfel războiul, cu adevărat?

– Războiul se va încheia, dar nu înseamnă că toți vor fi mulțumiți. Cei care vor fi nemulțumiți au înțeles foarte puțin din modul în care funcționează un partid politic.

– Care este garanția că peste un an aceleași persoane nu vor face același tip de presiuni asupra dlui Stolojan?

– Dl Stolojan a propus o garanție instituțională, pe care eu o susțin: Biroul Permanent Central va fi înlocuit cu Biroul Executiv, o echipă creată la propunerea președintelui. Același insurgenți care au făcut valuri în partid consideră că este o soluție nedemocratică. Superficialitatea unei asemenea viziuni este evidentă: se confundă executivul unei organizații cu structura de deliberare și decizie. În PNL va exista o demarcație foarte clară între „parlamentul” partidului, Delegația Permanentă, și „guvernul” lui, Biroul Executiv. În Delegația Permanentă fiecare va putea să propună programe, se va discuta liber, iar majoritatea va decide. Aceste decizii trebuie să fie executate de către Birou. Cei care se plâng sunt cei care niciodată nu au făcut altceva decât să discute la nesfârșit, să intre în polemici, fără să înțeleagă necesitatea acțiunii politice adevărate. Pentru ei politica se reduce numai la dezbateri. De fapt, ei sunt cei care au o acțiune dictatorială, pentru că nu au acceptat niciodată ca opiniile transformate în decizie majoritară să fie respectate. Cei care vor să înlocuiască opinia majorității cu opinia lor au vocație de dictatori. Minoritatea gălăgioasă care a creat criza în

partid are, fără să-și dea seama, această deformare.

– Și dacă „guvernul” va conduce prin „ordonanțe de urgență”, punând „parlamentul” în fața faptului împlinit, așa cum se întâmplă la nivel național?

– Nu, nu există acest risc, pentru că atribuțiile din Statut sunt foarte clare. Deciziile strategice, politice, aparțin Delegației Permanente, în timp ce Biroul, pe baza acestor decizii, va gestiona activitatea curentă.

– Theodor Stolojan pare să-l admire și acum pe Ion Iliescu și spune că o alianță PNL-PSD este posibilă. Din această perspectivă, vi se pare omul cel mai potrivit să conducă liberalii?

– Aceste afirmații au fost scoase din context. Este o veche metodă de a denatura declarațiile unei persoane.

– Îmi permit să vă contrazic. Eu i-am luat interviul, al cărui text, de altfel, l-a văzut înainte de publicare, și nu am modificat nici un cuvânt din cele spuse de domnia-sa.

– În primul rând, Stolojan n-a făcut o declarație de susținere a lui Iliescu nici măcar în urmă cu șase ani.

– A fost implicat în campanie!

– Da, dar a făcut o singură declarație, care nu era una de susținere, ci de apreciere. Fără îndoială că în acel moment putea să fie interpretată și drept o declarație de susținere, dar în substanță era una de apreciere a omului politic Iliescu.

– Pe care liberalii nu prea l-au apreciat în ultimii 12 ani...

– Ion Iliescu este un adversar politic al nostru și l-am tratat ca atare. Eu personal am scris încă din '90 împotriva lui. Dar nu înseamnă că dincolo de lupta politică nu poți și nu trebuie, la un moment dat, să-l apreciezi calitativ. Cu atât mai mult cu cât, la momentul respectiv, dl Stolojan era independent. În ciuda tuturor presiunilor, a refuzat, ca premier în '91-'92, să intre în politică atunci, pentru că așa promisesese. Așadar, această primă chestiune, în loc să fie un element defavorabil, este unul care spune mult despre omul Stolojan și despre fair-play-ul lui politic.

– Cât despre o posibilă alianță cu PSD...

– Dl Stolojan a spus foarte clar că o asemenea decizie nu va putea fi luată decât de către Delegația Permanentă. El n-a spus că este în favoarea unei asemenea alianțe, ci doar că ar fi o posibilitate. Și n-a spus când se poate face o asemenea alianță: înainte sau după alegeri. Este vorba de o simplă ipoteză pe care nu a exclus-o din calcul. În ceea ce mă privește, eu am o părere foarte clară, dar nu e obligatoriu să fie împărtășită de dl Stolojan sau de Delegația Permanentă: eu am propus o alianță politică

(continuare în pagina 33)

Valeriu Stoica este avocat și președinte PNL. A absolvit studii de perfecționare în Drept și a participat la conferințe de profil în SUA, Franța, Marea Britanie ș.a. A fost judecător, membru al Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, profesor, decan, membru în diferite instituții naționale și internaționale, ministru de stat, ministru al Justiției. A publicat peste 60 de studii și mai multe volume de Drept.

(urmare din pagina 30)

pot să vă asigur că PNL nu se mai scindează. Și-a regăsit coerența internă. Singurul lucru care ar putea să-l distrugă ar fi o dictatură în interiorul partidului.

- Susțineți așadar că, în momentul de față, nu mai există în partid grupări cu interese flagrant diferite?

- Nu. Există tensiuni benefice legate de idei sau de interese.

- Ce trebuie să ne așteptăm de la Congresul extraordinar din august?

- Două lucruri: definirea strategiei, vizând câștigarea alegerilor, respectiv o structură democratică a partidului.

- Cum vedeți viitorul pe termen mediu al liberalismului românesc? După atâtea frământări, va fi în sfârșit o evoluție constantă?

- Da. De fapt, acum există două Români. O Românie a sectorului privat, care ocupă 25% din forța de muncă, cu o productivitate de 8 ori mai mare decât a sectorului de stat, cu venituri mult peste media celor realizate la stat. Peste 80% dintre tineri vor să-și deschidă o afacere proprie, peste 60% dintre români doresc asta, 30% dintre angajații statului nu vor să mai lucreze acolo. Aceasta este ceea ce aș numi „România privată”. Și există o Românie etatistă, încă marcată de frica zilei de mâine, de securitatea pâinii câștigate, extrem de vulnerabilă la demagogia stângii sau a extremei drepte.

- Cum poate fi câștigată la liberalism România etatistă?

- Numai prin puterea exemplului și prin transformarea rapidă a economiei și societății românești, care, oricum, nu mai este cea de la începutul anilor '90. Din păcate, în 12 ani de guvernare de stânga, economia românească a luat ceea ce era mai prost, atât de la socialism, cât și de la capitalism.

- Chiar 12 ani de stânga? În perioada 1996-2000, la putere s-a aflat Convenția Democratică din România...

- Tot o guvernare de stânga a fost. Nici una dintre caracteristicile ei nu a diferit de cele anterioare.

- Ați vorbit de puterea exemplului. Considerați că pentru electorat este important că dv. și alți lideri liberali sunteți prosperi oameni de afaceri?

- Important este ca oamenii să înceapă să înțeleagă că bogăția nu este decât un mijloc care creează prosperitate pentru comunități, nu numai pentru posesorul ei. Capitalul mort, care nu este investit și nu creează locuri de muncă, este inutil. Una dintre rămășițele socialismului este mentalitatea egalitaristă: să moară și capra vecinului. Nu avem încă, din păcate, cultul succesului, una dintre componentele fundamentale ale liberalismului și ale capitalismului. Lucrul acesta începe să se schimbe. Dar suntem înclinați încă să vedem realitatea prin cifre globale, prin medii. Media nu spune nimic. Importante sunt extremele din

care se formează media. Societatea românească este împărțită în două și partea privată nu-și are cuvenita reprezentare politică. PNL are viitor în măsura în care va obține această reprezentare.

- Evoluția pozitivă a PNL, pe care înțeleg că o preconizați și în care aveți încredere, de ce nu putea fi obținută și sub conducerea lui Valeriu Stoica?

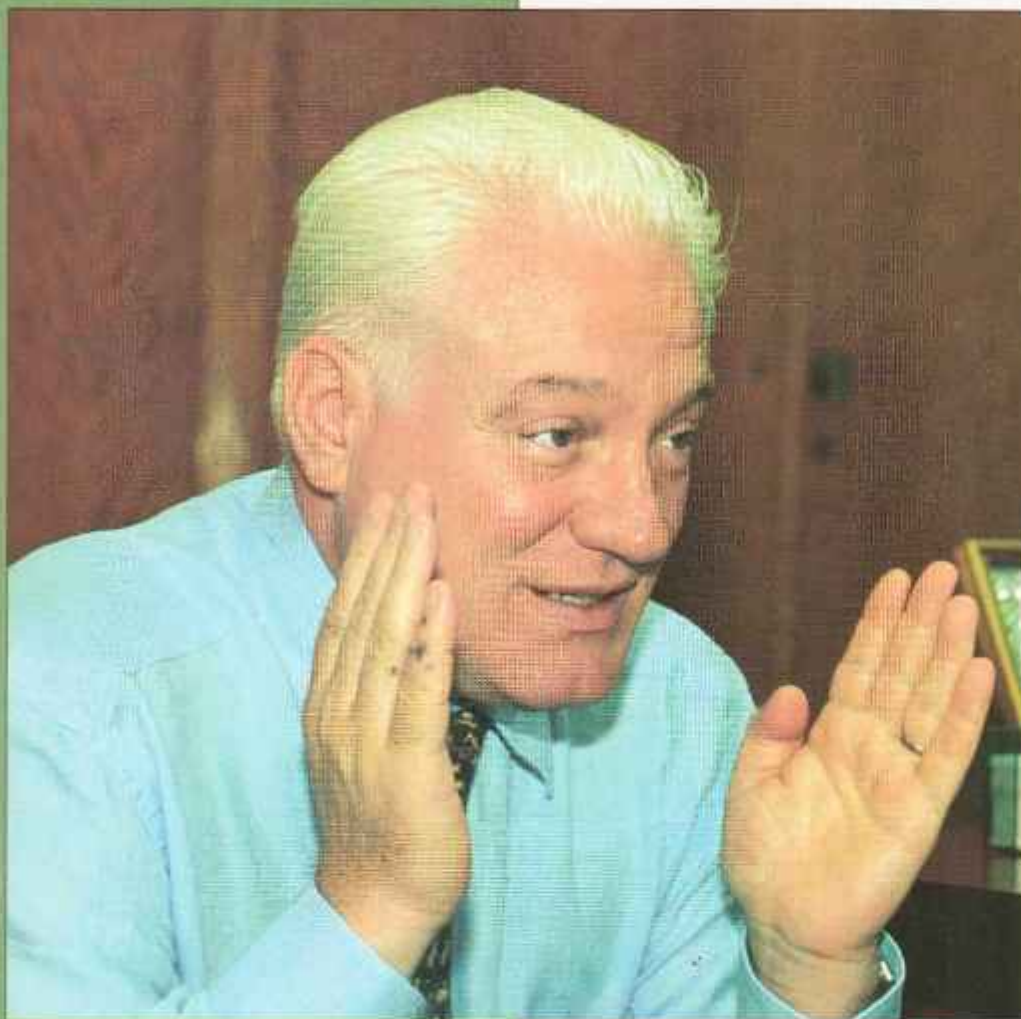
- El însuși și-a spus „combinagiu”. Nu-l preocupa creșterea partidului, ci combinațiile politice imediate. De aici, precaritatea poziției sale.

- Și totuși, atunci când s-a retras dl Mircea Ionescu Quintus și dl Valeriu Stoica a devenit președinte, părea un moment bun pentru liberali, care și-au strâns rândurile. Ce s-a întâmplat ulterior?

- Din păcate, Valeriu Stoica a câștigat alegerile în PNL, cu vreo 51-52% dintre voturi, datorită dispariției tragice a lui Horia Rusu. Altfel, Stoica n-ar fi fost niciodată președintele liberalilor.

- Câte procente o să câștigați la alegerile din 2004?

- Cred că rezultatul minim pe care liberalii trebuie să și-l propună este de 22-25%, pentru a putea avea un cuvânt greu de spus în viitoarea guvernare.

(urmăre din pagina 31)

„Dorți într-adevăr să fim un competitor serios al PSD, să fim un adevărat challenger? Dorți să câștigăm alegerile, dorți să batem PSD? Așa cum suntem acum, nu reușim să facem lucrul acesta!” Cei care s-au opus au fost cei din grupul Patriciu. A pune acum în cârca lui Stolojan tot felul de intenții ascunse mi se pare lipsit de fair-play.

– Domnule Stoica, v-am pus această problemă întrucât, în ceea ce privește PSD, cred că electoratul liberal așteaptă un mesaj mult mai limpede din partea dv.: „Noi cu ăștia nu ne facem frați niciodată!”

– În ceea ce mă privește, am spus un lucru foarte tranșant: eu nu agreez ideea unei alianțe PNL-PSD nici înainte, nici după alegerile din 2004 (ce se va întâmpla mai târziu e deja mult prea mult ca să ne imaginăm). De ce spun asta? Sistemul politic românesc are foarte multă nevoie de o echilibrare. În momentul de față este apăsător în mod îngrijorător spre stânga. Riscul este ca democrația în România să fie o simplă mascadă. O alianță PNL-PSD ar compromite șansele echilibrării. Al doilea pericol vine din faptul că, acum, din toate sondajele, al doilea partid în România este PRM. În momentul de față, contraponderea la PSD este PRM! Dacă lucrurile rămân așa, înseamnă că, în viitor, pe de o parte va fi PSD, pe de alta PRM, iar PSD, în interior și în exteriorul țării, să

zică: „Dom'ne, îi vreți pe extremiști la putere! Mai bine ne alegeți pe noi!” Dacă ratăm momentul ăsta, riscul este să așezăm sistemul politic românesc în această matrice: social-democrații și extremiști, și să nu mai avem o forță de dreapta reală.

– Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat mai intră în calculele dv.? Va mai reinvia vreodată CDR sau o structură asemănătoare?

– Nu, o structură asemănătoare Convenției, cu zece partide și o sută de asociații civice, nu va reinvia niciodată! Nu mai este posibil și nici dezirabil. CDR a fost un moment necesar, dar această etapă a fost depășită. România are nevoie acum de partide politice puternice. Putem concepe doar o alianță de partide puternice și, în momentul de față, în Parlament există doar două partide democratice: PNL și PD! Orice gândire strategică trebuie să plece de aici. În jurul unei alianțe PNL-PD se pot strânge și alte formațiuni, neparlamentare, de exemplu PNȚCD. În viitor, cred că România va avea un Partid Popular, cu elemente creștin-democrate și conservatoare. De la Atlantic până la noi este un val al dreptei care crește și se apropie. Cred că Partidul Popular European nu va accepta să nu aibă un partener în România. Deocamdată, din păcate, creștin-democrația nu s-a încheiat. Dacă o va face, fără îndoială că poate fi un partener de dialog, de construcție politică.

– Varujan Vosganian consideră și el că reprezintă dreapta...

– Da, cunosc gândirea lui, el vorbește de elemente conservatoare și creștin-democrate de dreapta. În ultimul timp, văd cu satisfacție că propune reunirea acestora într-un singur partid. Să facă acest lucru și va deveni un partener credibil.

– Dincolo de confruntările de idei și de interese din PNL, pare să fie vorba și de niște adversități personale. Ce are Dinu Patriciu cu dv.?

– Întrebați-l pe el! Eu personal nu am nimic cu Patriciu, pot avea o relație nemănată de nici un resentiment, cred însă cu toată tăria că Dinu Patriciu nu este un om politic. Din acest motiv, în politică nu poate fi un interlocutor pentru mine. Cred că asta-l și irită. Toată experiența lui demonstrează că nu are vocație politică. Nu fac decât să iau act de asta și, ca urmare, din punctul meu de vedere, nu există un personaj Dinu Patriciu în politică.

– Ce ne putem aștepta de la Congresul extraordinar din august?

– Nu vor fi surprize. Lucrurile s-au așezat într-o mână firească. Nu am nici un fel de dubiu că dl Stolojan va fi ales președinte. Important este însă, cum a și spus, ca această alegere să fie dublată de o transformare instituțională a PNL. În primul rând este vorba de adoptarea modificărilor la Statut, în viziunea eficientă, corectă, democratică a lui Stolojan, împărțită de cele mai multe dintre filiale.

– Nu simțiți frustrarea unui antrenor care n-a fost lăsat să arate ce poate cu echipa lui?

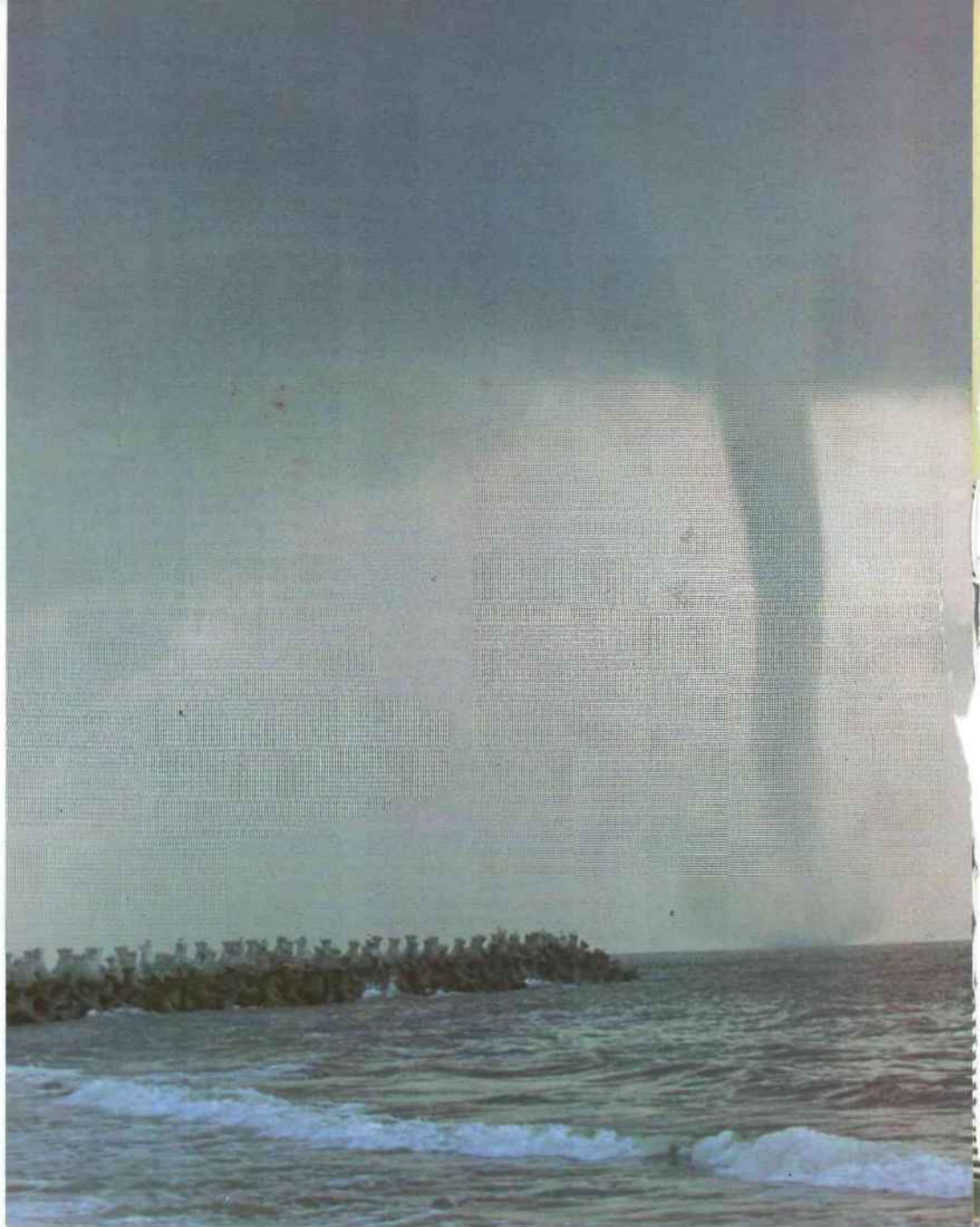
– Eu am elaborat o strategie politică pentru rezolvarea unei crize. Vă spun sincer că am fost principalul actor al acestei strategii, până în momentul în care Theodor Stolojan s-a hotărât să candideze. Este vorba de un transfer asumat de putere, într-un moment dificil. Nu am nici un fel de frustrare, am dimpotrivă sentimentul tonic că mi-am făcut datoria față de PNL. Am o libertate interioară, pe care mi-am păstrat-o și când eram viceprim-ministru, ministru de Justiție, vicepreședinte și apoi președinte PNL. Această libertate este lucrul cel mai important.

– Câte procente veți câștiga în 2004?

– Este unul dintre punctele care a generat disputa din partid! Resursele electorale ale PNL se situează aproape de 15%. Dacă dorim să câștigăm alegerile, n-o putem face decât într-o alianță împotriva PSD. Chiar dacă am ținti spre 20% și am atinge acest prag, tot nu putem câștiga singuri! Or, jocul politic este făcut de cei care câștigă alegerile: el face Guvernul, el alege premierul, el hotărăște alianțele. Este o datorie pe care partidul o are. Eu nu voi face altceva decât să-mi susțin mai departe punctul de vedere, din poziția de liberal. Președintele PNL este un singur om, dar liberali pot să fie foarte mulți și de ei depinde soarta liberalismului în România.

Interviuri: Tudor Călin Zorojanu

Foto: Octavian Tîbăr

inedit

Tornada

Vineri, 19 iulie 2002, Portița. Ora 7.30. Pe mare sunt valuri mici. Și un nor mare, negru, circular, din care curge o trompă direct în apă. O tornadă! Apoi încă una! Și se unesc. Se învârtesc amețitor către mal. Unii dintre turiști fac poze, alții își fac bagajul. De fugit nu prea au unde. Tornada ratează un vaporeș de pescari și ajunge pe mal. Are un diametru de peste 30 de metri, la bază, și „atârnă”, clatinându-se, de același nor negru. În jurul ei nisip, stuf și câteva fulgere. „Alaiul” trece pe Lacul Razelmul Mic. Apoi nu se mai vede. Da, a fost o tornadă! Frică, uimire, spectacol. Nu au existat pagube materiale.

În legătură cu acest fenomen, am contactat specialiștii Institutului Național de Meteorologie și Hidrologie. Gheorghe Băluță, meteorolog principal, ne-a explicat că la Porțile a fost, de fapt, doar o furtună spectaculoasă: „Stațiile noastre nu au înregistrat nimic, dar radarul a semnalat ceva, mic și punctiform. Nu a fost decât o furtună puternică, o vijelie în care viteza vântului nu a depășit 144 km/h. În cazul adevăratelor tornade, viteza vântului ajunge la 500 km/h. În România, însă, nu există condiții de tornadă. Acest fenomen natural este specific zonelor tropicale și sudului Rusiei, pentru că relieful de acolo a creat spații foarte largi, arii foarte întinse. Așa-zisele tornade din Europa, între care se poate număra și cea de la Porțile, sunt, de fapt, niște vijelii un pic mai spectaculoase”. Astfel de, hai să le zicem, mini-tornade, au mai fost văzute, în ultimii ani, în zonele 2 Mai și Vama Veche. **(text și foto Paul Antoniu)**

ZIUA răsplătește fidelitatea cititorilor săi

5000 lei la chioșc

sau

2000 lei acasă

Abonamentul lunar la ZIUA costă doar 50.000 lei + taxe poștale.

Acum e momentul să te abonezi!

ZIUA are grijă de economiile tale!

Abonamentele se pot face:

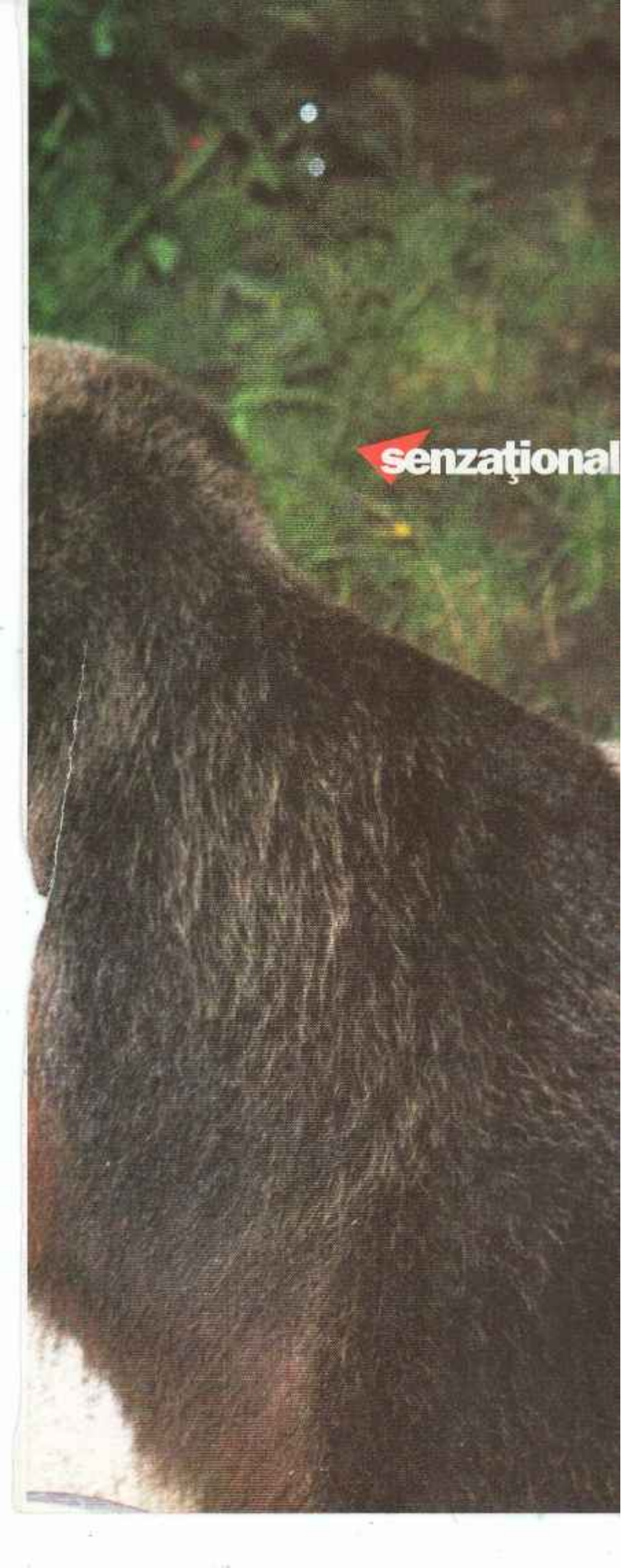
- la orice oficiu poștal, la poziția 1034 din catalogul publicațiilor, până la data de 25 ale lunii;
- la sediile noastre din str. Ion Câmpineanu nr. 4 și Casa Presei Libere nr. 1, Corp C parter, la telefon 222.22.55 sau 222.20.51;
- prin S.C. M.T. PRESS IMPEX S.R.L., b-dul Basarabiei nr. 256, sector 3, București, telefon 255.48.17 sau telefon/fax 255.48.15, 255.48.16.

Pentru abonamente în străinătate:

- la RODIPET S.A., telefon 222.41.26 sau 400.32.73, fax 222.64.07

Natalitatea la urși e în creștere. În mod normal, o ursoaică face unul sau doi pui. În ultimii ani, însă, există multe cazuri de tripleți. Recordul anului 2002 s-a înregistrat în zona Răcădău. O ursoaică și-a înmulțit specia cu patru pui. „Se află în optim biologic”, spun specialiștii. Asta înseamnă, mai pe înțelesul nostru, că le merge bine. Ceea ce ne bucură. Măcar urșii să fie fericiți în țara asta!

senzațional

La Braşov

Ursii

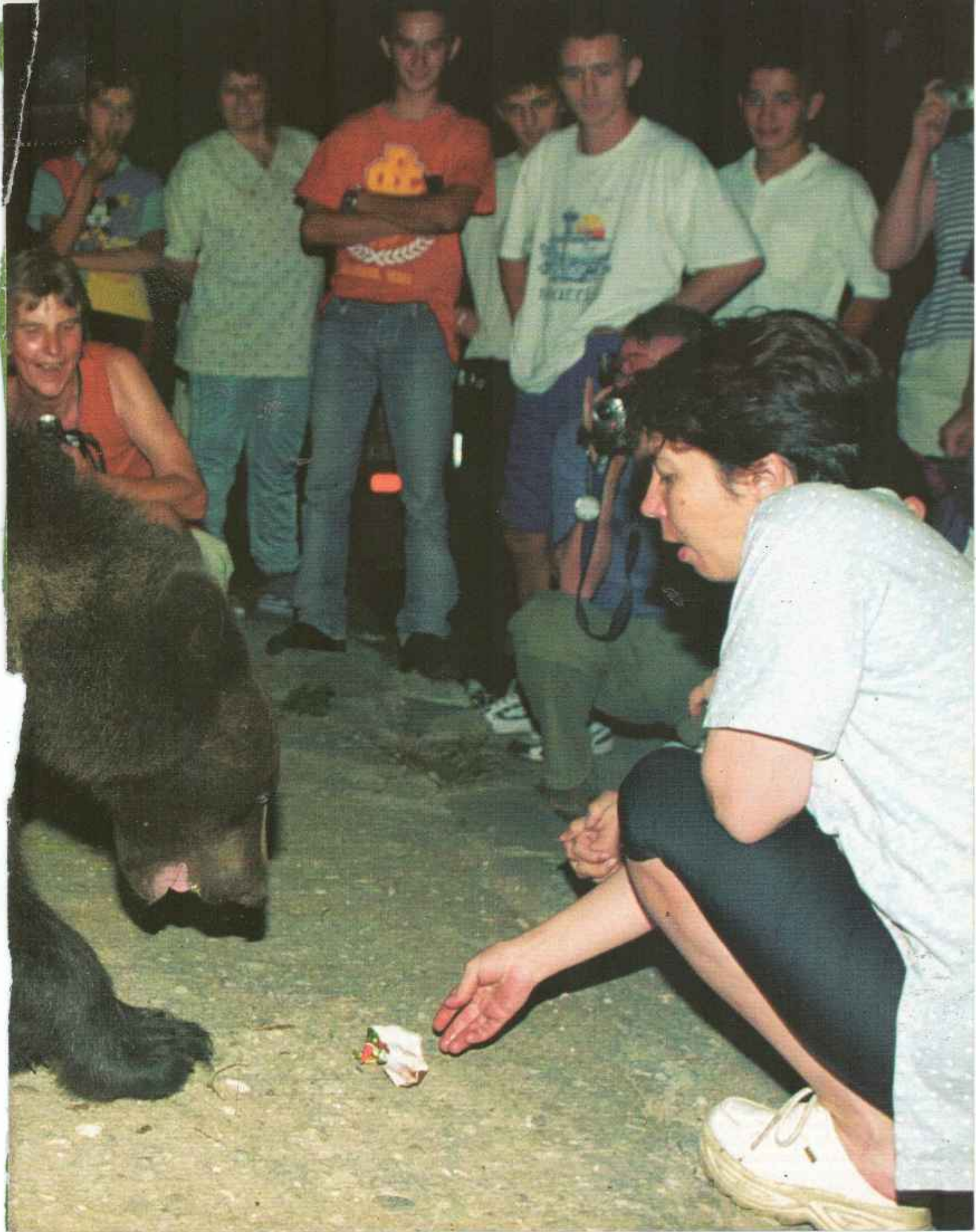
Să vii de la schimbul doi, noaptea, şi în scara blocului să dai nas în nas cu un urs. Să-ţi trimiţi copilul să se joace afară, cu prietenii, şi când îl cauţi să-l găseşti hârjonindu-se cu un Moş Martin. Sau să mergi cu maşina, în oraş, şi să trebuiască să frânezi brusc, din motive de urşi. Nu unul, nu doi, poate zeci. Mai mult. Să stai şi tu la o bere, ca tot omul, şi să vină un urs să te privească drept în ochi. Un minut, două, cinci. Până te simţi să-l cinsteşti şi pe el cu ceva. Toate acestea se întâmplă aieva. Seară de seară, strada Jepilor, din cartierul braşovean Răcădău, este invadată de urşi.

iau cina la bloc

Auzisem multe despre „urșii gunoieri”. Că își caută de mâncare în tomberoane, chiar dacă acestea se află printre blocuri. Că nu se sperie de oameni. Să-i atace, nici vorbă. Că și-au modificat zestrea genetică, în sensul că nu mai au instinct de fiară. Cică poți să-i și mângâi, dacă vrei. Am crezut eu ceva, dar nu totul. O fi vorba despre un urs tembel, sau lihnit din diverse pricini, de nu mai vede oamenii de foame. Mă gândeam la excepții, spre a confirma regula. Ursul este, totuși, un animal sălbatic. Că doar așa am învățat la școală. Curioasă, nevoie mare, am plecat spre Brașov. După ce mi-am năucit toți prietenii cu ideea că plec „în delegație la urși”. Și după ce am ascultat zeci de sfaturi de genul să nu cobori din mașină, să nu te apropii de ei, să nu le băgați blitz-ul în ochi, șoferul să stea cu motorul pornit și cu piciorul pe accelerație, dacă o fi să vedeți vreun urs, îndoi-m-aș.

Ursul Marinică s-a obișnuit să stea la tadale cu băieții din cartier. E și el un fel de puștan, are doar un an și jumătate. Cântărește în jur de 100 de kilograme.

A black bear is walking towards the camera on a grassy path. The bear has dark, shaggy fur and is looking directly at the viewer. The background is a blurred natural setting with green grass and some trees.

Marinică nu știe să
citească, dar a studiat
destul de atent
coperta revistei
Flacăra.

Prima confirmare, oarecum timidă, am obținut-o chiar de la recepționera hotelului în care ne-am cazat: „Da, am auzit, da' eu știu? Încercați în cartierele Răcădău și Noua.” L-am ales pe primul. Pe motiv că sună mai ciudat. Seara, pe la nouă, am plecat în recunoaștere. Un cartier normal, puzderie de blocuri, forfotă de mașini, oameni grăbiți înspre casă. Singurul amănunt în favoarea subiectului nostru este pădurea. Se învecinează cu orașul, doar o stradă o desparte de jungla de asfalt. Oprim lângă un chioșc încărcat cu de toate. Dulciuri, răcoritoare, cafele, băuturi alcoolice. Și o adunătură simpatică de tineri, un fel de gașcă pașnică de cartier. Stau și ei la o bere, mascată ștrengărește în pungi, buzunare sau pălării. Ca să nu-i

vadă Poliția, prea des patrulată prin zonă. Pentru oua bucată bere băută pe domeniul public, amenda este între patru sute de mii și douăzeci de milioane de lei. Intrăm și noi în vorbă, ce poliști zeloși aveți, ce frumos e seara pe lângă pădure, da' nu sunt urși? „Ba bine că nu, acuși trebuie să apară!” Nu știu cine a zis asta, pentru că încep toți deodată să ne povestească despre cum se întâlnesc cu fiarele pe stradă, despre cum le urmăresc de la balcon, cu reflectoare, despre o ursoaică insolită de trel poi, despre un „urs bețiv”, care caută cutii de bere, despre un altul „cerșetor”, că întinde laba să ți dai ceva... Am senzația că oamenii astia râd de noi, că povestea e mai mult decât vânătoarească. Gașca, însă, insistă.

Pe strada Jepilor „locuiesc” 40 de sălbăticiuni

O fată din cartier, Alina, îmi spune că au și fotografii cu urși. Cum le dau de mâncare, cum se joacă împreună cu ei. Strigă după un prieten, ăla vine cu plicul. Da, dom'le, chiar sunt urși. În poziții ciudate, bot în bot cu interlocutorii mei. Încep să negociez cu stăpânul fotografiilor, că vrem și noi să le publicăm în revistă. El că sunt amintiri, eu că i le plătesc, el că nu se poate, eu că rămân fără serviciu...

„S-a rezolvat, uite-l c-a-venit”, mă anunță bietul om fericit că n-o să-l mai bat la cap. Nu prea înțeleg cine și de ce a venit. Întorc privirea

și corpul pe jumătate. Întepenesc așa. În spatele meu, la nu mai mult de doi metri, un urs mănâncă tacticos grisine. Ca să nu mă fac de râs, spun că fug la mașină să-i aduc biscuiți. Bineînțeles că nu am. Dar câștig ceva timp. Cât să mă conving că Marin e de-al casei. Așa l-a botezat gașca. Și e un răsfățat! I se dau de toate, de la iaurt până la cornuri, de la semințe și fructe până la bere. Ultima, însă, nu-i prea place. Se strâmbă și i se văd colții. Singurul indiciu cum că printre noi se află, totuși, o fiară.

Altfel, e tare cumsecade Marinică. Se lasă fotografiat și filmat, se ridică în două picioare, stă să-l mângâie copiii, se plimbă pe aleile dintre blocuri, nici nu bagă de seamă câinii.

Între timp, lumea se adună... ca la urs. Taxiuri cu străini, microbuze cu turiști, localnici. „Ar trebui să punem o taxă, o barieră, ca la Mamaia. Câteva mii de lei de persoană, acolo, măcar să scoatem diurna pentru Marinică”,

spune un puști. Altul, mai copt, ar pune-o chiar de-o afacere: „Că de ce să se pricopsească numai taximetristii care îi aduc aici pe turiști? Fără să-l deranjeze aglomerația, zgomotul sau farurile mașinilor, Marin își vede de cina lui. N-are probleme cu silueta, bagă în el ca la balamuc. Îi cumpăr de la chioșc niște eugenii. Vânătoarea zice că deja a mâncat vreo 30. Și vreo 10 cornuri.

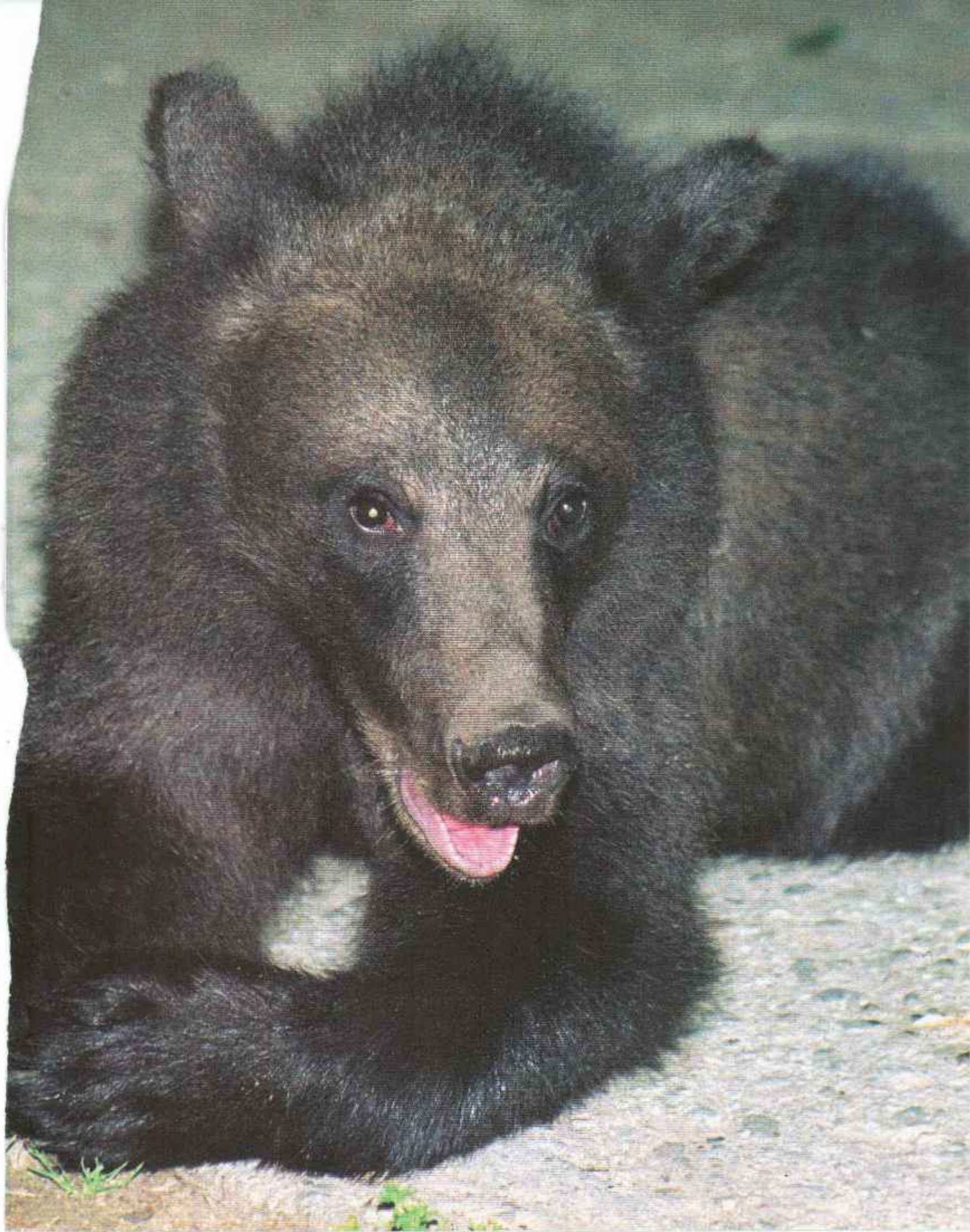
„E o problemă și cu pomana asta de i-o facem noi”, mă lămurește „asistentul” vânzătoarei. „Că acum e simpatic, e tânăr, da' când o avea vreo 400 de kile ne poate face zob. Am încercat să-l dezobișnuim, să nu mai vină aici. Într-o seară, nu i-am dat nimic de mâncare. S-a ridicat în două labe pe chioșc și a mârâit. Nu s-a întâmpat nimic, da' peste câțiva ani, când o fi o namilă, ne face una cu pământul!”

Nici localnicii nu sunt prea încântați de această perspectivă. Ștefan Robu spune că n-a văzut în viața vieților lui urși atât de îndrăzneți: „Și-au schimbat obiceiurile, vin și pe lumină, am văzut unul printre blocuri dimineata, pe la 8,30. Nu știu ce să zic, mi se pare cam ciudat.” Spectacolul cu Marinică durează de aproape două ore. Prind curaj cât să provoc băieții de la bere: „Auzi, da' voi pe-aceia, n-aveți decât un urs?” Aflu că e plină strada. N-am decât să merg câțiva pași mai în jos. Până la următoarele containere de gunoi. Numai cu grijă, că ăia nu sunt chiar așa prietenoși. Și mai au și treabă, cotrobăie după mâncare. Sunt înfometati, pe ci nu-i răsfăț nimeni. Trebuie să se descurce singuri. Hai s-o vedem și pe asta. Ionuț Vidovici, un fel de ghid al nostru, se oferă să ne însoțească. Urcăm în mașină. E mai sigur. Și mai eficient. Fără lumina farurilor, n-am fi văzut nimic. De fotografiat, nici atât. Strada Jepilor e cufundată în beznă.

Ne oprim la primele tomberoane. Trei urși. Mai departe. Doi. Țștia sunt băgați cu totul în recipientele metalice care zdrăngăne sub etichetele lor. N-aș fi crezut, dar iar întepenesc. Sunt enormi. Când se ridică pe zid, parcă nu se mai termină. Niște arătări monstruoase se lătesc și se lungesc sub ochii noștri. Nu e de coborât din mașină. Fotografiem cu geamul deschis. Și cu motorul pornit. Că, de, la o adică... Ionuț îi cântărește din priviri. Da, ăștia sunt urși la peste 400 de kile. Dar vezi să nu ne bage în seamă! Și tot așa. Alte tomberoane, alte fiare. Deși mi-e din ce în ce mai greu să le zic așa. Băieții din cartier spun că pe strada Jepilor „locuiesc” în jur de 40 de urși. E trecut de miezul nopții, așa că îi cred pe cuvânt.

Asociația Vânătorilor din Brașov „vinde pielea ursului din pădure”. Adică organizează un fel de „vânătoare fotografică”, pentru cei interesați să viziteze ursul la el acasă. Distracția costă 100 euro/zi pentru turiștii domici de fotografii și 200 euro/zi, pentru cei interesați să filmeze. De ce să se imbulzească străinii gratis, în Răcădău, când pot plăti pentru asta, în pădure? Acolo și propaganda făcută României e altfel, pentru că nu sunt containere cu gunoi.

Ursii nu se dau în vânt după „meniul” vânătoresc

Tudor Dăneți, președintele Asociației Vânătorilor din Brașov, susține că în România există în jur de 5.000 de urși. Studiile Institutului de amenajări silvice estimează că avem posibilități de hrană naturală pentru 4.805 exemplare. Diferența nu este semnificativă, așa că teoria cu urși infomețați, care coboară în orașe după hrană, nu prea stă în picioare. Motivele acestui fenomen, accentuat în ultimii ani, țin mai degrabă de turismul sălbatic practicat în zonele montane. Pădurile sunt pline de mașini, de focuri, de câini, de miros de mâncare. Bietul urs nu mai are liniș-

te în „casa lui”. Și-atunci o ia la vale, umblă prin containere, se obișnuiește cu alt tip de hrană. Care, culmea, îi cam place. Drept dovadă, nu se dă în vânt după „meniul” pregătit de Asociația Vânătorilor. În ultimele trei luni, s-au cheltuit peste 70 de milioane lei pentru hrana acestor sălbăticiuni. În pădure, pe o linie paralelă cu celebrul, de acum, cartier Răcădău, vânătorii au făcut un „zid” cu porumb, concentrate, bomboane. Doar-doar i-or convinge pe urși să rămână la locul lor. Numai că n-a fost să fie așa. Fiarele din cartea de zoologie s-au obișnuit să ia masa în oraș.

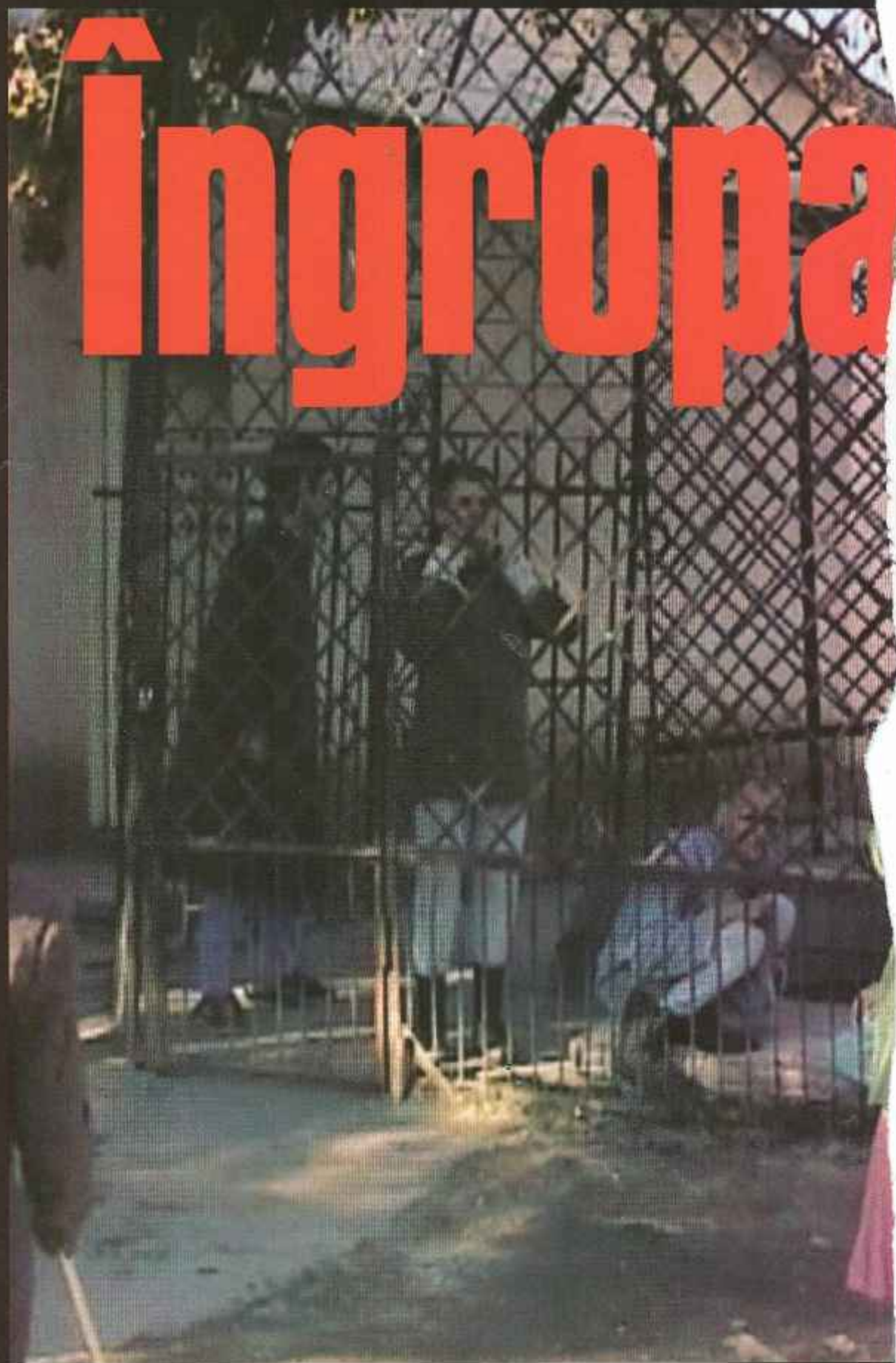

Am văzut și urși frumoși. Cel puțin ca înfățișare. După spusele localnicilor, să tot fi avut spre 500 de kilograme. Când se lăteau pe zid, ca să coboare în containere, aveau dimensiunile unei Dacii. Labele din față li s-au umanizat. Le folosesc ca pe niște mâini. Cu ele ridică orice capac de tomleron, țin cutii de iaurt sau de bere, adună pungi cu resturi alimentare. Când se strâng mai multe, le răstoarnă la un loc. Și-apoi mănâncă. Adică nu-și bagă botul, așa, de-aiurea, prin gunoaie. Chiar încropesc o masă pe cinste.

text **Liliana Petruș**
foto **Octavian Tibăr**

Ingropaz

ti de

reportaj

Se spune că aici ar fi Iadul pe pământ. Că ar fi un colț de lume blestemat, o cumplită greșală a naturii. Dincolo de gard vezi colcăind niște arături hidoase. Se mișcă haotic și vorbesc o limbă neînțeleasă. Intri pe poartă, îți freci cu mâna ochii și îi deschizi apoi din nou. Nu, nu ai halucinații. Aluneci totuși parcă într-o ficțiune. Arăturile acelea năvălesc spre tine. Simți cum te pipăie cu mâinile, auzi un zumzet amețitor și vezi de aproape niște chipuri descompuse. Deja trăiești coșmarul.

Nici nu mai știu că sunt în viață

Locul se numește „Cămin pentru bolnavi neuro-psihic irecuperabili”. Este situat într-un parc imens, fost domeniu al familiei Cantacuzino. Pe cele 205 locuri se înghesuie 250 de bolnavi. Și încă mai sunt cereri de internare. Jumătate dintre ei suferă de schizofrenie. Restul, epilepsie, demență senilă, oligofrenie, alcoolism. Cei mai

mulți au fost abandonați de familii. Nu-i vizitează nimeni și nu vor mai ieși de-aici nicodată. Unii dintre ei au fost înfierați cu formula „pericol social”. Pentru că, la un moment dat, în faza de apogeu a bolii, când și-au pierdut cu totul mințile, au încălcat rânduielele lumii. Au fost așadar aruncați aici și condamnați la uitare.

În acest loc noțiunea de timp nu există. Pentru că nimeni nu are ce să facă cu el, nu are ce să măsoare, nu are mâine, nici ieri. Totul e un prezent continuu care îi strivește. Singura lor menire este plimbarea bezmetică prin curte, precum cea a animalului în cușcă. Asta pentru cine mai e stăpân pe picioare. Cei care și-au pierdut acest privilegiu sunt îngropați de vii într-un salon mic și fără ferestre unde stau chirșiți în propria lor urină care-ți înțeapă nările. Aceste fapte cu fețe stâlcite de boală nici nu mai știu că sunt încă în viață. Au fost aruncate definitiv în acest cavou, în afara timpului.

Un personaj elevat

Călinești, județul Prahova. Pentru localnici, „Casa de nebuni”, cum i se spune, e o mare rușine a comunității. Pentru localnici, „Casa de nebuni”, cum i se spune, e o mare rușine a comunității. Pentru localnici, „Casa de nebuni”, cum i se spune, e o mare rușine a comunității.

Intru pe poarta căminului. Primul om care mă întâmpină, un „nebul” cu barbă, pare că-mi simte teama. „Intrați liniștit, zice el, pe nebuni tocmai i-ați lăsat afară.”

Personajul care m-a întâmpinat la poartă mă însoțește peste tot. Îl cheamă Florin și este poate singurul de aici care își recunoaște boala: schizofrenie paranoidă. Crizele lui sunt însă destul de rare, cam trei pe an. Acum e liniștit. Are un discurs legat, consistent. Pe alocuri se simte chiar ironia sau revolta. Percepe limpede dimensiunea tragică a destinului său. „Așa poate mi-a fost scris”, se alină el. „În fond, fiecare trebuie să ne ducem într-un fel crucea.” Pe vremuri a lucrat la Brazi ca operator chimist. Locuia împreună cu mama lui într-o casă din Ploiești. Îi plăcea să scrie versuri și să cânte la chitară. Citea mult și, uneori, se inhăma la lecturi grele, care îl depășeau. Se încăpățâna însă să le dea de cap și acum recunoaște că „digestia” asta forțată nu prea i-a priit. Descopăr că stau de vorbă cu un om deosebit, nu neapărat față de ceilalți bolnavi, ci chiar și față de mulți parlamentari, de pildă. Pe la 80 de ani, mama lui a murit. O iubea foarte mult, dispariția ei l-a șocat. Crede că acesta e momentul în care i s-a declanșat boala. Mai întâi a început să se întâlnească cu niște aventuriști care l-au cam dat peste cap. Treptat, nimic din ce citise până atunci nu mai era valabil. Lumea căpăta alt înțeles, viața lui o nouă determinare. O răscruce fatală!

„Am deschis într-o dimineață Biblia la Apocalipsă, chiar la paragraful care spune *Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul*. Nu știu cum mi s-a năzărit mie atunci că Biblia e o carte blestemată. Am aruncat-o pe foc, în sobă.” La fel a făcut apoi cu toate hainele și lucrurile răposatei mame. S-a dezbrăcat în pielea goală, a aprins toate sobele din casă, a ieșit în curte urlând, s-a întors apoi în casă și s-a culcat. S-a trezit noaptea, târziu, cu o lanternă în ochi. Era poliția. Casa era inundată în fum, totul în casă era scrum. El scăpase ca prin minune. L-au luat, i-au făcut dosar și l-au adus aici, la Călinești. „Știu că nu voi mai ieși de aici niciodată.”

Primele lui zile de internare au fost un coșmar. Avea tot timpul vedenii, își vedea colegii de salon undeva, sus, pe cer, ca pe niște arătări hidoase. Nu suporta pe nimeni, se ascun-

dea tot timpul. „Nu vă închipuiți însă cât de rezistent e omul, îmi spune. Am început să mă obișnuiesc. Să-mi fac anumite tabieturi, câțiva prieteni și, mai târziu, am revenit la scris.” Nu a mai scris versuri. În infernul de aici, metafora e vorbă goală. Tot ce mai poate să scrie e un fel de jurnal pe care mi-l arată și mie. E ceva intim, dar nu se supără dacă public un fragment: „Cred că oamenii din ziua de azi sunt prea pesimiști și prea egoiști. Eu încerc să fiu modest și să mă mulțumesc cu puținul pe care mi-l dă Dumnezeu. Mult mai bine e să fii singur. Decât vai de noi, mai bine vai de mine. Oamenii umblă

Fiind etichetați ca bolnavi irecuperabili, se pare că nimeni nu se mai sinchisește de ei. În afară de adăpost, hrană și libertatea de a băntui alurea prin curte, nu li se oferă nimic. Imediat după internare ei se simt tot mai inutili și marginalizați. Nu e deci de mirare că după câțiva ani unii dintre ei ajung la stadiul de legumă.

Gigi Rădulescu. Adus aici acum 25 de ani. Era student la psihologie. Diagnostic: paranoia. Iată varianta lui: „Mă numesc Rădulescu, nepotul lui Dem Rădulescu și fratele lui Mihaela Rădulescu. Am învățat la filosofie, la Paris, că eu nu exist, că sunt doar o închipuire dumnezeiască.”

Creierul care înjură

ei în care trăiesc. Cine aude de Călinești se îngrozește pentru că, zic ei, toată lumea își închipuie că aici inofensivi, ies din cămin să-și cumpere țigări sau, pur și simplu, să se plimbe, să vadă lumea. Pe săteni însă, o scârbă a lor față de acești bieți oameni nebuni.

după agoniseală și devin fiare. Nu-i dreptate și n-o să fie cât lumea e lume. Degeaba se zbate Dumnezeu să aibă grijă de noi dacă oamenii își vând sufletul Diavolului pentru nimica toată. Doamne ajută." Zâmbește. „Nu e cine știe ce, îmi zice, dar e bine când scriu, mă mai descarc puțin că altfel poate n-aș mai putea trăi.” Îl întreb cum sunt crizele lui. Nu se sfiște să-mi spună. „Pe fond mistic simt ceva, ca o rușine extraordinară pentru păcatele mele, ca o crucificare pe conștiință. Și încep să aud o voce, vocea creierului. Creierul meu îmi spune tot felul de propoziții sofisticate, de exemplu, *sincronizare specifică în diminuare constantă nu avem*. Sau *biologizarea la simptomatică este diferențiată într-un*

cadru veridic. Uneori mă și înjură, așa, fără nici un motiv. Ați mai pomenit să te înjure propriul tău creier? Cum? Simplu: *segmentările mă-tii, primordialitățile mă-tii*.” Râde și el, deși știe că nu-i chiar de glumă. Mă conduce spre poartă și mă întreabă de impresii. Nu-i răspund și pare că nici nu se aștepta să o fac. „Să știți că prin definiție noi, nebunii, suntem niște oameni fericiți. Dar parcă nici nefericirea celor de-afară nu e un lucru prea sănătos. Diferența este că noi suntem condamnați. De viață, dar mai ales de ceilalți, la care tocmăi vă întoarceți acum.”

text și foto: Cătălin Apostol

Așa stau agitații când e vreme bună. Închiși într-o cușcă de fier, ca o colivie imensă. Urlă, trag de gratii, vor să iasă. Nimeni însă nu-i ia în seamă. Nu sunt periculoși, dar vor să fugă din cămin și nu știu să se mai întoarcă. Deși este periodic sces la concurs, postul de medic psihiatru nu a fost ocupat niciodată. Mai exact, nimeni nu s-a prezentat la concurs. Cine și-ar păta onoarea în acest infern!

Gabriel Răuță, un tânăr actor, a început să picteze fețe de copii în joacă. Acum face painting-ul este, pentru el, o a doua pasiune. Gabriel face acest lucru în cadrul programului britanic Drama in Education. Cu alte fețe, cei mici devin personaje care n-au voie să se exprime decât în limba engleză.

Pictura pe față vine din preistorie. Fie că își vopseau trei figuri geometrice pe frunte și pe nas în ritmul dansurilor ritualice ori că își căutau alte chipuri, mai târziu, înaintea unei reprezentații teatrale, oamenii și-au „colorat” fața pentru a încerca noi tipuri de comunicare. Astăzi pictarea feței are foarte rar conotații mistice. Este vorba, mai ales, despre joc.

Gabriel a venit cu o mulțime de modele fotografiate, realizări personale. Din albume mă fixează fel și fel de chipuri: unele fioroase, cu mustați lungi și dese, altele complet robotizate, altele luminate de câte-un soare izvorât direct de sub pleoapă. Sunt lei cu ochi ghiduși de copii, batman-i cu codițe blonde, clovni știrbi și hazoși. Dar ca să înțeleg cum se petrece totul e nevoie de o demonstrație. Alegem o bănuță dintr-un parc și un băiețel dornic de minunata aventură. Radu (6 ani) s-a așezat cuminte, strângând ochii bine-bine de tot. Nu-l nici un pericol, explică Gabriel: vopselele sunt testate dermatologic, sunt culori speciale pentru pictura feței, aduse din afară. Ni se dă să mirosim: un parfum ușor, de fructe.

Totul este gândit în așa fel încât să-i fie bine copilului, să se lase pictat de plăcere. Alegem un model potrivit: dacă păru-l blond, merge o mutriță tigrată, ocră cu negru. Din experiență, Gabriel știe că unii copii sunt foarte încântați, alții se tem să nu-i doară, alții își doresc ca vopseaua să nu se mai ia nicio dată. Radu este dintre cei fericiți, se vede. De la o ureche la alta e

Gabriel Răuță are o trusă de culori specială. Într-o jumătate de oră, atins de inspirație, Gabriel transformă o mutriță inocentă într-un personaj fantastic. Măiestria lui are succes: jur-împrejur, alți copii doritori își așteaptă rândul.

Cum se pictează, pe față!

tot portocaliu. Gabriel îi încondează sprâncenele, cu mare grijă. Aduse în unghiul potrivit, sprâncenele strălucesc acum privirea cruntă a tigrlui. Mâna artistului merge, Radu dispăre. Rămân intacte semne ale civilizației: tricou, blugi, adidași. Dar semnele pictate pe față aduc o altă personalitate. E o transformare dintr-un condei. „Cu cât încerci să găsești lucruri noi la un model, îți dai seama că fața însăși îți arată ce să faci și cum. Căci aici nu este numai o posibilitate de reproducere a unei imagini, ci și de creație.”

Cam în doi ani s-a strâns deja material de-o carte: modele de face painting pentru copii, o carte pe

care Gabriel o proiectează împreună cu Cristina Chert, de la Centrul de Mediere și Securitate Comunitară din Iași. Aici, la Iași, la cluburile de teatru, copiii se pictează unul pe altii bucușori, și se amuză cu noile lor chipuri.

Transformarea de pe bănuță din parcul Obor s-a încheiat. Radu își înfoaie părul, ne fotografiem o dată cu tigrlul fioros și-o dată cu tigrlul răzător. Gabriel e foarte mulțumit. Cu toate astea, refuză să se gândească prea mult la noul lui hobby. „Dacă aș explora mult mai mult valențele acestui mod de artă, s-ar putea să-mi placă mai mult decât actoria. Și nu cred că mă voi plictisi vreodată jucând teatru.” Rămâne pe locul doi, așadar. Ar mai încerca pictură pe bolovan, treabă mult mai complicată, pentru că nu-i ușor să dai viață unui chip împietrit.

Radu zburdă acum pe o stradă a Bucureștiului. Așteptăm spectacolul străzii. Nici vorbă. Trecătorii reacționează firesc. Zâmbesc. Cu totul altfel ar fi reacționat dacă vedeau un adult, măzgălit, încercând să-și facă loc în tramvai. Pentru adulți există teatre, scene special amenajate. Adulții nu sunt liberi să se joace. Doar știți cât de contagios e jocul. Mă uit la Radu, mă uit la trecătorii obligați să poarte veșnic același chip, mă uit, cât pot, la mine. Ne-am despărțit demult de Gabriel, dar am să-l sun, să-l rog pentru o floare-n vârful nasului, ori pentru niște mustați, pline de lapte. Tigrișorul Radu bate fericit din palme. Are tovarăș.

text: **Gia Iova**

foto: **Octavian Tibăr**

Rona Hartner

îl vrea repede pe Nico

Rona a ales să-și petreacă vacanța de vară în România, alături de iubitul ei, Nicolas Ullman. Ei au plecat într-o excursie de câteva zile la Castelul Bran, după care cei doi au dat o fugă la mare. Rona e atât de îndrăgostită de Nico (așa cum îl alintă ea pe tânărul actor francez), încât a și anunțat logodna, deși de-abia îl cunoscuse, pe 11 aprilie, anul acesta. „Despre data căsătoriei nu am discutat deocamdată, deși presa s-a grăbit să o anunțe ca pe un fapt cert. Când vom ține ceva, nu vom ține nimic secret... Nu-mi plac secretele”, ne-a promis Rona Hartner.

Nicolas a fost alături de iubita sa care a trăit o adevărată experiență atunci când a înregistrat un album alături de David Lynch, un neașteptat de talentat chitarist. „Am lucrat cu plăcere cu David. Nu știam că este un instrumentist așa de bun și a fost chiar interesantă colaborarea în limbaj muzical între o actriță și un regizor. Arta, fie ea muzică sau cine-

Rona Hartner și Nicolas Ullman, proaspăt logodiți, bucurându-se de vacanța în România.

O voce de actriță și o chitară de regizor. Albumul se vinde în Franța deocamdată. Îl așteptăm și în România.

matografie, are un limbaj comun. Sper din tot sufletul să reușesc să lansez acest album și în țara în care am copilărit”.

Rona își dorește să lanseze acest CD și la noi în țară. Discul se numește *You Are More Than That* și este într-un stil *pop rock psihedelic*. Acest experiment muzical nu a împiedicat-o pe actriță să-și termine filmările la *Maria*, un film inspirat din realitate și care va fi prezentat la Festivalul de la Cannes. Story-ul filmului realizat de Călin Netzer descrie viața unei femei care ajunge să se prostitueze. Rona are un rol secundar și joacă alături de Horațiu Mălăele, Șerban Ionescu și Magda Catone.

Rona Hartner se pregătește pentru un proiect de film pe care îl va pune la punct în septembrie împreună cu James Ivory, iar Nicolas va începe și el filmările la *Ali Baba și cei 40 de goiani*, o producție franceză. Între filele unor agende atât de încărcate, cei doi îndrăgostiți speră să-și noteze și data căsătoriei.

text: **Petru Ovidiu Epure**

Mihaela Rădulescu,
o scriitoare
în lenjerie sexy

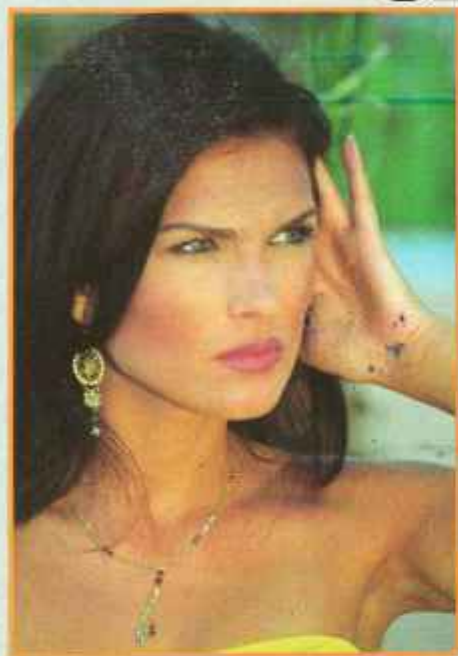

Mihaela are o vară plină de realizări. A terminat de restaurat casa pe care și-a cumpărat-o anul acesta și de care este tare mândră: „După 14 ani de muncă în București am reușit și eu să-mi cumpăr o casă”. În plus, Mihaela va scoate o linie de lenjerie sexy cu numele ei, la care a lucrat împreună cu I.D. Sarrieri și Iulia Dobrin. Puțini știu că vedeta postului de televiziune *B1* are și porniri literare. Ea a finalizat de scris o carte asupra căreia a revenit de câteva... sute de ori! Până acum, doar ea a citit-o și nu e decisă dacă o va da în curând la tipar. Mihaela spune că nu este vorba de viața ei, ci de ficțiune. Literatură, lenjerie sexy și, mai nou, are o atracție televizivă spre sporturi extreme... Iată o femeie care nu are timp să se plictisească. ■

Horia Brenciu,
cu tăticu'
la mare

Horia este supus unei mari presiuni, pe litoral. În primul rând, trebuie să reziste tentațiilor haibelor de bere care curg gârli pe terase... deh, e la muncă, nu la distracție. În plus, face față cu stoicism invitațiilor subtile ale nurilor feminini – sutienui nu mai e considerat de mult o piesă utilă. Un dram de noroc ar fi putut avea Horia Brenciu, lucrând zilnic împreună cu Nicoleta Luciu. Dar și această picătură de plăcere îi este spulberată de ochii foarte atenți ai tatălui său, în vârstă de aproximativ 75 de ani. Brenciu senior a venit alături de fiul său la mare și este împreună cu Horia în fiecare dimineață în timpul filmărilor. Ba mai mult de-atât, îl mai însoțește și seara la restaurant, de n-are bietul Horică loc de ntors. ■

în
direct
pe
plajă

MONICA BÂRLĂDEANU

Este o apariție seducătoare care în câteva luni a intrat în topul celor mai sexi femei din lume. Prezența în emisiunea **La strada** de la postul B1TV a scos-o din anonim. Este o săgetătoare „autentică, o femeie dominatoare prin definiție”. Acum o vedem în fiecare zi pe plaja de la Mamaia, unde prezintă o emisiune în direct. Se autodefinește simplu: „Cred în instrucția pe care ți-o dă școala, în cei șapte ani de acasă, îmi place să mă alint și să fiu alintată, îmi place siguranța. N-am gusturi în legătură cu mașinile, n-am păreri despre politică și fotbal – dacă nu mă pricep, nu mă bag”.

„Mă lupt să-mi las părul
lung. Cinci ani am fost
tunsă scurt spre mediu,
acum vreau să văd cum e
cu părul lung care mi se
pare foarte sexi. La
aproximativ 24 de ani mi se
pare că părul lung este
foarte sexi.”

*Mi-a plăcut foarte mult ideea
de televiziune pentru că am
posibilitatea să mă exprim
mai mult, o consider o formă
mai evoluată de modeling.*

„Îmi plac decorul simplu, albul de pe pereți, și mirosul de iarbă și să scriu mesaje pe t

– Ce îți place mai mult, modelingul sau televiziunea? Acum fugi puțin de modeling?

– Nu e o fugă de modeling. Cam în al cincilea an de modeling a apărut dorința de a face ceva mai serios, ceva care, cum să spun, să „atârne mai greu”. Modelingul la noi este o meserie care încă este privită cu superficialitate. Eu am lucrat în publicitate mai mult, și am lucrat cu maximă seriozitate. Sunt clienți care au vrut o serie de reclame cu mine, nu doar o apariție. Cred că mi se și potrivea reclama, mă simțeam ca o mică actriță.

– De ce nu te-ai îndreptat spre actorie?

– Stai puțin, de la a-ți leși o reclamă, două și până la a crede că ești un mare talent și poți face actorie este un pas mare. De obicei îmi văd lungul nasului, simt ceea ce fac. Pe de altă

parte, abia am terminat o facultate, trebuie să-mi dau licența în drept. În primul an eram convinsă că voi fi un avocat pledant în fași, dar între timp mi s-au schimbat atât de mult opțiunile de viață. Revenind, n-am fugit de modeling, dar în toamna anului trecut, când aveam un job de asistent manager la o companie, Radu Moraru (director de programe de la B1TV) m-a căutat la telefon. Zicea că m-a văzut la emisiunea *Banc Show*, unde am spus două bancuri extrem de naturale. Am dat niște probe și am rămas în echipa B1. Iar modelingul propriu-zis nu este ceva uitat, este o parte care a trecut cumva, o trecere care nu a fost bruscă. Eu fac reclamă și acum...

– De ce faci reclamă la *Alexandria*, un coniac?

– Am un contract de exclusivitate. Da, e un coniac, mai fac reclamă și la gin, sunt niște produse. Am făcut reclamă la tot felul de produse, mai puțin la țigări, din convingere. Sunt nefumătoare, deci nu am cum să conving pe cineva să fumeze. Asta nu înseamnă că sunt și băutoare, apropo de coniac. *Alexandria* a venit în cel de-al treilea an de modeling și mi-a propus un contract de exclusivitate, fapt care mi-a adus un salariu în fiecare lună, ceea ce majoritatea modelelor din România nu au.

– Ce e mai important pentru tine, imaginea publică sau ceea ce simți? Există o imagine pe care trebuie să ți-o menții?

– De obicei încerc să fiu foarte naturală. La emisiunile în direct am o conversație în care spun exact punctul meu de vedere. Nu fabric nimic pentru că telespectatorul ar simți imediat lipsa de autenticitate.

– Cum reușești să-ți înfrângi emoțiile, și la emisiune sau la clipuri?

– La clipuri nici vorbă de emoții. La emisiunile în direct am trac. Înainte de emisie vorbesc cu invitatul și mă forțez ca pe canapea să continuăm discuția. În momentul în care sunt în direct doar întorc capul la cameră sau stau trei secunde înainte și îmi repet ceea ce am de spus. Practic trebuie să știu foarte bine *introl* meu, „bună ziua, bine v-am găsit...”, care trebuie să iasă impecabil și asta îmi creează emoții. Altfel, mă gândesc că dacă mă blochez și nu am o întrebare pregătită, am măcar o curiozitate personală, ca om.

– Ești vorbărească din fire?

– În momentele în care sunt eu probabil că nu sunt prea vorbărească, mă gândesc la ale mele, am momente de introvertire. În general sunt destul de expansivă. În direct emoțiile cele mari sunt înainte, până începe emisiunea.

– De unde vine expansivitatea de care vorbești?

– Din Moldova, de la mama, ha, ha... Nu știu, cred că există sau nu există.

– Ai nevoie de stilist?

– Sunt vedete care au și vedete care nu au nevoie de stilist. Pe mine modelingul m-a ajutat și să știu ce îmi vine bine, ce să pun pe mine, de ce anume să mă feresc. La machiaj la fel, pentru că în acești cinci ani am fost machiată în toate felurile, iar acum știu ce mi se potrivește și ce nu. Eu nu spun că sunt vreun model pe ecran, dar am un câștig. Însă pentru profesionalism, de fiecare dată ar fi nevoie de un stilist, ceea ce la noi nu se întâmplă de fiecare dată, din păcate.

– Dacă ar trebui să trăiești pe o insulă pustie ce ai alege să iei cu tine?

– O iau pe mama cu mine, ha, ha... Mi-aș lua o carte de rugăciuni. Având în vedere că nu

frîșca, mama, telefon"

pot să stau prea multă vreme fără să fac nimic, sunt agitată, mi-aș mai lua ceva de citit, nu că aș vrea să par o erudită, dar mi-aș lua ceva de citit, orice, chiar și ziare. Și neapărat mi-aș lua cremele de corp.

– Unde te simți în „disputa” dintre blonde și brunete?

– Ascult cu plăcere bancurile cu blonde, dar nu cred că există o legătură reală între blonde și bancuri. Mă simt o brunetă autentică, culoarea părului meu e foarte aproape de cea naturală. Oricum, prostia nu ține cont de culoarea părului.

– Dacă spui că ești expansivă, spun eu: chiar și veselă, volubilă... de ce sunt așa de puține poveștile de dragoste în care ești unul dintre personaje?

– Nu sunt femeia care trăiește neapărat agătată de un bărbat sau cu un bărbat. Eu pot să supraviețuiesc singură, știu unde e baia, să mă leg la șireturi, să îmi plătesc rate la mașină, pot să îmi câștig singură banii de buzunar etc. Nu caut ceva special, dacă mă trăsnește și mă îndrăgostesc mâine, foarte bine, nu caut vreun megastar, vreun Făt-Frumos călare pe cal alb...

– Pot să te întreb despre ultima bărbă de amor?

– Nu e cazul, dar pot să îți spun despre penultima, am fost combinată și cu Dan Chișu prin ziare și este complet neadevărat. Este groaznic. Știam din momentul în care am decis să apar la televizor că vor apărea vorbe. Oricine este invitat la emisiunea mea este în „pericol” de fapt, nu? Dacă stau cu cineva de vorbă cinci minute după emisiune, gata, s-a născut o idilă, pun la cale ceva, sau alte povești....

– Preferințe?

– Culori: turcoaz. Fructe: pepenele roșu. Mâncare: piure de cartofi, calamar, salata de varză. Cărți: acum Daneliuc. Muzică: amestecată, italiană și spaniolă. Parfum: Dolce & Cabana, light blue. Bijuterii: un inel Bulgari din aur. Sport: am o perioadă mai pasivă din cauza emisiunilor, dar îmi place de obicei să aieg.

– Îmbrăcăminte sexi sau sport?

– Îmi plac ambele variante, depinde de cum mă simt. Pot să spun că toamna și iarna nu ies din pantaloni, și că nu port niciodată decolteu cu fustă scurtă.

– Și, reversul medaliei?

– Detest spălatul vaselor, așteptarea taxiului, trezitul devreme și oamenii care nu recunosc când greșesc. Și mai îmi plac decorul simplu, albul de pe pereți, frîșca, mama, mirosul de iarbă, Mihaela Rădulescu, bărbații care emană siguranță de sine, să scriu mesaje pe telefon, Twin Pix, să-mi depășesc limitele

interviuri de **Remus Andrei Ion**
foto **Paul Agarici**

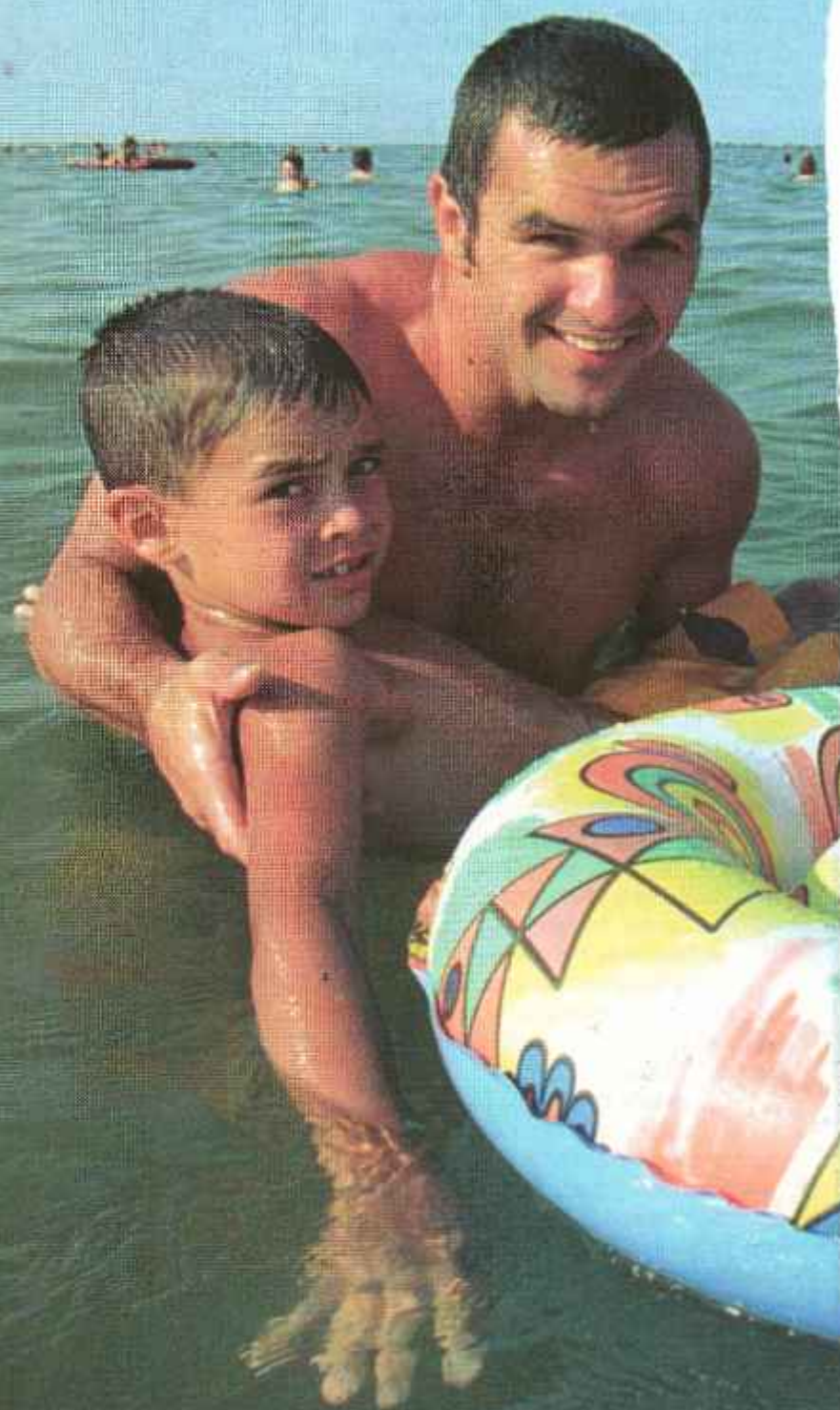

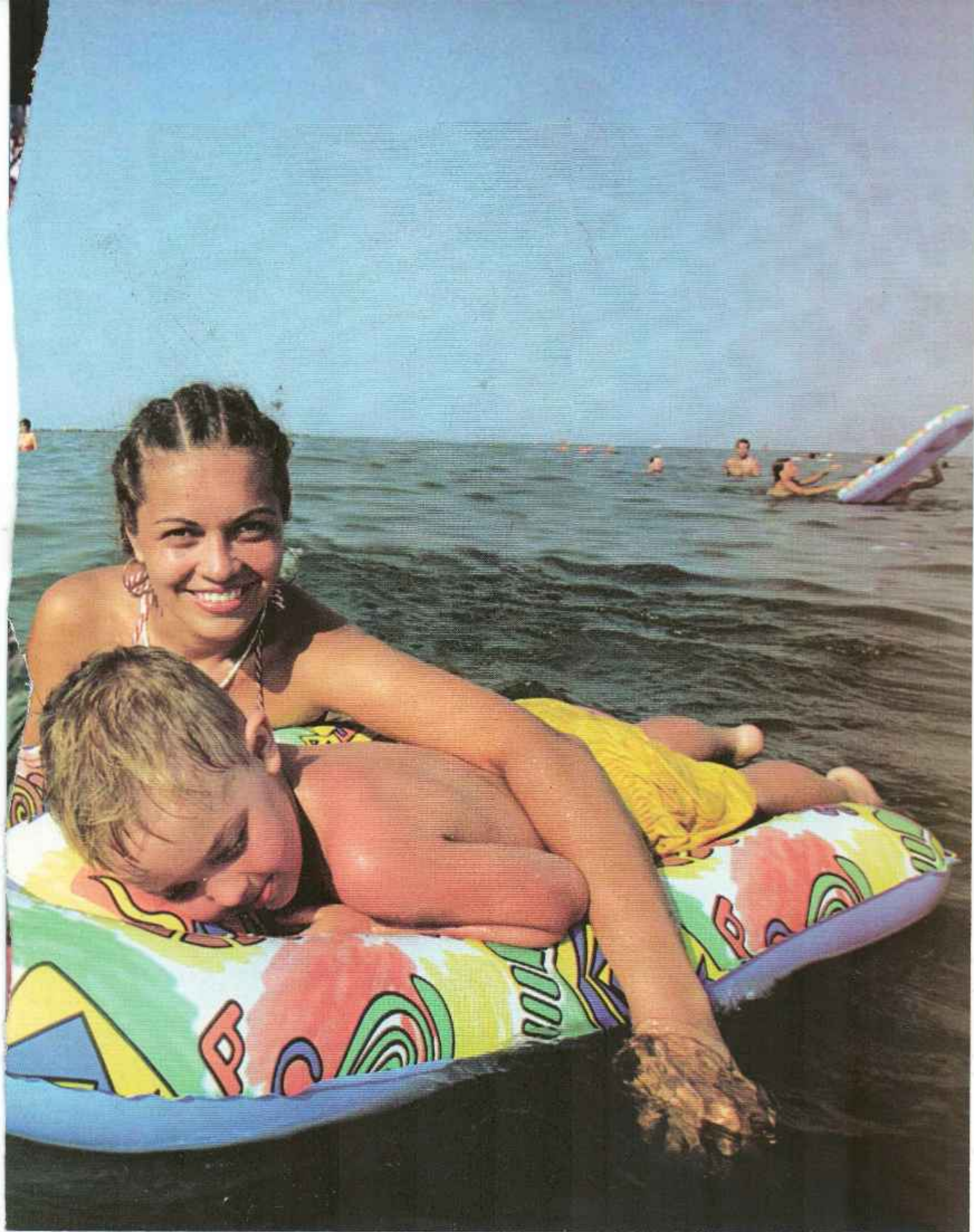
Vacanța era necesară pentru campion. „Faptul că am petrecut pentru prima dată o noapte la spital, după un meci de box (cel cu Balbi de la București - n.r.), îmi dă de gândit.”

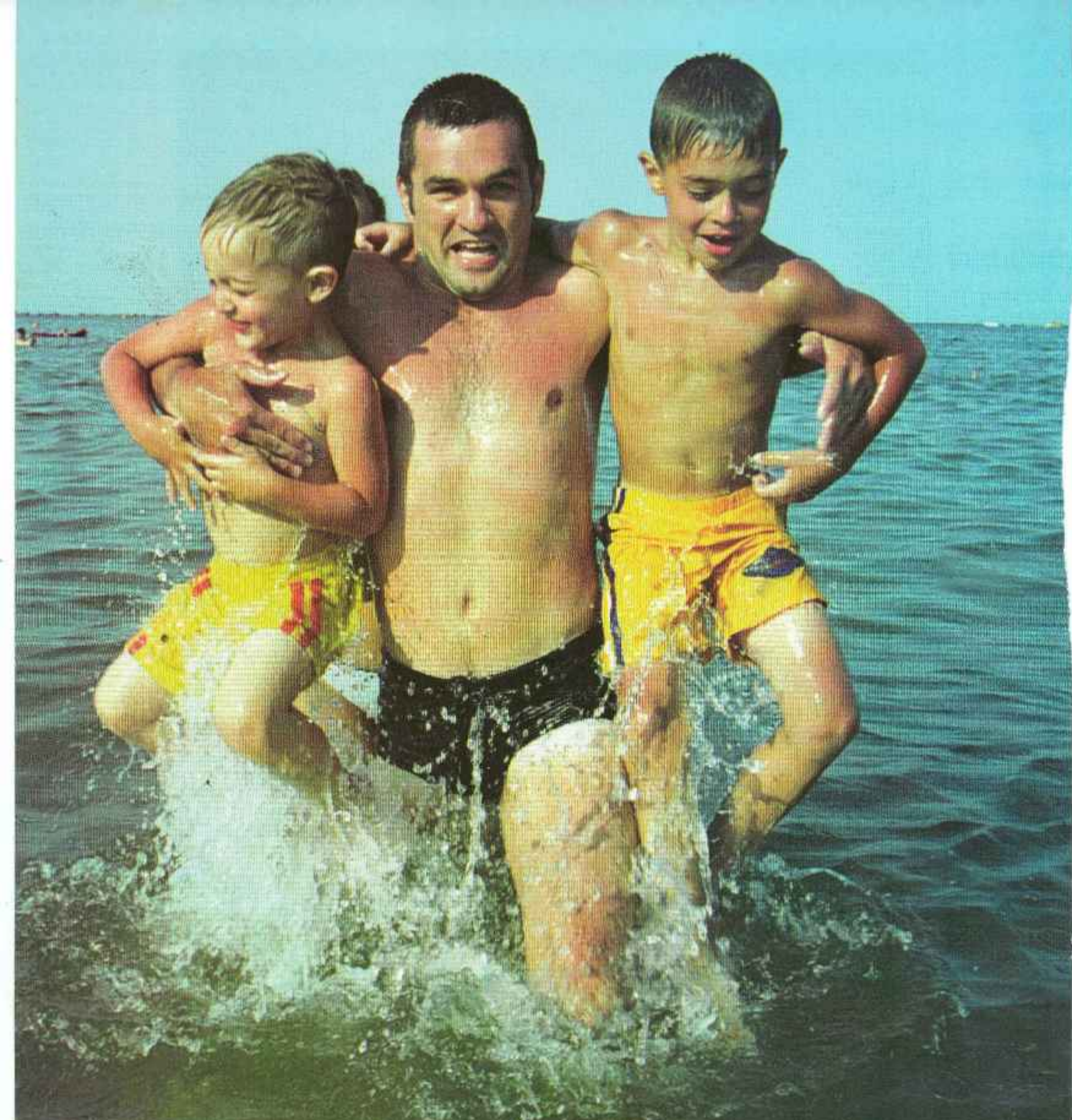
DOROFTEI

pe valuri

Leonard Doroftei și-a amânat plecarea în Canada pentru o vacanță prelungită în România. A vrut să rămână cu familia și prietenii aproape două luni. Zece zile le-a petrecut pe malul mării, la Mamaia, unde patronii hotelului *Flora*, ploieșteni și ei, i-au oferit un sejur gratuit. Doru, Monica și juniorii Adrian și Alexandru s-au comportat ca niște turiști obișnuiți, au fost prietenoși și jucăuși.

În aproximativ patru luni Leo trebuie să își pună titlul în joc, în lupta cu panamezul Miguel Callist. Reprezentanții campionului român încearcă să obțină o amânare a meciului, mai ales că au apărut și ceva probleme financiare pe care le reclamă Doroftei. Supărat pentru prea puținii bani pe care i-a

primit până acum, Doru ar fi spus, cu câteva zile înaintea plecării în Canada, că nu mai urcă în ring dacă nu i se oferă un milion de dolari. Doru este un familist convins: de fiecare dată a spus că nu s-a retras din box în ciuda vârstei pentru că trebuie să își întrețină familia. [text Remus Andrei Ion, foto Paul Agard]

Pe litoral Doru a aflat o veste care l-a
bucurat mult. Monica i-a spus că va
fi din nou tătic. Fericii părinți ar dori
ca al cincilea membru al familiei
să fie o fetiță.

Un român și un belgian au construit, într-un atelier improvizat, prima motocicletă unicat din România. Munca lor și materialele folosite au costat 60.000 de euro. Pe străzile Bucureștiului, cam de o lună, Hot'n'Icy creează un adevărat spectacol.

Spectacol cu Hot'n'Icy

„E ca un fel de drog”, mărturisește Andi Ceucă, mai tânărul echipei de proiectanți și constructori ai acestui *show bike* autohton. Femele sunt cucerite de apariția strălucitoare sau de bărbatul care îl stăpânește? Greu de răspuns. În orice caz, se creează un raport de aceeași intensitate ca acela dintre cal și călăreț. Mai ales că aici, „calul” este

Karim Souami stăpânește Hot'n'Icy. Calitățile lui: Încăpățănare, mare pasiune pentru motoare, originalitate.

un motor – Harley Davidson, dar tot ceea ce s-a construit în jurul lui ține de conceptul *custom motorcycle*, apărut în Statele Unite și care este răspândit acum în întreaga lume. „Orice piesă poate fi modificată, adaptată sau eventual creată și realizată manual. Se pot modifica dimensiunile în funcție de înălțimea fiecăruia și de stilul de motocicletă pe care și-l

exagerăm cu nimic atunci când spunem că, de fapt, nu facem o motocicletă. Creăm o operă de artă, împlinim un vis!” Visul celor doi prieteni, realizat în atelierul lor, în care nu intră nimeni, costă, e adevărat. Dar cei 60.000 de euro merită. Cu mâna lor au ciocănit, au îndoit și-au scos la lumină rezervorul de benzină, aripile față și spate, suportul pentru număr, întreg bordul și electrica. „Pentru că noi o vedem ca pe o operă de artă, am hotărât să nu primim pe nimeni în atelierul nostru. Și nici să nu învățăm pe nimeni ceea ce tocmai am definitivat. Poate mai târziu, când vom avea atâtea comenzi încât să ne trebulască și un ajutor. În orice caz, nu vom putea construi mai mult de trei pe an. Trebuie să păstrăm un nivel al calității foarte ridicat, să fim atenți la toate aspectele și implicațiile acestei producții”, spune Karim.

Sunt deja discuții pentru trei proiecte noi, absolut diferite de modelele de lux. „Aceasta este diferența dintre un model de lux, exclusivist, dar de serie. Când îți cumperi un produs de lux îl cumperi, pur și simplu, gata făcut. În schimb, atunci când construiești o motocicletă *custom* o mare parte din tine e acolo.”

În contorsionarea de cauciuc și metal, amprenta celor doi prieteni e ușor vizibilă pentru un cunoscător. Mai ales că motocicleta Hot'n'Icy „este cu mult peste orice s-a produs și s-ar produce în România”, susține Andi.

moșterit până în cele mai mici amănunte de către stăpânii lui. Andi Ceucă și Karim Souami au căpătat de mici morbul motoarelor. Tatăl belgianului Karim a fost primul dealer Northon în țara sa, iar Andi mergea la cursele din România, cu prieteni și rude. Ceea ce i-a unit acum 7 ani, când s-au întâlnit, este „spiritul motocicletei”. Adică o combinație de libertate, ușoară nebunie și putere. Așa au reușit să construiască în România o spectaculoasă motocicletă unicat, pe care au numit-o Hot'n'Icy.

Ideea a apărut cam acum doi ani de zile, și după ce au proiectat, au analizat și au cercetat (piețele de peste hotare), cei doi prieteni au început lucrul. Un an întreg a durat construcția propriu-zisă. S-a pornit de la

Calitățile ei:
Lungime (mm):
2.400
Lățime (mm):
1.300
Înălțime (mm):
1.050
Greutate (kg):
290
Putere maximă (KW): 46
Capacitate cilindrică (CMC):
1.449
Cost: 60.000 euro.

dorește. Totodată gândim și din punct de vedere tehnic să fie o motocicletă de stradă și nu doar de vitrină. De aceea, motocicleta care iese din mâinile noastre înseamnă în primul rând multă pasiune, mult suflet și multe ore de muncă. Așa că nu

text **Gia Iova**

foto **Octavian Tibăr**

Andreea Raicu a ajuns la sfert de veac

Una dintre cele mai adorate vedete feminine din România a mai „crescut” cu un an la sfârșitul lunii Iulie. Baloane, confetti, băutură la discreție și peste o sută de invitați s-au îngheșuit, mai abilit decât la o reuniune de clasă, în micul, dar plin de fițe, club *The Office* de lângă Piața Amzei. Printre miile de trandafiri, cale, orhidee, lalele și crini primiți, colegii sărbătoritei de la *Prima TV* s-au tolănit cuminte în jurul unei mese dintr-un colț. Sarcina a forțat-o pe Luana Mitran-Ibaka să nu se miște prea mult, însă Cabral s-a agitat viol de colo-colo, având grijă de atmosferă. Pe lângă Andreea, au „topăit” și au pus „tare la cale” Gianina Corondan (plină de vervă ca întotdeauna), Nadine, Dinu Pescariu, Oana Roman (foarte atrasă de delicatesele gastronomice), Ada Teslaru, Răzvan Ciobanu, Andi Moisescu și Mihaela Nicola. De-abia la ivirea zorilor, petrecăreții s-au hotărât să piece. Andreea a trebuit să facă rost de încă o mașină numai pentru a putea lua superbe buchete de flori.

Nuntă britanică la București

Richard Peter Ralph, în vârstă de 58 de ani, a pus punct burlăciei. „Vinovată” de această curajoasă decizie este Jemma Victoria Elizabeth Marlor, 27 de ani.

Străzile din jurul Bisericii Anglicane din București, unde a avut loc cununia religioasă, au fost înțesate, cu mult înainte de începerea ceremoniei, de bodyguardzi, agenți în civil și polițiști în uniformă. Cei doi s-au logodit în aprilie, iar la sfârșitul lunii trecute au spus „Da”, în concordanță cu legislația românească, la Primăria Sectorului 1, cu o zi înainte de cununia în fața lui Dumnezeu. Cuplul a ales să se căsătorească în România, pentru că mulți dintre prietenii lor sunt aici și se simt

ca acasă. Dintre participanții la eveniment, singura care a întârziat, peste o jumătate de oră, a fost chiar mireasa.

În schimb, Radu Vasile a fost doar în trecere, plecând înainte de sosirea mirilor. Printre primii au ajuns premierul Adrian Năstase,

Însoțit de Dana, soția sa, urmați de o suită de VIP-uri: Prințesa Margareta cu soțul ei, Radu Duda, Ion Caramitru, Ioan Mircea Pașcu, Șerban Mihăilescu, Răzvan Ungureanu și Tania Filip, Zoe Petre, Radu Gabrea și Victoria Cocias, Radu Florescu, Amalia Teodorescu, logodnica lui Ilie Năstase. Nu au lipsit Michael Guest, reprezentantul SUA la București, ambasadorii Germaniei, Braziliei și Finlandei, și baroneasa Emma Nicholson. O prezență discretă a fost tatăl mirelui, în vârstă de... 100 de ani. După ceremonia religioasă, nuntașii s-au retras la *Vila Lac 1*, situată pe b-dul Mircea Eliade și nu la reședința Ambasadorului Marii Britanii, așa cum credeau cei mai mulți dintre invitați.

(red.) Petru Ovidiu Epure

CONCURS

ALLFA

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1.
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **13 septembrie 2002**, data poștei.

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

ALLFA

După intens mediatizată poveste de dragoste cu Miron Cozma și după o curioasă despărțire, Marinela Nițu își dorește un nou început. Gospodărește, ea a șters mai întâi urmele acestei iubiri, pe unde au fost ele mai vizibile. Adică pe brațul stâng, acolo unde, timp de doi ani, a stat marca proprietății lui Miron, semnătura lui olografă, în chip de tatuaj. Chiar peste ea, înăbușind numele lui Miron, a apărut căluțul Ferrari. Să aducă asta și o schimbare în personalitatea Marinelei?

Vom încerca să descriem apartamentul Marinelei din București. Pe un perete tronează un tablou reprezentând o goală, în două poziții provocatoare. Deducem că e patul, acoperit de o cuvertură tigrată. Aici e locul de huzur potrivit unei feline de mari dimensiuni. Abia se așază, molatec, pe o parte, lăsând pradă privirilor noul tatuaj săltăreț. Căluțul Ferrari i se potrivește de minune Marinelei. Și nu numai pentru că ei îi plac atât de mult caii, încât a învățat să-i călărească. Ci și pentru că ea însăși se consideră de-a lor. „Mai ales când sunt năvălăși!” Și când e Marinela năvălășă? Poate că a fost, atunci când l-a cucerit pe Miron Cozma cu „frumusețea ei specială”. În februarie 2001, atunci când a cerut-o de nevastă, Miron Cozma declara, într-un interviu: „Eu n-am cunoscut iubirea până acum. Relația cu fosta mea soție a fost o frumoasă și sinceră prietenie; dar nu iubire. Ceea ce simt acum pentru Marinela este ceva ce ar fi trebuit să trăiesc, poate, în adolescență. Nici o femeie nu a trezit în mine, până la ea, asemenea sentimente.” Dar cum s-au trezit, sentimentele s-au și stins. Acum Marinela nu pare că mai suferă.

Miron spera de-acum un an să fie el un armăsar: „Me vom iubi... Într-o noapte... de vis... Conturul corpului tău Pe nisip... l-am scris... Și... nu l-am scris... Cu o scoică de mare... Ci... Stând peste tine, Apăsându-te, tare... Voi alerga... pe tine, Ca-n focatul armăsar... Sperând... să-ți placă Galopul meu, sprintar...”

Marinela Nițu

I-a dat pe Miron pentru un cal

Dar nici năvălășă nu-și mai permite să fie. „E mai greu să am relații sentimentale acum, după Miron... Până nu întâlnesc persoana care-mi trebuie, care să se apropie măcar cât de cât de ceea ce îmi doresc, nu, nu vreau relații. Eu trebuie să găsesc pe cineva care să mă domine cu inteligența. Dar e greu, nu, nu, e imposibil, e absolut imposibil! Bărbatul pe care-l visez eu nu există.” „Căluțul Ferrari este, așadar, un semn al unei noi dragoste?” „Nu, nu, nici vorbă, căluțul este doar un semn că ador caii, atât și nimic mai mult. Sunt animale care-mi plac. Mă pasionează, ca frumusețea, ca puterea. Eu călăresc la mare, când am ocazia, călăresc și în Italia... În Italia am un cal preferat... uite, nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Și-mi plac caii pentru că sunt masculini.” Chiar și așa, ce alți „masculini” au mai străbătut viața Marinelei? Se spunea la un moment dat că ar trebui să încheie o căsătorie cu nepotul lui Ghadaffi. Nici gând. Era vorba, de fapt, despre băieții lui Ghadaffi, pentru care Marinela a cântat în Italia, și care au admirat-o îndelung. În Italia, unde ea are un contract, a mai cântat și pentru Michelle Pfeiffer. Se mai zvonise cum că ar fi cu Ionel Ganea. Deziluzie. Nici nu știe cine-i Ganea și zice că singurul fotbalist de care a auzit este Hagi. Marinela se consideră o femeie instruită. Îi place muzica anilor '60-'70, ascultă Edith Piaf, iar în Italia a învățat să gătească șase feluri de spaghetti. Mai mult, până la finele acestui an va termina un album de piese românești, scrise special pentru ea de Adi Ordean, Cornel Fugaru și alții. Deși, probabil, știe că semnătura lui a fost acoperită, Miron nu a reacționat. Cei doi foști îndrăgostiți nu s-au mai văzut de foarte multă vreme. Și vorba ceea: „Un tatuaj se face pentru toată viața. Așa am vrut să fie semnătura lui Miron. Dar, la nevoie, se poate și acoperi...”

text: **Gia Iova**

foto: **Octavian Tibăr**

Acum doi ani ai pozat pentru Playboy. Ai mai repeta experiența?

– Da, în principiu da. De curând, o revistă ilustrată din Italia, pe coperta căreia am apărut, m-a propus pentru Playboy-ul italian. Dar răspunsul nu va veni imediat, voi aștepta...

Văd că ai pozat goală și pentru un tablou. Care e diferența?

– Am considerat că sunt pe plajă, fără costum de baie... Ei, nu, am glumit, aveam un chioteț pe mine. Este o diferență, sigur: stai mult mai mult în aceeași poziție, față de ședința de fotografie pentru revistă. Dar e frumos, e o experiență plăcută.

Dacă ar fi să facem o retrospectivă a poveștii tale de dragoste cu Miron, sau dacă ne-am gândi la ceilalți bărbați din viața ta, ce ar ieși?

– Fără îndoială, Miron a fost cel mai important bărbat al vieții mele! Și îi doresc din tot sufletul să lăse mai repede din închisoare, pentru că este un loc trist. Nu știu, acum, ce va mai urma, dar poate când vei avea 80 de ani și vei fi o bătrânică, acolo, o să vii să mă întrebi și o să-ți povestesc și despre ceilalți bărbați care l-au urmat lui Miron.

– Nu cred că o să mai fiu curioasă la 80 de ani. Totuși, o să îndrept un ochelar spre brațul tău, să văd de tatuaj...

Călătoriți cu ASIROM în spațiul Schengen!

Poliza de asigurare ASIROM pentru călătorii în străinătate vă scutește de grijile financiare, achitând pentru dumneavoastră cheltuieli legate de:

- vizite medicale, medicamente, spitalizare;
- transportul cu salvarea;
- repatrierea în caz de necesitate;
- tratamente stomatologice de urgență.

Pentru o călătorie liniștită, ASIROM vă oferă cele mai avantajoase condiții:

- asistență de urgență 24 de ore din 24, prin reprezentanțe specializate aflate în fiecare țară;
- reducerea primei de până la **50%** pentru grupuri, familii, tineri sau pentru călătorii pe durate mai mari de 20 de zile;
- cuprinderea în asigurare fără limită superioară de vârstă.

Vă așteptăm în cele peste 240 unități teritoriale ASIROM pentru mai multe detalii și consultanță la încheierea polițelor.

Cu ASIROM călătoriți în siguranță !

Nicu Alifantis își amintește de Neuitatele femei

Artistul are nostalgia, dar și plăcerea amintirii anilor copilăriei. Prima întâlnire cu ispită-femeie, tandrele iubiri adolescente, sărbătorile, aniversările, onomasticele, chefurile, candoarea, inocența, exuberanța vârstei fără griji, inconștiența, tupeul și curajul adolescenței... toate acestea, trăite de Alifantis la Brăila s-au concretizat în cele 11 piese ale albumului *Neuitatele femei*. Lucrul la acest album a început în noiembrie 2001 și s-a finalizat în februarie 2002. Una din melodii, *Rrock*, a fost compusă chiar în studio. Repetițiile, înregistrările, mixajele, gândurile și discuțiile despre cum să arate coperta și toate celelalte i-au pus serios la lucru pe Zan-îști, trupa alături de care a înregistrat Nicu Alifantis. Aceștia (Virgil Popescu – bass, Răzvan Mirică – chitară, Sorin Voinea – keyboards, Relu Bițulescu – tobe) au băut vodcă, whisky, palincă, vin, bere, apă minerală, cafea și ceai și au mâncat pizza, șarmă de pul, ciocolată, amandine și plăcintă cu mere. Toate acestea în 266 de ore, cât au durat chinurile facerii unei muzicii cu mult mai dinamică, mai... colorată decât ne-a obișnuit Nicu Alifantis.

Iulia Frățilă, emoții la prima naștere

Vedeta Prima TV este foarte ocupată în această vacanță de vară. Aflată la Constanța, orașul ei natal, Iulia a umblat mai multe zile împreună cu mama ei până a găsit o gresie care să le placă amândurora. Zilele astea holul și bucătăria casei se pregătesc să fie... bej și răcoroase. Iulia de-abia mai are timp să-și întâlnească prietenele din copilărie. La film, în oraș, nu mai merge, iar la plajă, foarte puțin: „Am luat țeapă. Am fost până acum la trei cinematografe și nici unul nu era dotat cu aer condiționat. La plajă merg doar de la 8,00 la 11,00 dimineața că mi-e frică de radiații și explozii solare”. Zilele trec greu până la întâlnirea cu iubitul ei, Cosmin, care își ia concediul în această lună, astfel că Iulia nu mai are mult de așteptat. Un eveniment important care se va întâmpla în curând este că Sașa, pisica familiei, trebuie să nască. „Sunt foarte emoționată... mă aflu la prima naștere și mi-e puțin teamă pentru Sașa. Deja le-am cumpărat multe jucării și o căsuță pentru puiștii care trebuie să vină. Aștept cu interes oferte de la prieteni, iubitori de pisicuțe”.

Ramona Bădescu, urmărită de ghinion

Frumoasa actriță care trăiește în Italia a început anul cu stângul. După ce, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun ale anului trecut, a trimis părinților săi un automobil Lancia, însă nu a reușit să o înmatriculeze. Aventura continuă și astăzi. Ramona trebuind să ia autorismul, înapoi în Italia, lucru ce a presupus încă o cheltuială de 3.000 USD. Micile ghinioane au continuat pentru Ramona Bădescu, atunci când o premieră pentru o piesă de teatru la Roma a fost anulată. Artista lucrase cu tot sufletul la acest proiect, care i-ar fi permis să-și satisfacă tainica dorință de a

evolua pe scenă. În orice caz, luna viitoare, Ramona va lăsa totul baltă și va veni în România să-și vadă părinții și să aducă încă o dată mult-plimbata Lancia. Până una, alta, Ramona Bădescu își continuă emisiunile la *Rai uno* și *Canale cinque*... după ce a trăit și experiența unei filmări alături de Tom Cruise. Poate că, după scenele puțin mai aprinse alături de fostul iubit al lui Nicole Kidman, i se mai schimbă norocul focoasei brunete.

pagină realizată de **Petru Ovidiu Epure**

Kitty cochetează cu cinematografia italiană

Kitty Cepraga pleacă într-o călătorie... mixtă în Italia. Vrea să își viziteze unchiul, pe Dan Cepraga, inginer la Bologna, și să își pregătească o serie de fotografii pe care să le prezinte producătorilor de film italieni. Blonda sexy are propuneri pentru două filme, la care speră să înceapă lucrul în această toamnă. Primul este o nouă ecranizare a legendei lui Dracula, film în care Kitty va trebui să vorbească un dialect celtic – o adevărată provocare pentru actriță. Cel de-al doilea proiect va fi o colaborare cu regizorul Cătălin Saizescu pentru un film cu adolescenți. Kitty a primit rolul unei puștoaice de bani gata, un rol pe care îl consideră foarte greu. Până la începerea filmărilor, Kitty și-a programat și o excursie în insulele grecești.

Falemi în vacanțe neobișnuite

N'Gassan Falemi iese din tiparul fotbalistilor, prin preocupările sale mai mult sau mai puțin culturale. Stelistul a fost văzut nu rareori în rândurile spectatorilor de teatru. Pe timpul verii, spre deosebire de ceilalți colegi de breșă care au ales nisipurile aurii mediteraneene, sau alte plaje pentru a-și petrece vacanțele, Falemi a preferat SUA. Singur, fără fratele său care a plecat în Grecia, fotbalistul a zburat la New York, unde a vizitat Muzeul de Istorie Naturală și locul unde se aflau Gemenii. Călătoria a continuat cu o excursie de câteva zile la Cascada Niagara, un loc pe care a visat să-l vadă încă din copilărie. Teatru, muzee și cascade... un fotbalist care știe să-și umple timpul liber.

Dar, pe lângă preocupările sale elevate, „Fale” (28 de ani) are și altele – mai lumești. Are o pasiune de... 17 ani și jumătate, Alma Ciucur, fotomodel, de care se arată foarte îndrăgostit. Cheltuiește sume mari de bani pe zeci de buchete de flori pe care i le dăruiește frumoasei adolescente. Se pare că predecesorul lui la inima tinerei, nimeni altul decât colegul de echipă Iulian Miu, nu se supără.

AndreEA a primit un BMW cadou

Andreea Antonescu este de acum AndreEA. În această vară zburdă pe litoral sub privirile fanilor, care i-au admirat sau i-au criticat apariția în *Playboy*. De curând a „prins viteză” la volanul unui BMW ursuleț pe care se spune că îi place să îl conducă în viteză, chiar cu 140 la oră. Dar numai pe străzi lăturalnice, ferite de ochii polițiștilor, pentru că nu are încă permis de conducere. Examenul, luna viitoare. Întrebată cine i-a dăruit mașinuța, cântăreața a răspuns candid: „un nene”.

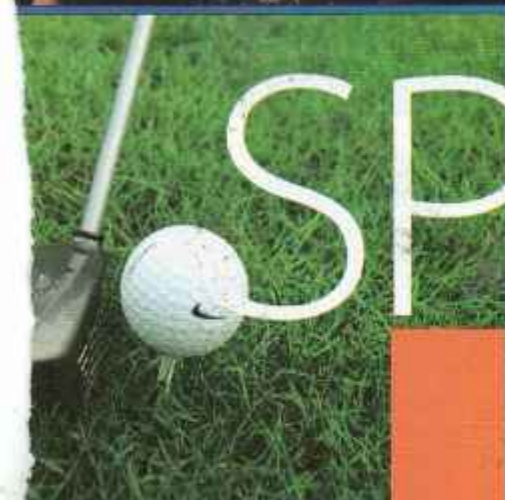
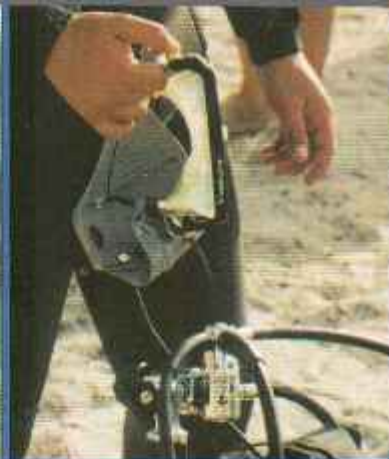
Text: Petru Ovidiu Epure

Am trei

**vești bune
pentru tine!**

1. Au reînceput înscrierile la „Vrei să fii miliardar?”.
2. Din 27 iulie, singura modalitate de înscriere rămâne Cartela Miliardarilor.
3. Cartela Miliardarilor costă numai 15.000 de lei și poate fi cumpărată de la toate oficiile Romtelecom din țară.

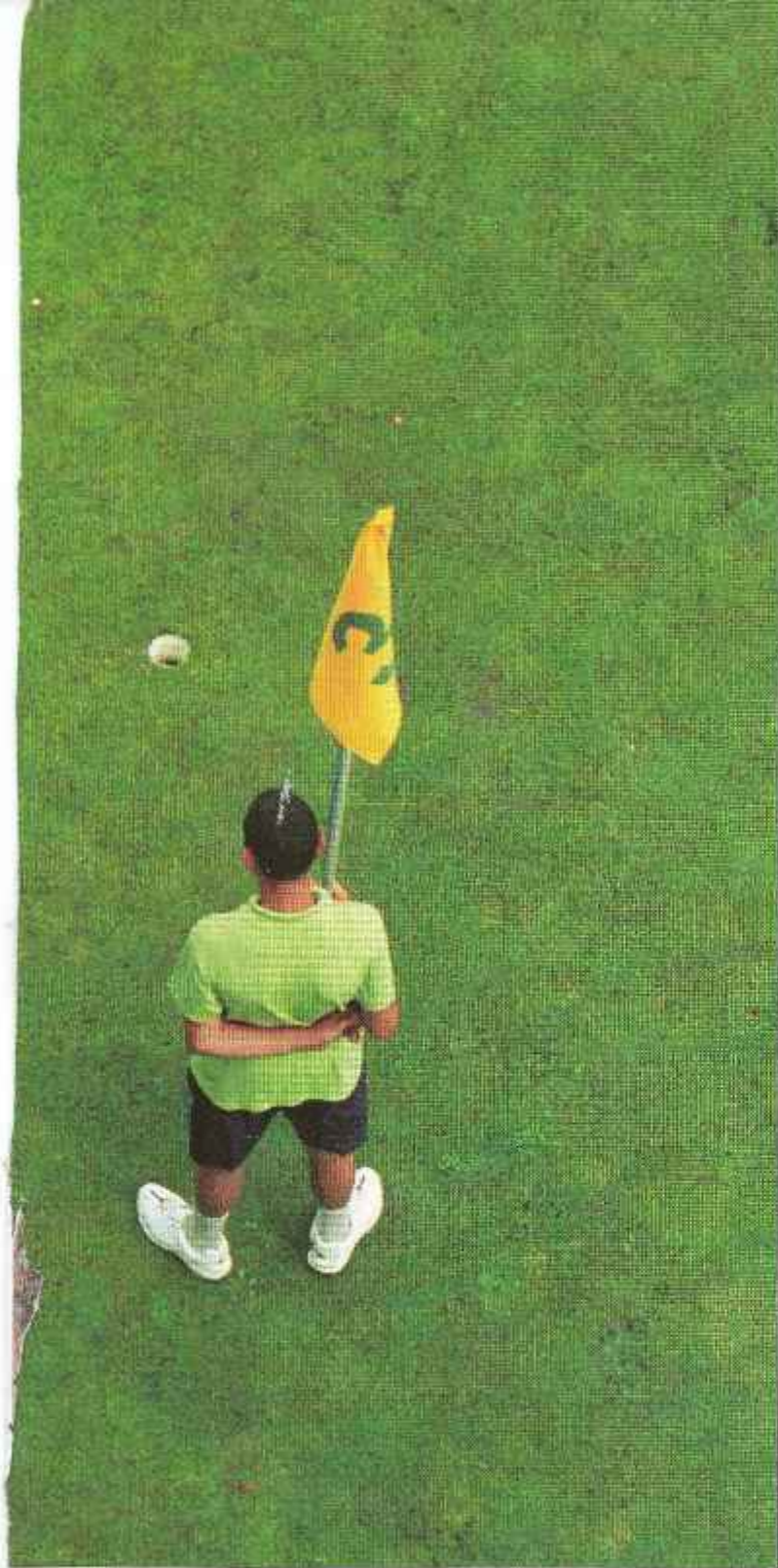

Golf pe fostele pășuni din Breaza

A fost inventat în Taiwan, înainte de venirea lui Hristos. Taiwanezii din vremea aceea loveau un fel de castană, cu bețe de bambus. Încercau să o bage într-o gaură. Scoțienii au făcut din golf un joc atât de popular încât regele lor, James al doilea, a fost obligat să-l interzică. Asta în secolul al XIV-lea. Cam tot în vremea aceea a început să fie jucat de capetele încoronate. Englezii au făcut din el un sport de clasă. Pentru ladies și gentlemen. Și așa a rămas. În România există doi jucători de golf cu experiență și trei terenuri, mai mult sau mai puțin standard, destinate acestui sport. Cel mai aproape de exigențele internaționale în domeniu este terenul din localitatea prahoveană Breaza, pentru amenajarea căruia s-au cheltuit câteva milioane de dolari. Așa că investiția nu se va amortiza, cu siguranță, din cotizația de membru al clubului. Aici a avut loc pe 20 iulie primul concurs național de golf. Jucătorii de golf din România sunt oameni de afaceri, directori de firme și diplomați. Doar o treime dintre ei sunt cetățeni români. Pe cei care au participat la competiție ne-a fost ușor să-i deosebim. După limbă. La puțină vreme de la

proiectarea primei mingi în teren, a început să plouă. Organizatorii își puneau chiar problema dacă să oprească jocul sau nu. Mai bine de o jumătate de oră s-a jucat pe ploaie. Cel 33 de concurenți s-au înșirat pe traseul amenajat pe pantele unei foste pășuni. Printre arțari, frâșini și tufe de mentă. Un teren de golf este atât de frumos și atât de îngrijit, încât te trimite cu gândul la arta japoneză a grădinilor. În această splendoare naturală „mâna omului” a plasat nouă găuri. În centrul a tot atâtea platouri orizontale tunse „englezeste”. Aceste găuri au fost urmărite cu obstinație timp de aproape șase ore de englezi, francezi, canadieni, indieni și români. A câștigat un canadian. Câțiva dintre români au jucat foarte bine, (pentru nivelul amatorilor). Comportamentul lor de teren a fost admirabil. Au fost reținuți, aproape rezervați. Eticheta pe terenul de golf este reglată după exigențe englezești. Nu se strigă, nu se râde cu chiote, ca la cafenea. Clubul de golf de la Breaza și-a luat în serios rolul de școală a acestui sport în România. Despre o afacere nu poate fi vorba, cel puțin deocamdată.

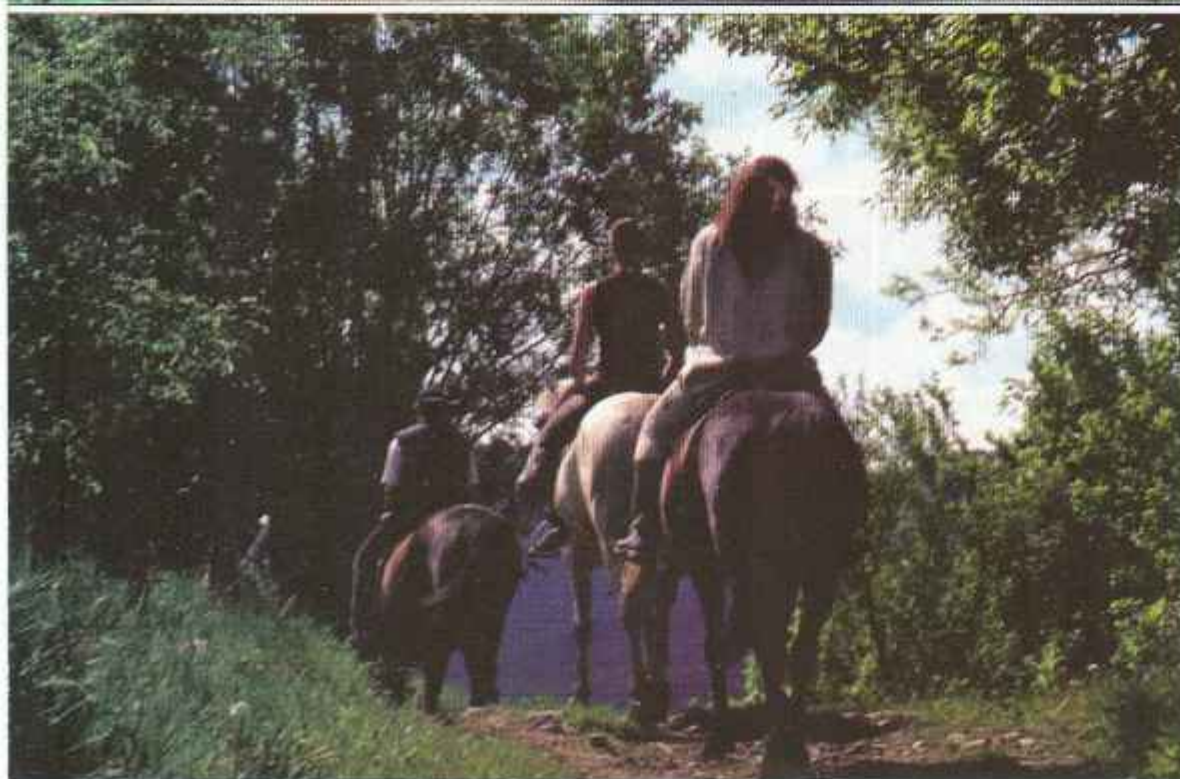
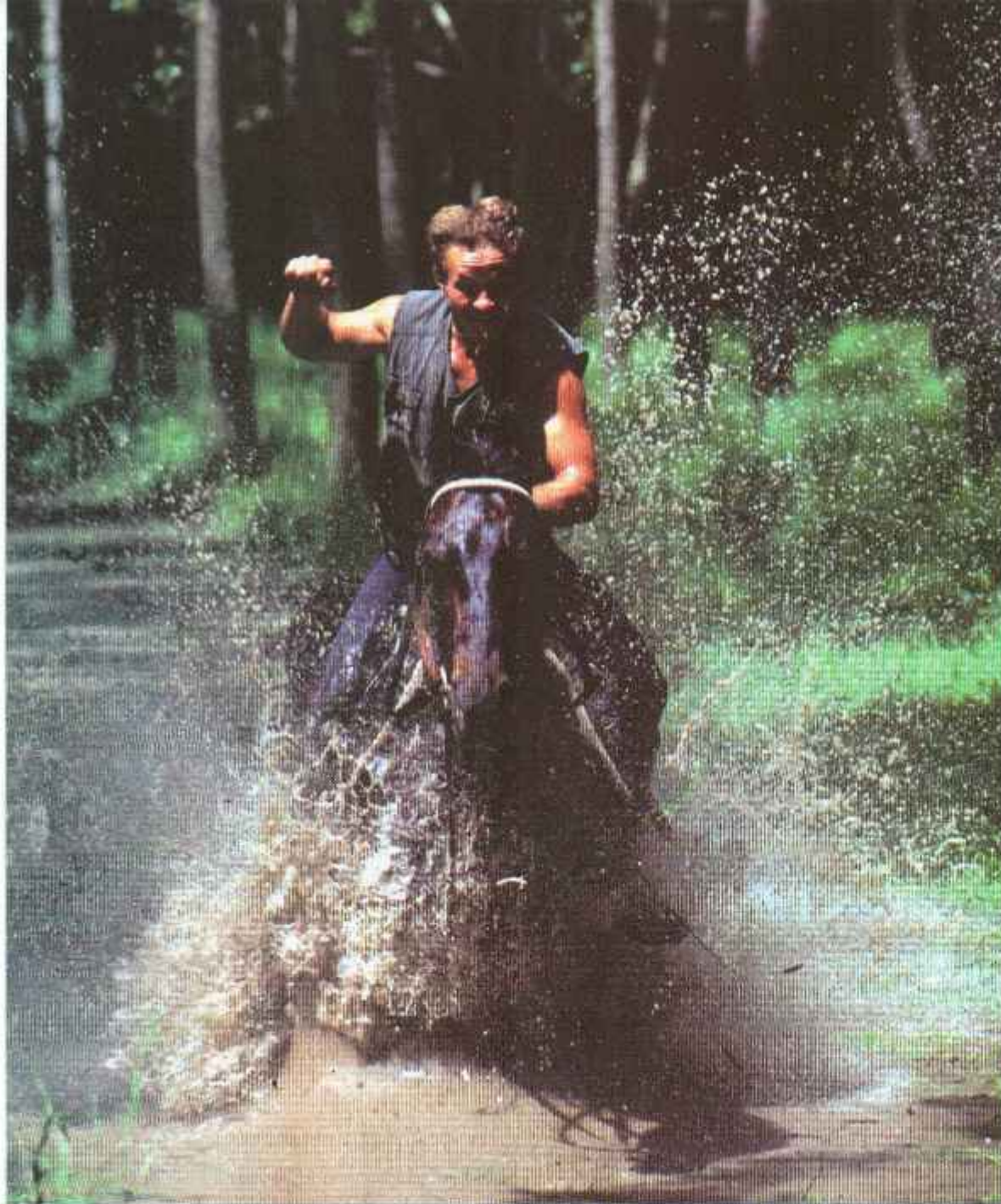
Turism ecvestru

Clubul Ecvestra este situat la marginea Bucureștiului, între Aeroportul Otopeni și Prisma, pe dreapta. Funcționează de niște ani, vreo patru la număr. Pe o suprafață de 4.000 de metri pătrați (cu tot cu grajd și maneaj), 12 cai galopează în funcție de cererea clientului. În sensul că te poți duce acolo să primești lecții de călărie, să sari peste obstacole sau pur și simplu să iei un cal și să ieși la plimbare pe la Snagov, la Buftea, la Mogoșoaia. Așa, prin pădure sau pe câmpuri. Această din urmă activitate intră în categoria „ore de agrement” și costă între 200.000 și

450.000 de lei pe oră, în funcție de nivel. Sau de cal, pentru că Ecvestra deține și cal de concurs. Pentru o cursă cu obstacole, tariful este mai mare – în jur de 400.000-500.000 de lei ora – un cal folosit la așa ceva este mai solicitat. Și obosește, deci în ziua respectivă nu mai poate face și altceva. Sigur, există și tarife... preferențiale. Astfel că un domn care cântărește vreo 200 de kilograme și-a dorit să călărească. O plimbare, doar o plimbare! O oră de distracție l-a costat 800.000 pentru că a avut nevoie de un cal... pe măsură. Cel mai înalt și mai zdravăn cal din București, a cărui înălțime doar până la șă este de 1,90 m!

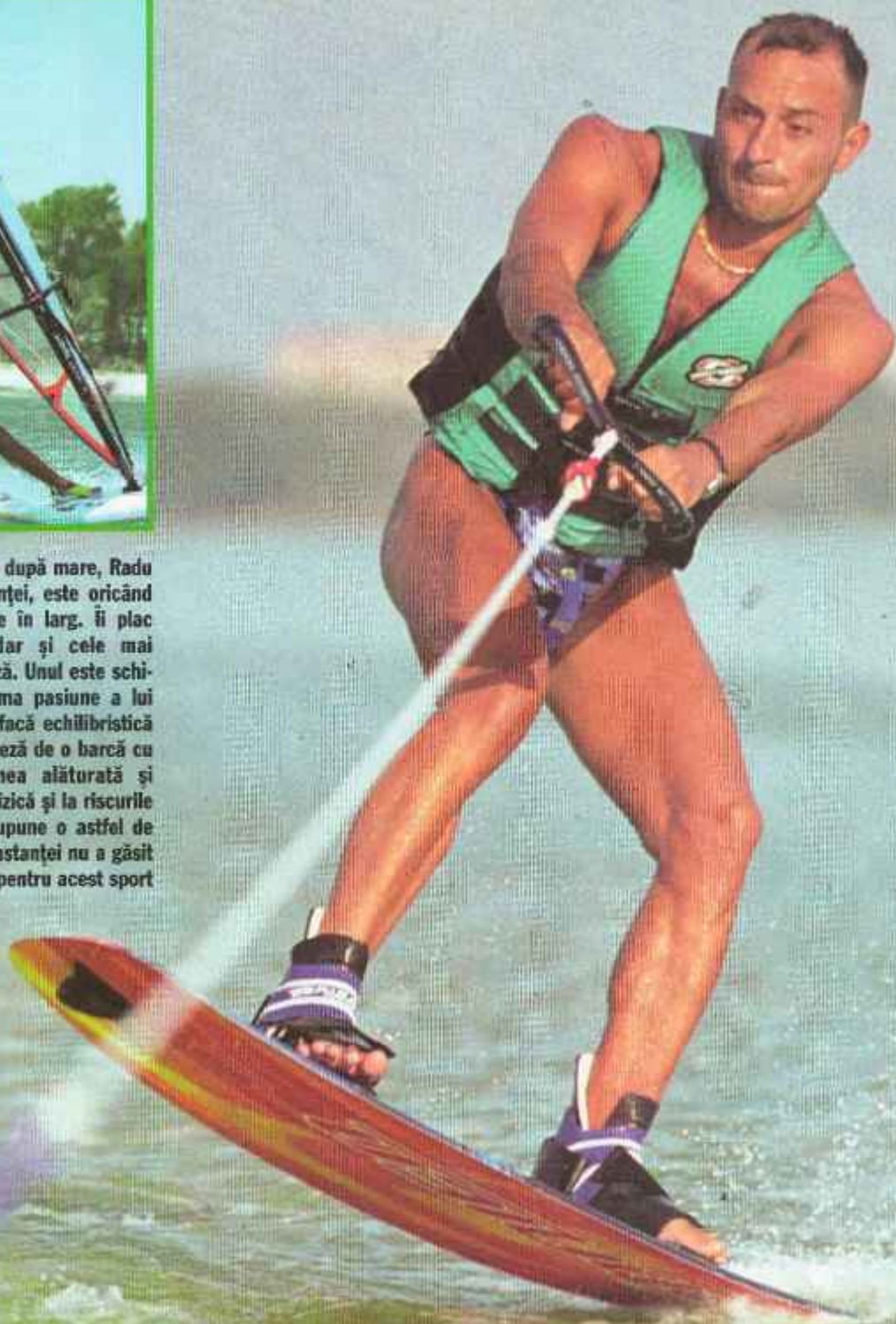
Sunt zece astfel de cluburi numai prin jurul Capitalei, concentrate în special în zona de nord. Cel mai bine cotate dintre acestea este Clubul de Echitație București (pe strada Jandarmeriei, în zona Băneasa). Cine vrea performanță, poate să se ducă la Corbeanca, la *Hypocan*. Mai e *Tracus*, la Otopeni și, tot în zona de nord – dar mai degrabă având rol de școală decât de agrement și în principal pe bază de abonamente – este și clubul *Calypso* din spatele Hotelului *Sofitel*.

Sporturi extreme cu primarul

Primar, sportiv, nebun după mare, Radu Mazăre, edilul Constanței, este oricând gata să se aventureze în larg. Îi plac sporturile cu vele dar și cele mai riscante, de mare viteză. Unul este schiul nautic. Totuși, ultima pasiune a lui Radu Mazăre este să facă echilibristică pe o placă trasă cu viteză de o barcă cu motor. Priviți imaginea alăturată și gândiți-vă la condiția fizică și la riscurile reale pe care le presupune o astfel de aventură. Primarul Constanței nu a găsit până acum concurent pentru acest sport extrem.

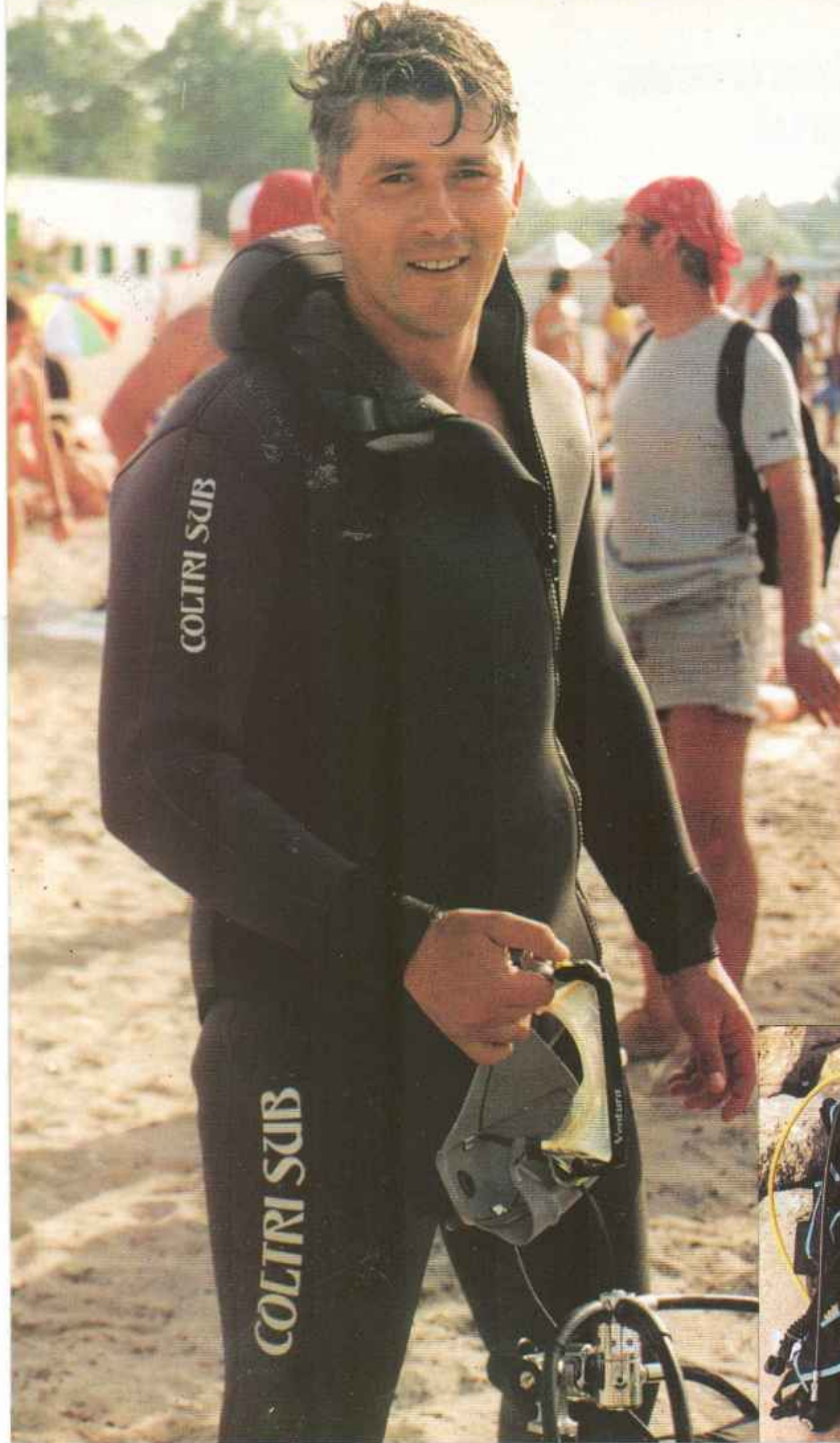
Scuba diving

Florin Chiriac, prezentatorul matinalului *Esspresso* de la B1 TV este unul dintre cei mai pasionați practicanți ai *scuba diving*-ului. Florin a reușit să filmeze în direct imagini subacvatice în Marea Neagră. De la el am aflat câte ceva despre acest sport costisitor, spectaculos și uneori periculos.

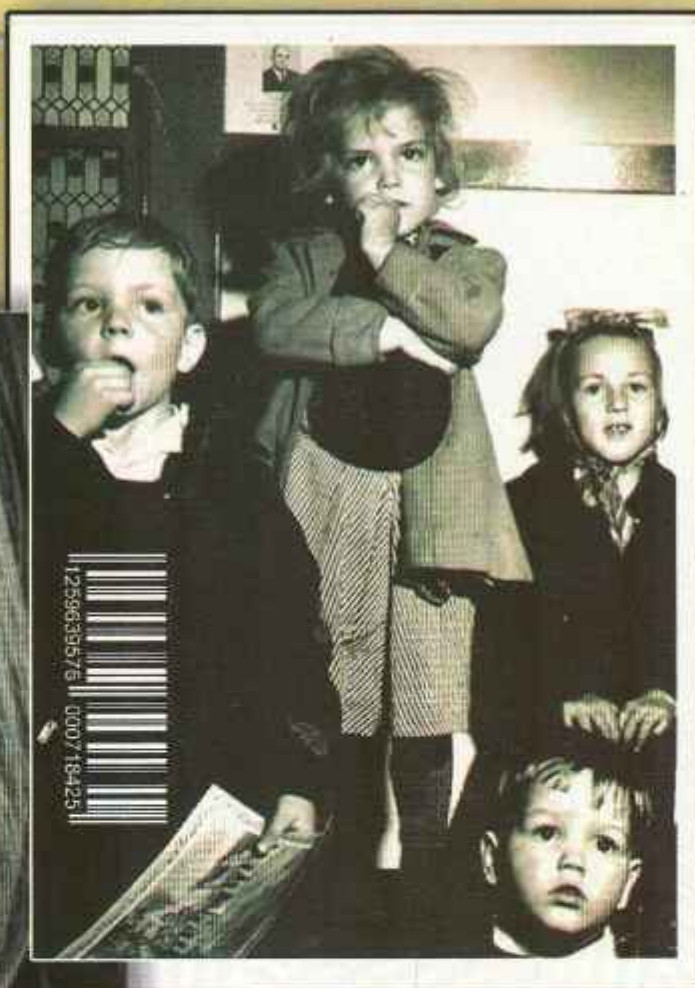
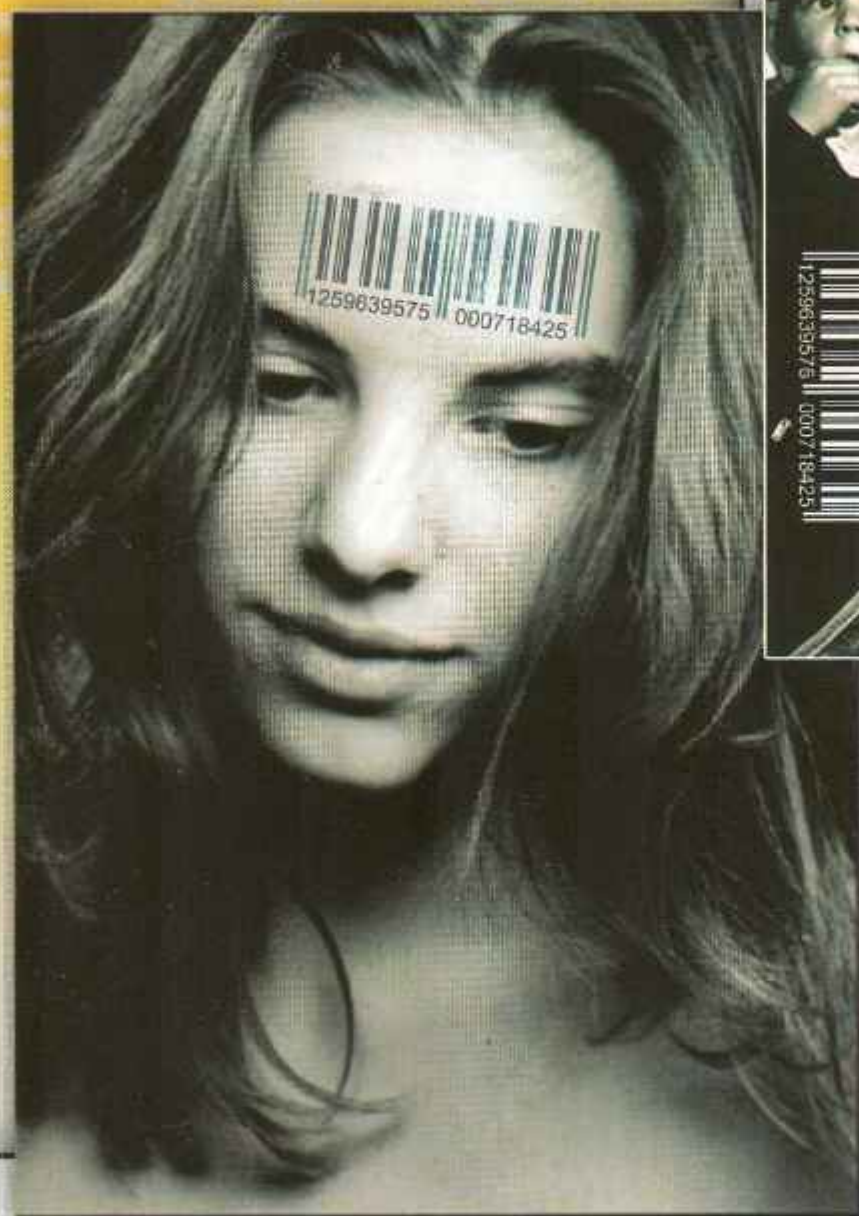
Scuba diving este un sport subacvatic pentru persoanele cu bani. Cursul de pregătire durează câteva săptămâni și costă 120-150 de dolari. Echipamentul te duce la 1.200-1.500 de dolari, leftină nu este nici închirierea unei ambarcațiuni care să te ducă la locul de scufundare. Marea Neagră nu pare ideală pentru scufundări. Nu are limpezime. Dar nu duce lipsă de locuri de aventură admirabile: la rezervația naturală de la 2 Mai poți să pândești căluții de mare să vezi cum se împerechează, în fața Cazinoului din Constanța fundul mării este presărat cu antichități care își așteaptă descoperitorii. Pentru cei care vor să exploreze carcasa epavei din Costinești, este bine să știe că se expun riscului de a rămâne blocați sub apă. Surprinzător, scufundările sunt preferate de intelectuali. Dreptul de a închiria echipament se obține numai în baza diplomei de absolvire a cursului și a carnetului de „profesionist” unde se precizează ultimele scufundări.

Text **Oana Costea, Marin Marian**

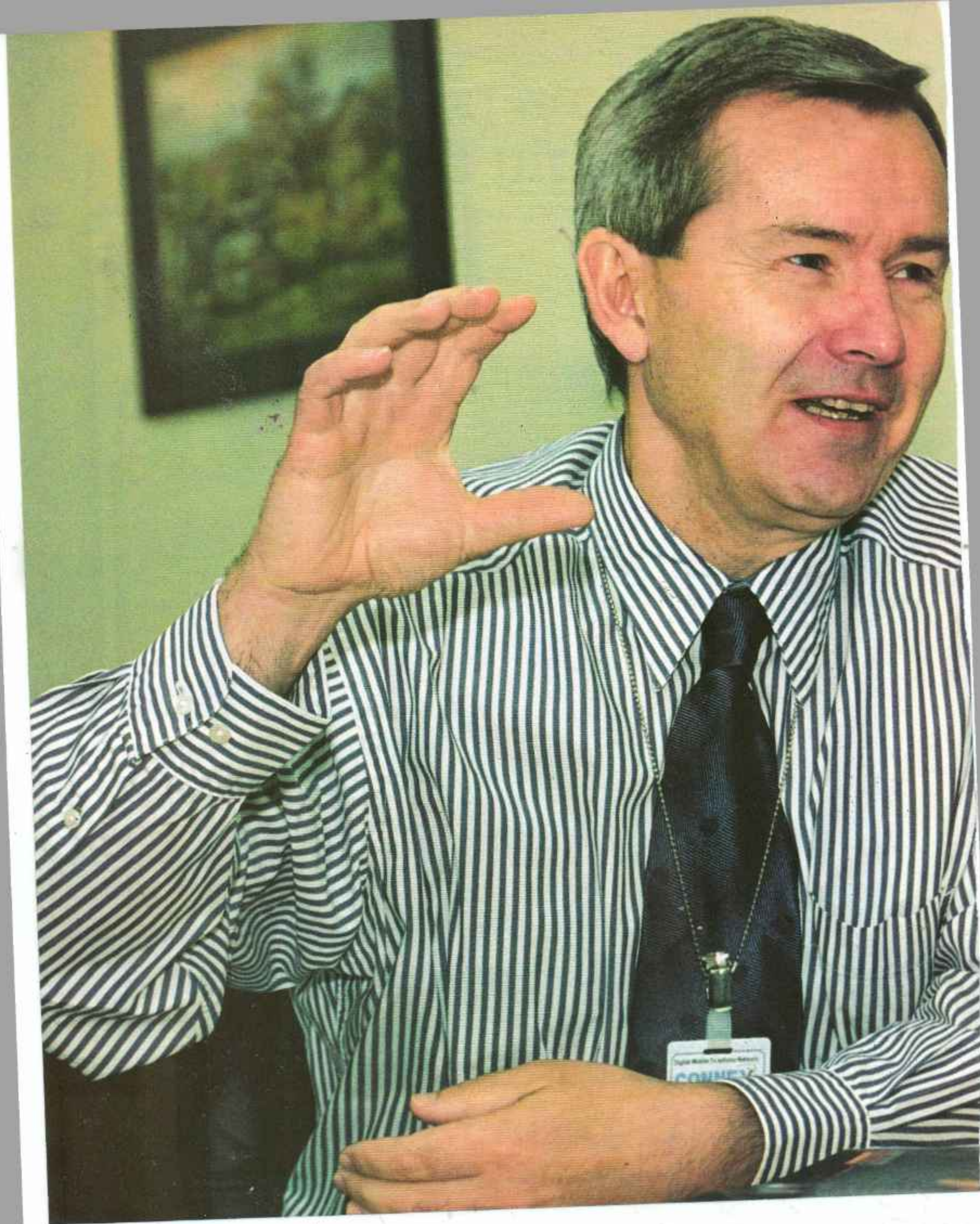
Foto **Octavian Tîbăr, Paul Agarici, Tudor Predescu**

O marfă nu poate alege!
Alege să nu fii o marfă!

Campania TVR2 împotriva
traficului de ființe umane

În 15 aprilie 2002, Connex a aniversat cinci ani de la lansarea în România. Connex este marcă înregistrată a MobiFon SA, compania care a lansat prima rețea GSM din România. Connex și-a extins permanent gama de servicii, incluzând transmisii de date și fax și devenind furnizor de servicii Internet (ISP), prin Xnet. Connex oferă soluții complete de comunicare, inclusiv myX, primul portal mobil din România.

Compania are 1.000 de angajați, iar rețeaua Connex acoperă 97% din populația României și oferă servicii 24/7 în roaming în 92 de țări. Acționari principali ai Connex sunt Telesystem International Wireless (TIW) și Vodafone. TIW este o companie canadiană publică, iar Vodafone este cea mai mare companie de rețele de telecomunicații mobile din lume. Connex este controlată de ClearWave NV, o filială a TIW.

Suntem aici pentru ca românii să comunice mai ușor

interviu

Ted Lattimore are peste 15 ani de experiență în domeniul industriei de telefonie mobilă. Înainte de a conduce Connex a lucrat pentru Bell Mobility, BCTEL Mobility, Xerox. Din anul 2000, este președintele MobiFon SA România. În anii 1999-2000 a fost Vicepreședinte Senior la Western Canada, responsabil pentru planificarea strategică și implementarea serviciilor Bell Mobility în două provincii canadiene. Este membru în comitetul Mobility Canada Shareholder. A primit mai multe premii pentru activitatea sa. Este absolvent al Universității Western Ontario, licențiat în Arte și Economie, cu specializare în Psihologie. Este instructor de schi. Practică alergarea, ciclismul, patinajul viteză și golf.

„Orice vă gândiți că puteți obține de la noi – chiar așa va fi!”

▼ **Cum a început afacerea Connex în România? Ce perspective părea să aibă, în acel moment, telefonul mobil în România?**

– Connex a luat startul în România în 1996, fiind prima investiție aici a TIW, firma canadiană care deține compania noastră. Posibilitatea de a obține o licență GSM în România era un lucru foarte nou. Era un an electoral și impresia generală era că țara va progresa rapid, existând numeroase semnale pozitive. De aceea, TIW a fost entuziasmată să obțină licența. În anul următor, lucrurile au părut să o ia razna, semnalele erau îngrijorătoare și a devenit foarte dificil să-ți faci un plan de afaceri. Cu toate acestea am avut succes, un succes mai mare decât așteptările.

– **Ce fel de mediu de afaceri ați găsit aici? Sunteți mulțumit?**

– Da, sunt foarte mulțumit! România este interesantă pentru cineva venit, ca mine, din America de Nord, unde telefonul mobil era deja foarte extinsă, în vreme ce aici, până în 1996, exista doar cea fixă. Am avut, așadar, o uriașă ocazie de a oferi serviciile GSM de bază și a fost o mare surpriză să constatăm că oamenii fac efectiv coadă pentru a cumpăra un serviciu sau un produs. A fost un început în forță, considerabil mai reușit decât ne așteptaserăm, depășind toate obiectivele de afaceri pe care le aveam. Pot să spun că am fost măguliți că România accepta Connex cu asemenea entuziasm!

– **Care sunt azi cele mai importante realizări ale companiei?**

– Lucrul de care suntem cel mai mândri este numărul de clienți, cel mai mare pentru o companie de telefonie mobilă din România, respectiv peste 2,2 milioane. Este mult peste anticipările noastre! Am avut succes, de asemenea, conform tuturor criteriilor financiare consacrate. Anul acesta vom plăti prima dată impozit pe profit, pentru că am devenit profitabil. De asemenea, tot anul acesta am plătit pentru prima dată dividende acționarilor. Aceste lucruri au fost realizate cu doi-trei ani mai devreme decât erau planificate. Un lucru la care chiar nu ne așteptam este modul în care Connex a fost perceput nu doar pe piață, ci de către toți românii. Ne așteptam să avem succes, să facem afaceri plăcute – dar la asta nu ne așteptam! Implicarea comunității, așadar, și – pe de altă parte – modul în care angajații noștri și-au înțeles responsabilitățile ca ambasadori ai companiei în comunitate, sunt lucruri care s-au situat mult dincolo de ceea ce speraserăm și de aceea suntem foarte mulțumiți.

– **Cât de dură e concurența?**

– Foarte dură! Competiția e foarte puternică și cred că acest lucru face parte dintre condițiile succesului. Dacă n-ar fi fost așa, o

parte din potențialul nostru s-ar fi „relaxat”; suntem numărul 1, deci să stăm liniștiți! Dar nu este cazul. Uitați-vă ce s-a întâmplat în domeniul telefoniei mobile din România doar în ultimul an – este uimitor! Suntem mulțumiți să fim numărul 1, dar la fel de mulțumiți că există o concurență puternică.

– **Care vor fi următorii pași făcuți de Connex?**

– Este dificil de vorbit despre serviciile pe care urmează să le lansăm și despre tehnologia respectivă, pentru că aceste detalii țin de domeniul secretelor de afaceri... Dar, dacă ar fi să fac o prezentare de ansamblu, există două direcții pe care vrem să angajăm compania. Noi avem o misiune: suntem aici ca oamenii din România să comunice mai ușor și să fie în legătură permanentă cu lumea. Dacă vom reuși acest lucru, vom fi cea mai admirată

companie din România. Acestea sunt cele două obiective după care se ghidează politica firmei. Sunt scopuri ambițioase! Cum să utilizezi tehnologia de vârf pentru a-i ține pe oameni în legătură unii cu alții? Suntem deja fumizori de servicii complete de comunicare: voce, date și chiar Internet mobil, prin portalul myX. Urmează noi generații de servicii. Intenția noastră este să mergem în această direcție, dar nu vă pot spune mai multe...

– **Domnule Lattimore, cum vă simțiți în România? Cât timp petreceți aici?**

– Cea mai mare parte a timpului. Locuim în București și am călătorit în majoritatea zonelor țării, pentru că avem birouri peste tot. Fac și excursii în străinătate, dar majoritatea timpului mă aflu aici, chiar în acest birou!

– **Cum vă înțelegeți cu românii? Aveți deja prieteni aici?**

– Foarte mulți! De fiecare dată când un român vorbește cu un străin care s-a stabilit aici, aude probabil aceleași lucruri: că românii sunt foarte primitivi, ușor de cunoscut și de înțeles. Suntem foarte bine primiți, ceea ce ne face să ne simțim excelent. Dincolo de asta, însă, am descoperit că românii nu sunt întotdeauna foarte pragmatici. Prea adesea ei acceptă o situație, în loc să încerce s-o schimbe. Este un lucru pe care îl consider frustrant, dar cel puțin suferiți asta din partea unor oameni care îți sunt simpatici!

– **V-ați păstrat obiceiurile de acasă? Cum vă petreceți timpul liber?**

– Fac aici majoritatea lucrurilor pe care le făceam și în Vancouver, ultimul loc în care am trăit înainte de a veni în România. Sunt un alergător, deci alerg destul de mult, mai ales în Parcul Herăstrău. Merg cu bicicleta, dar nu suficient, am fost deseori și în sălile de gimnastică. Sunt și schior, dar n-am apucat să schiez în România, pentru că începutul iernii s-a dovedit perioada mea cea mai ocupată. Acasă, din nefericire, mă urmăresc problemele de la serviciu, așa că rareori am ocazia să mă relaxez citind ori cântând la chitară.

– **Care este cel mai important lucru pe care oamenii trebuie să-l știe despre Connex?**

– Faptul că vom face ceea ce spunem. Ne aflăm în domeniul comunicațiilor pe scară largă și, în principiu, facem ceea ce face orice companie de același tip. Dar ceea ce contează cel mai mult este că ducem mai departe ceva care funcționează, așa cum am spus noi că va funcționa și, dacă dintr-un motiv oarecare ceva nu merge bine, reparăm lucrurile imediat. Orice vă gândiți că puteți obține de la noi – chiar așa va fi! Uneori va fi imediat, alteori nu, dar atunci când îl veți obține va funcționa și va fi bun!

interview de Tudor Călin Zarojanu

foto, Octavian Tibăr

Borsec la înălțime

Site-ul www.mineralwaters.org invită pe cei care îl accesează să coteze apele minerale pe care le beau. Ei, bine, conform celei mai recente statistici, Borsec se află pe locul 6 în lume în ceea ce privește popularitatea și pe locul 2 la indicii de calitate, cu calificativul „excețent”. Diferența dintre cele două clasamente este dată de aria pieței de desfacere. La popularitate, Borsec este devansată de Evian, Apollinaris, Ludovicus, Vitel și San Pellegrino – toate firme de renume. De remarcat că popularitatea Borsec-ului a crescut cu peste 300% din februarie până în iunie! Pentru comparație, Evian și-a sporit popularitatea doar cu 73%. La calitate, Borsec face parte dintre singurele 10 mărci din lume cotate cu „excețent”, fiind devansată doar de Ludovicus. Iată câteva dintre opiniile exprimate: „Cea mai bună apă minerală din lume!” (Valmars, Montreal), „Un gust excețent!” (Alamina, Detroit), „Fantastică!” (Patty, Nashville), „Cea mai bună pe care am băut-o până acum” (Claudius, München), „Foarte recomandabilă, dar greu de găsit” (dr. George Wilson, Washington), „Greu de găsit, dar merită s-o cauți” (Ehris, Phoenix), „O ador” (Mickey, Vancouver). Apele minerale de la Borsec sunt cunoscute din secolul al XVI-lea. Localitatea este situată la 900 m altitudine. Distribuitor: The Bottled Water Store, Statele Unite.

Noblesse oblige

Obligațiile de plată asumate de Asiram, pentru toate tipurile de asigurări, au fost onorate în totalitate și în cel mai scurt timp posibil, a anunțat Angela Toncescu, președintele firmei, cu ocazia conferinței de

Angela Toncescu,
președintele ASIROM

presă în care a fost prezentat bilanțul pe 2001. Cifra de afaceri a fost sporită la 2.483 miliarde de lei, capitalul și rezervele de capital depășesc 320 miliarde de lei, veniturile totale au fost de 3.290,6 miliarde de lei, profitul brut – 338,7 miliarde de lei, iar rezervele tehnice au însumat peste 1.900 miliarde de lei, sold la sfârșitul anului trecut. În același timp, portofoliul asigurărilor de răspundere civilă generală și profesională a crescut cu 126%, simultan cu sporirea numărului de contracte cu 25%, iar portofoliul de asigurări ale culturilor agricole a înregistrat o creștere de 140%.

Poveste de succes

În semestrul I, BCR Leasing a realizat un profit net de 8.481 milioane de lei, respectiv o creștere de peste 12% față de nivelul prognozat. În prezent, compania deține o cotă de piață de 5% din valoarea estimată a tuturor contractelor de leasing financiar încheiate în primul semestru din 2002. La 30 iunie, numărul de contracte încheiate de BCR Leasing a ajuns la aproape 1.400, respectiv 30 de milioane de euro. În peste 65% dintre cazuri, titularii de contract sunt persoane juridice.

Nicolae Dăniță,
președintele BCR

Liderul cardurilor

Banc Post își păstrează poziția de lider pe piața cardurilor, după ce a emis peste 843.000 de unități, dintre care 689.000 de

carduri Visa. Locul de lider a fost câștigat încă din 1996, când Banc Post a emis primul card în lei din România. În prezent, banca emite în sistem VISA trei carduri de debit (Ultra, Suprema și Prospera), precum și unul de credit (Briliant). Potrivit ultimelor statistici elaborate de Visa în martie 2002, Banc Post se situează pe locul 7 în rândul băncilor din Europa Centrală și de Est, în urcare de pe poziția a 9-a, pe care o ocupa în martie 2001. De asemenea, banca are cea mai extinsă rețea de ATM-uri din România (443 de aparate) și cel mai mare număr de POS-uri (750), din care peste 600 la comercianți.

CONCURS

Premiu:
10 cărți acordate
de Librăria Humanitas
din Fundul Curții

adresa: Calea Victoriei 120;
București, tel. 01/2128821

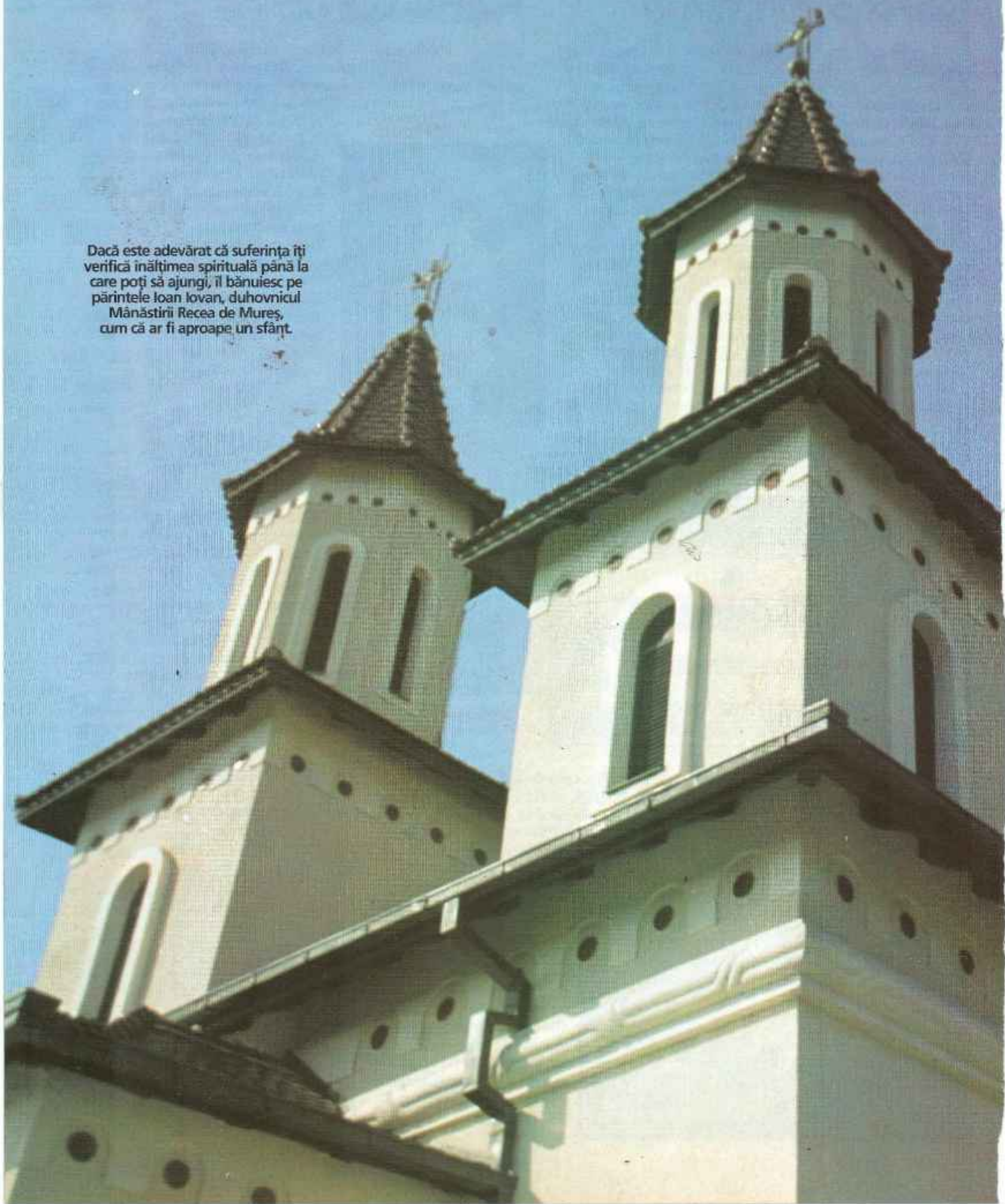
Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este **11 septembrie 2002**,
data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA Humanitas

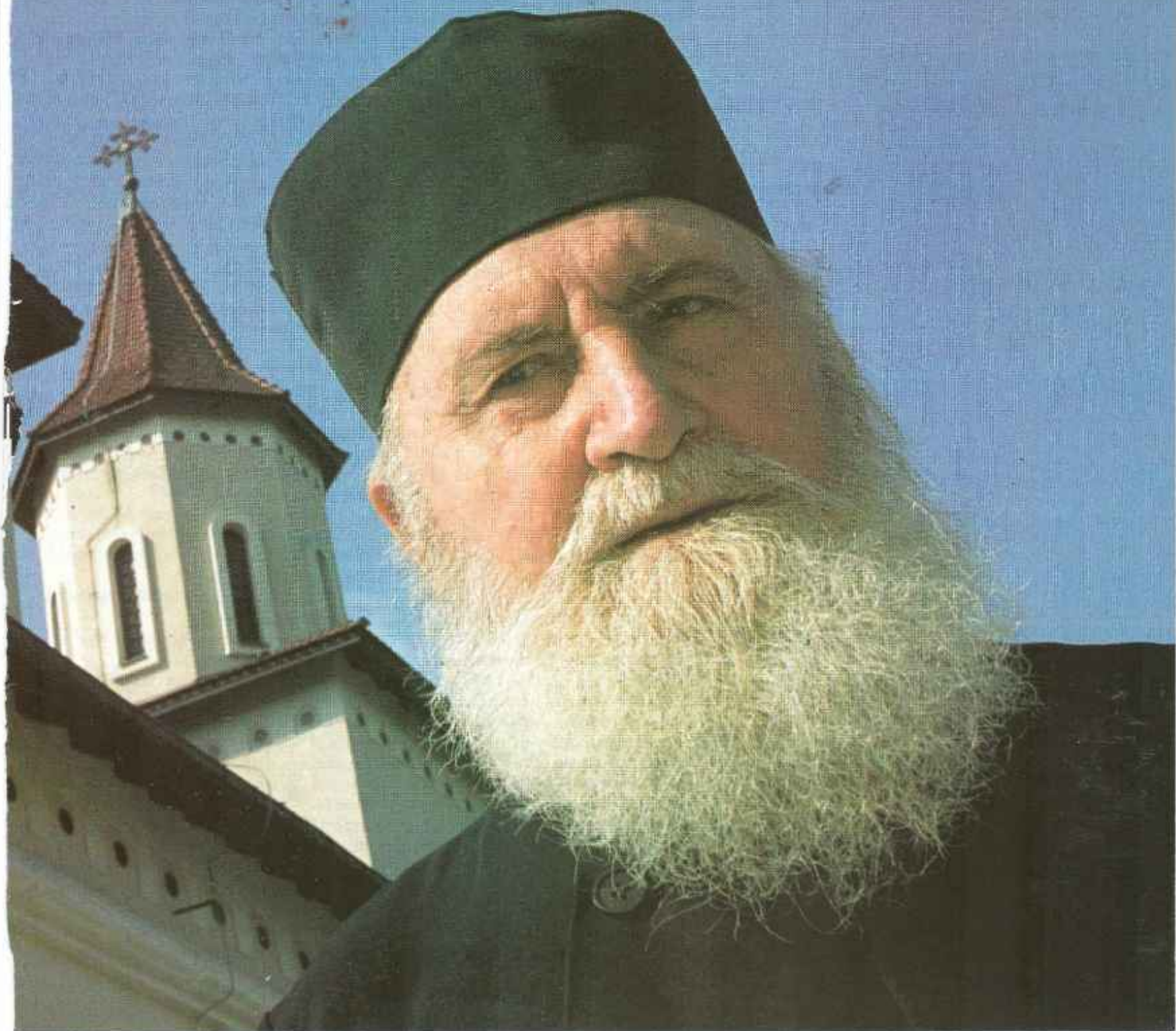
HUMANITAS

Dacă este adevărat că suferința îți
verifică înălțimea spirituală până la
care poți să ajungi, îl bănuiesc pe
părintele Ioan Ioan, duhovnicul
Mănăstirii Recea de Mureș,
cum că ar fi aproape un sfânt.

Omul care deschide cerul

Galați, București, Văcărești, Jilava, Gherla, Aiud, Bacău. Anchete, inscenări, umilință, tortură. Trei condamnări și peste zece ani de închisoare. Pentru „manifestări antiathee”. Care le-au stat în gât comuniștilor. Pentru credință, de fapt. Că doar atât a cerut părințele Ioan de la viață. Să fie lăsat să se roage, să spovedească, să împărtășească. Să ne apropie și pe noi de Dumnezeu. Știu că sună ciudat, dar și-a iubit închisoarea. Spune că n-a găsit nici o diferență între celulă și chilă din mănăstire. În ceea ce privește bucuria de a te închina. Și-a iubit și lanțurile. Chiar dacă i-au ros picioarele până la os. Erau o încercare pentru credință. De aceea i-au fost dragi. Și le-a ales singur. Spre disperarea gardienilor, le-a și sărutat.

„Pentru mine, doamnă, az

Părintele Ioan Iovan n-ar fi trebuit să se nască. Cel puțin din punct de vedere medical. Sănătatea mar în timp ce mergea spre spital, însă, pentru întreruperea sarcinii, preoteasa Maria a hotărât că va naște în iunie 1922, satul Husasău de Criș, din județul Bihor, s-a înmulțit cu încă un suflet. Silviu, pe nume

„Iată, te pun duhovnic în acest Sfânt și Sfințitor lăcaș și îți poruncesc să deschizi cerul la oameni, nu să-l închizi.” Părintele Ioan nu a uitat niciodată aceste cuvinte. I-au fost spuse de P.S. Nicolae, în 18 decembrie 1949, când a fost hirotonit ieromonah la Mănăstirea Vladimirești – Tecuci. Se împlinea, astfel, dorința de-a intra în „oastea lui Dumnezeu”, purtată încă din

copilărie. Au urmat șapte ani de slujire ortodoxă, cu „manifestări antiatice”, care n-au trecut neobservate de autorități: „Acțiunea sfântă de îndumnezeire euharistică a credincioșilor a rodit atât de puternic, încât s-au petrecut și minuni. O credincioasă din comuna Nămolosa, de exemplu, își pierduse mințile. A spart icoanele din casă, și-a rupt hainele de pe ea, s-a întrecut în vorbe murdare, obscene. După rugăciunea de exorcizare și atingerea cu sfânta împărtășanie femeia a fost vindecată complet. Îmi amintesc și de doi copii gemeni, dintr-o familie de sași din Brașov. Erau orbi când au intrat în biserică. După Sfânta Liturghie și-au recăpătat vederea.” În timp ce credincioșii se bucurau de rugăciunile unui părinte cu har, reprezentanții puterii au hotărât să izoleze Mănăstirea Vladimirești. S-au interzis toate pelerinajele, oamenii se pomeneau întorși de la gară, slujbele erau atent supravegheate. După o săptămână de post și rugăciune, părintele Ioan a decis că nu poate rămâne indiferent la toate acestea. A întocmit un memoriu și l-a înaintat tuturor membrilor Sfântului Sinod și Ministerului Cultelor. Cităm: „Oare asta este libertatea cultului și metoda ideologică în R.P.R.? Categorie, nu! Aceasta este metoda cea mai perfidă de prigoană religioasă.” De aici până la închisoare era mai puțin de un pas. A fost caterisit, iar în noaptea de 29/30 martie 1955 l-au arestat. Securitatea din Galați l-a închis într-o celulă fără geam și neîncălzită. Apoi l-a transferat la București, pentru anchetă: „Am fost încarcerat în subsolul Ministerului de Interne, într-o atmosferă de nesuportat. Totul era de ciment: masă, scaun, pat, pardoseală. Ori de câte ori solicitam să ies pentru nevoile fiziologice, mi se spunea să aștept. Uneori eram ținut în această situație o jumătate de zi. Mă anchetau și de patru-cinci ori pe noapte. Era un sistem diabolic de a te distruge moral și fizic.” I s-a propus să colaboreze cu autoritățile, dar n-a acceptat. Așa că sentința a fost foarte grea: condamnare la moarte, comutată în muncă silnică pe viață. A executat nouă ani și jumătate, până în 1964, când Decretul de Amnistiere i-a întrerupt chinurile. După Jilava, Gherla sau Aiud, poți să te minunezi că ai scăpat din iad: „M-au pus să-mi aleg singur lanțurile. M-au așezat pe rând, cu fiecare picior, pe nicovală, pentru a-mi fixa niturile, iar când au lovit nu le-a păsat că metalul mușcase din carnea picioarelor mele. Urmele mi se văd și astăzi, uitați! Apoi m-am ridicat și mi-au pus cătușe și la mâini. Le numeau *americane*. Aveau

particularitatea de a se strânge automat în momentul când mișcai mâna, provocându-ți dureri îngrozitoare. M-am pomenit și cu o lovitură de cizmă în zona lombară, însoțită de o înjurătură urâtă de mamă. Eu m-am rugat la Dumnezeu pentru iertarea păcatului făptașului. În momentul acela am simțit cu adevărat că sunt creștin și preot și am făcut dezlegarea din toată inima. Cel care m-a lovit a amuțit și s-a dat la o parte speriat și impresionat de gestul meu.” La Aiud nu se acorda nici un fel de asistență medicală sau medicamente. Dizenteria făcea ravagii. „Conducerea își propusese să ne extermină. Zilnic scoteau morți dintre noi. Cel mai mult m-a zguduit lipsa de omenie a gardienilor, niște brute, care atunci când deschideau ușa să scoată morții exclamau ironic: *Aici, numai doi au crăpat?*”

Calvarul închisorilor comuniste n-avea limite. Ca să accepte statutul de informatori, deținuții erau drogați. Sau obligați să-și mănânce excrementele. Sau „ajutați” să moară, dacă nu reușeau singuri. Părintele Ioan nu vrea să insistăm pe tortură. Repetă, a fost doar o

„Regret că n-an

▼ Părinte, ce le spuneți credincioșilor în biserică, de vine atâta puhoi de lume?

– Spun despre îndumnezeirea omului, asta este misiunea mea. Vorbesc despre Dumnezeu, simplu, ca să priceapă toți. Mie-mi trebuie să mă înțeleagă și ultima habă.

– Dacă cineva v-ar cere o definiție scurtă a lui Dumnezeu, ce i-ați spune?

– Știutorul inimilor, pentru că El vede tot. Asta e cea mai bună definiție.

– Cum vă descurcați cu tinerii? Văd că Mănăstirea Recea îi atrage.

– Mă pun la mintea lor, le mai spun câte-o glumă, îi întreb de fotbal, cu ce echipă țin... Dacă unul zice că-i dinamovist, mă fac că-l pocnesc. Păi din asta-mi ești, că aia m-au băgat la închisoare! Îmi place și mie fotbalul. M-am ascuns de maica staretă, în timpul campionatului, ca să văd și eu niște meciuri.

– După toate încercările prin care ați trecut, n-am văzut un om mai senin, mai mulțumit, mai deschis...

– Nu mă opresc la cele trecătoare, gândesc din prisma veșniciei. Singurul meu regret este că

De peste zece ani, Mănăstirea Recea seamănă cu un șantier. Mereu se construiește câte ceva. Acum se lucrează la Interioarele bisericii. S-a renunțat la pictură, în favoarea mozaicului, după modelul lăcașurilor religioase din primele secole creștine. Va fi prima biserică în mozaic venețian din România.

i e veșnicia."

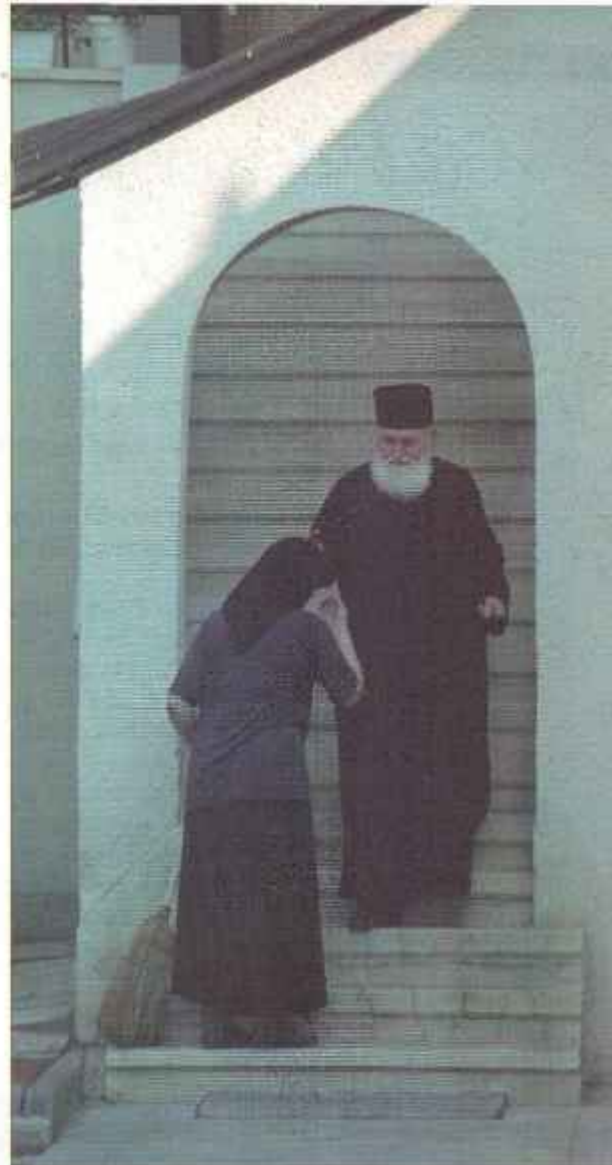
ni n-ar fi suportat, după medici, aducerea pe lume a încă unui copil... Acest copil, cu orice preț. Și cu ajutorul lui Dumnezeu. Astfel că, în 26 de botez, era al optulea copil al familiei preotului Gavril Ioan.

încercare pentru credința în Dumnezeu. Mai importante i se par momentele de înălțare spirituală. Chiar și în închisoare, se întâmplau mereu, dar cu riscul vieții. „Pentru Sfânta Liturghie foloseam obiecte sfinte corespunzătoare condițiilor de detenție aspră în care ne aflam. Vinul îl aduceau plantoanele în sticlute de vin tonic. Antimisul îl aveam cusut pe spatele maieului, iar Potirul era o cutie de esență sfântă. Așa am oficiat și slujba de Paști, la Văcărești, împărțind toți deținuții fără deosebire de confesiuni.”

După cum spuneam, părintele Ioan a ieșit din închisoare în 1964. Dar fără să se bucure de libertate. Era urmărit și hărțuit de organele Securității. Ca să-și protejeze familia s-a stabilit în București. În 1966 i-au înscenat un nou proces, pentru că a recurs la rugăciuni și la taina spovedaniei, deși oficial nu mai avea voie, fusese caterisit. Încă un an de închisoare. A fost arestat chiar și a treia oară, în 1970, în timp ce predica în casa unor creștini din Tecuci. Și iar un an de chinuri în Penitenciarul Galați. După aceea însă,

lucrurile s-au mai liniștit. Or fi obosit și securiștii, cîte știe, sau aveau „dușmani” mai importanți de anihilat. Preocupat de revenirea în cler, părintele Ioan a obținut, într-un sfârșit, respectiv în 26 iunie 1976, dezlegarea caterisirii și a excluderii din monahism, după 24 de ani de nesuijire. Momentul decembrie '89 l-a găsit la Mănăstirea Plumbuita. Securitatea nu-l uitase. L-a telefonat un ofițer, cu o ploaie de injurături: „Pe un ton categoric, m-a amenințat să rămân pe loc că va veni să mă lichideze.” N-a mai apucat! Cineva, acolo sus, a avut grijă mereu de viața părintelui Ioan. Acum are 80 de ani și este duhovnicul Mănăstirii Recea, din județul Mureș. De peste zece ani, deschide și acolo cerul pentru credincioși. Pare că și-a găsit, în sfârșit, liniștea. Îl întreb dacă mai are „restanțe”, dacă își mai dorește ceva: „Eu trăiesc cu sufletul ca și când mi-ar fi luat la noapte. Pentru mine, doamnă, azi e veșnicia.”

Interviu: **Liliana Petruș**
Județ: **Octavian Tîbăr**

murit în pușcărie. Atunci mântuirea era sigură."

n-am murit în pușcărie. Atunci mântuirea era sigură.

– Cum ați reacționat când ați fost condamnat la moarte?

– Am cerut tocul să semnez, într-o sală plină

de activiști. Perspectiva morții fizice nu m-a mișcat deloc. Aia mi-au zis că sunt cu capul în nori. Eu le-am răspuns că de-abia aștept să fiu și cu sufletul tot acolo.

Ca orice om iubit de Dumnezeu, părintele Ioan are un înger păzitor. Cu chip de femeie. Fosta inginer chimist Mariana Chichernea, în prezent Maica Cristina, stareța Mănăstirii Recea. „Providența mi-a adus-o vizibil în cale, în momentele grele ale vieții”, mărturisește părintele. Din 1969 i-a fost mereu alături, „cu înțelepciune și cu jertfelnicie”. Împreună au realizat și lucrarea de la Mănăstirea Recea. E drept, însă, părintele este mai „răsfățat”. Duce doar încărcătura spirituală a locului: slujbă, rugăciune, spovedanie, împărțășanie. Maicii stareță îi rămân toate grijile administrative, gen obținere de sponsorizări, contabilități, șantier: „E obositor, dar e o datorie sfântă. Nu este acum momentul să închidem poarta mănăstirilor și să ținem la rigori de o viață monahală adevărate. Așa sunt vremurile, trebuie să ne implicăm în social. Eu am mers pe ideea lui Dostoievski, care spunea că frumosul conduce lumea spre mântuire. De aceea mă zbat ca Mănăstirea Recea să fie frumoasă. Unii spun că ar fi o lucrare prea scumpă pentru vremurile de sărăcie pe care le trăim. Dar lui Dumnezeu trebuie să-i oferim ce-l mai scump și mai bun”, susține Maica Cristina.

Criză demografică: „Suntem o populație în scădere, îmbătrânire, cu o stare de sănătate precară”

Mai puțini, mai îmbătrâniți, mai împovărați de boli, mai puși pe fugă de la oraș la sat, din România spre țările vecine, acestea sunt unele dintre concluziile preliminare ale recensământului că am fi noi, românii. Și asta sună atât de îngrijorător încât, pentru prima dată în istoria noastră, a fost discutată la nivel de guvern. Despre cât de gravă este criza demografică din România și despre ce trebuie făcut, discutăm cu

prof. dr. Vasile Ghețau, directorul Centrului de Cercetări Demografice „Vladimir Trebică”

▼ Domnule profesor, cum se face că suntem mai puțini cu peste un milion de locuitori față de recensământul din 1992?

– Tendința de scădere a populației României nu este o noutate. Demografia chiar au atras atenția asupra acestui aspect, în ultimii ani. Ceea ce ne-a șocat, însă, într-adevăr, după rezultatele preliminare ale recensământului, este dimensiunea acestei scăderi. Și structura mi se pare importantă, sunt trei componente: scăderea naturală a populației, prin reducerea dramatică a natalității, pe seama căreia se pune un minus de aproximativ 300.000 de persoane, migrația externă legală, în jur de 150.000 de cetățeni, și o parte necunoscută a deficitului de populație, de 650.000 de oameni.

– Cum, adică, necunoscută? Că doar nu au dispărut, pur și simplu, 650.000 de români?

– Eu nu am spus că au dispărut, dar nici nu există, deocamdată, informații oficiale despre acest deficit. Desigur, putem avansa mai multe ipoteze. În nici o țară din lume recensământul nu este perfect, există omisiuni de populație, unii sunt plecați pentru o perioadă, alții nu se declară, pur și simplu, pot fi și carențe ale operatorilor de recensământ. În România, însă, în mod cert, este vorba despre migrația externă ilegală, necunoscută, pe care n-o controlează nimeni.

– În aceste condiții, se poate vorbi despre o criză demografică în România?

– O, da! Datele recensământului au confirmat-o și ne-au arătat și dimensiunile ei, dintre cele mai îngrijorătoare.

– Și care ar fi consecințele, mai ales pe termen lung?

– Mărimea deficitului, respectiv 1,1 milioane, nu este, în sine, lucrul cel mai important. Grav este faptul că a migrat o populație tânără, care ar fi avut un important rol economic, social și demografic. Apoi, scăderea natalității duce la îmbătrânirea populației, la creșterea ponderii populației vârstnice. Asta înseamnă că, la un moment dat, se creează un dezechilibru flagrant între cei care produc, care contribuie la bugetul asigurărilor sociale, și populația vârstnică inactivă, care doar consumă. Gândiți-vă ce se întâmplă în momentul când bătrânii nu mai pot fi întreținuți...

– Dar și în țările occidentale dezvoltate se înregistrează o scădere a natalității!

– De acord, dar acolo vin emigranții!

e dramatică, în tate mediocră"

oriunde. Așa spun rezultatele
după 1989, problema demografică
consecințele ei aflăm de la
Academiei Române.

Și-apoi, țările occidentale au, totuși, o altă
situație economică și rezerve serioase.

– **Cât de rău stăm la capitolul natalitate, com-
parativ cu alte țări din Europa?**

– În ultimii ani, natalitatea s-a stabilizat pe
la 10 la mie, destul de aproape de media
europeană. Dar mai relevant este un alt indi-
cator, numărul de copii pe femeie, rata ferti-
lității totale. Aceasta este de doar 1,3 copii la
o femeie, în timp ce nivelul de înlocuire al
generațiilor este de 2,1 copii la o femeie.
Factorii economici, deteriorarea nivelului de
trai, șocul schimbărilor de tranziție i-au deter-
minat pe români să adopte modelul de com-
portament demografic occidental: căsătorie la
vârstă înaintată, copii mai puțini și de o cali-
tate mai bună, prin asta înțelegând suma
tuturor bunurilor și serviciilor pe care părinții le
pot oferi copiilor lor (condiții de locuit, alimen-
tație, educație, asistență medicală, modalități
de petrecere a timpului liber etc.).

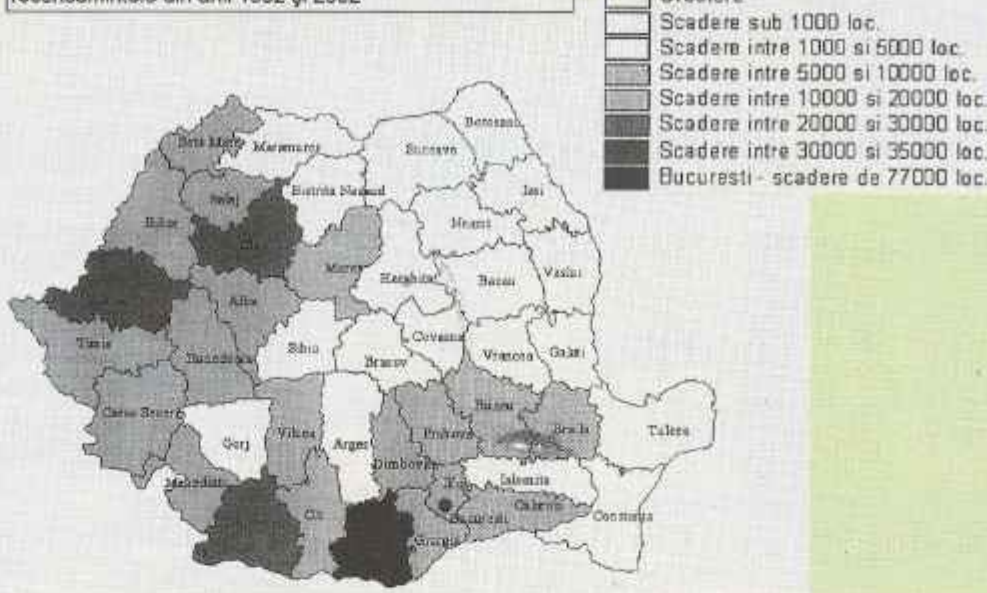
– **Mai în glumă, mai în serios, ne salvează
romii. Ei sunt mult mai sărguincioși la capitolul
natalitate.**

– Da, numărul mediu de copii la o femeie
de etnie romă este dublu. Se pare, însă, că
există o scădere a natalității inclusiv în rândul
acestei etnii. Dar cifrele referitoare la romi
sunt discutabile. Dacă luăm numărul lor, de
pildă, 500.000, în 2002, toată lumea știe că
este o cifră departe de realitate. Chiar și liderii
etniei au contestat-o; ei vorbesc despre două
milioane și ceva. Pe de altă parte, însă, nu pot
fi fabricate alte cifre, oficial, dacă romii nu-și
declară etnia liber consimțit.

– **Am înțeles că avem probleme și cu migrația
românilor de la oraș la sat. Se poate vorbi de
ruralizarea țării?**

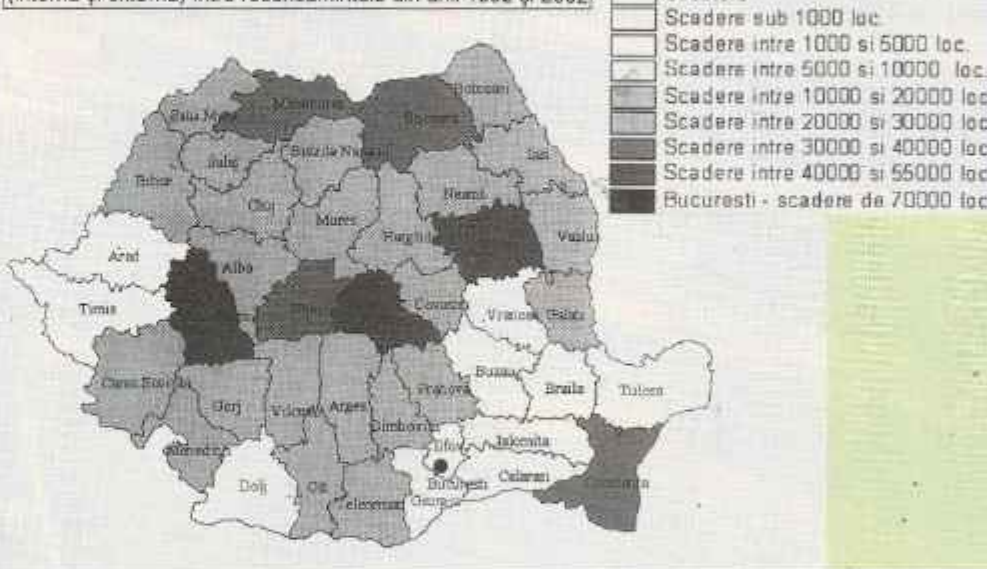
– Din păcate, da! În mod paradoxal, în
2002 România se află într-o incredibilă fază
de ruralizare. Un astfel de fenomen este unic
în istoria României, urbanizarea nu a fost în
nici un moment stopată. Încă din 1997, fluxul
migratoriu de la oraș spre sat l-a depășit pe
cel tradițional, din rural în urban. Și această
inversare continuă, ba chiar a ajuns la o
dimensiune alarmantă. Rata urbanizării iar ne
situează în coada Europei, doar 53% din popu-
lația României trăiește în mediul urban.
Ponderea ruralului e foarte mare, 47%, față de
5-10%, în țările europene dezvoltate. Acest
transfer de populație e greu de explicat, este

Graficul 1. Creșterea / scăderea naturală a populației între
recensămintele din anii 1992 și 2002

Între recensămintele din anii 1992 și 2002 populația României a scăzut cu 1.1 milioane locuitori.
Din punctul de vedere al repartiției teritoriale, cel mai mare deficit de populație
se înregistrează în municipiul București.

Graficul 2. Creșterea / scăderea populației prin migrație
(internă și externă) între recensămintele din anii 1992 și 2002

o migrare spre subzistență, din rațiuni legate
de costul vieții, șomaj, locuință, restituirea
pământului.

– **Dar cum rămâne cu ideea că, de regulă,
migrația se face spre mai bine, spre un alt grad de
confort...**

– Este un aspect paradoxal, avem în față o
migrație spre condiții mai proaste de viață, lip-
site de confort. Este o mișcare forțată, foarte
dură, determinată, practic, de imposibilitatea
de-a suporta costul vieții la oraș.

– **Guvernul pare îngrijorat de rezultatele pre-
liminare ale recensământului. Primul ministru a
vorbit despre „nevoia conceperii unor stimulente
pentru a încuraja creșterea populației”...**

– Stimulentele ar putea redresa natali-
tatea, dar trebuie să fim atenți la ce vrem să
facem, pentru a nu strica lucrurile în altă
parte. Să nu uităm că femeile defavorizate
economic și cultural au cei mai mulți copii.

Așa că nu e greu de imaginat ce consecințe ar
avea măsurile de stimulare a natalității apli-
cate nediferențiat. Apoi, chiar dacă stopăm
declinul natalității, migrația externă rămâne, în
continuare, un pericol foarte mare pentru
România. Acum facem apel la guvernele occi-
dentale pentru locuri de muncă în străinătate.
Dar sunt convins că va veni și vremea când o
să-i rugăm pe occidentali să ia măsuri res-
trictive în materie de emigrare.

– **După toate problemele demografice pe care
le-am enumerat, cum ați caracteriza, pe scurt,
populația României?**

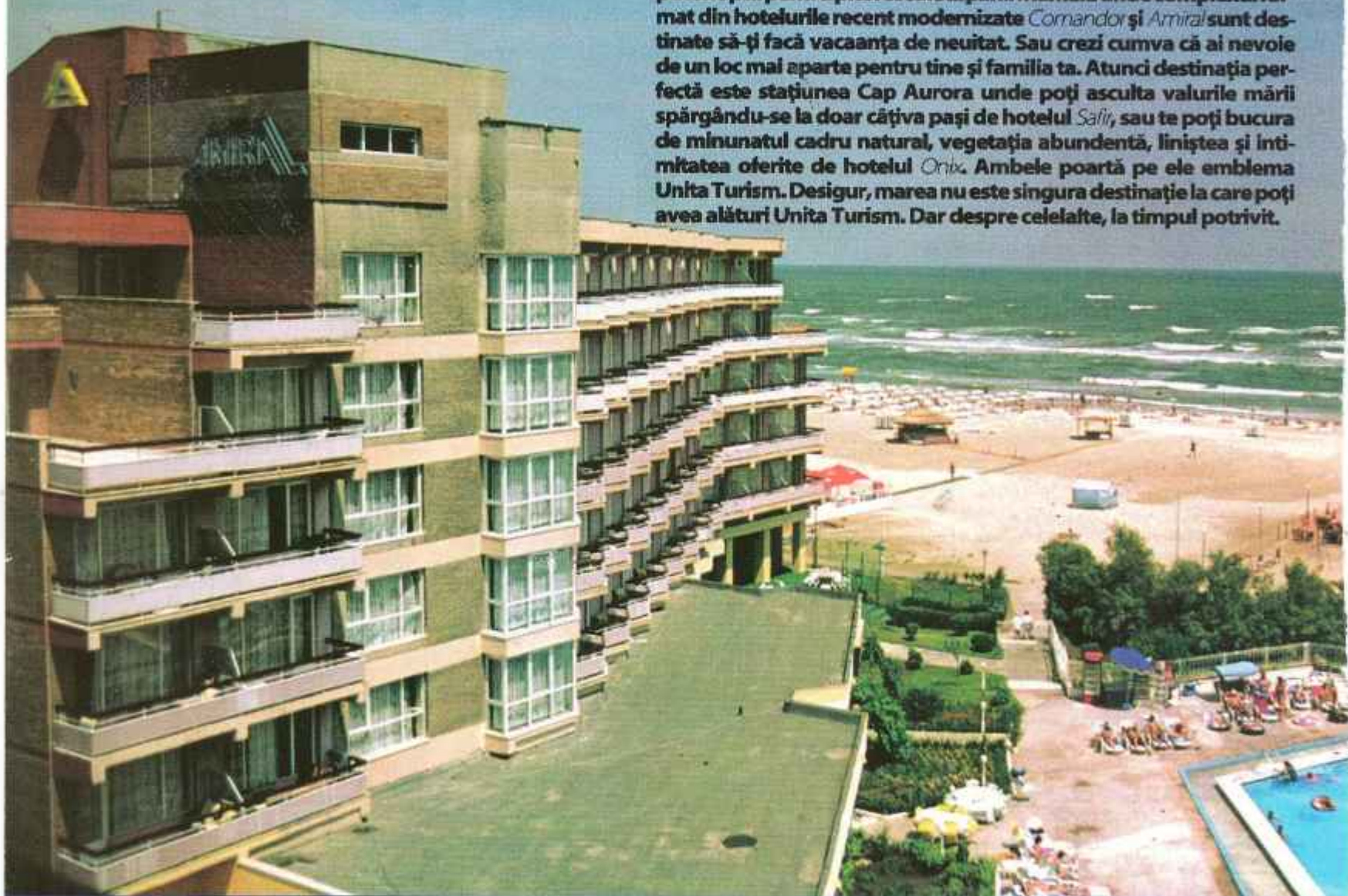
– Este o populație în scădere dramatică, în
îmbătrânire, cu o stare de sănătate mediocră
și în care fluxurile de migrație interne s-au
întors exact pe dos, comparativ cu ceea ce
știam de când e lumea.

interviu cu Liliana Petruș

foto: Octavian Tîbăr

Unita Turism te așteaptă

Este vară, iar gândurile tale te poartă spre Marea Neagră. Prin cele patru hoteluri ale sale Unita Turism este deja acolo și te așteaptă. Ai putea opta pentru pitorescul stațiunii Mamaia unde complexul format din hotelurile recent modernizate *Comandor* și *Amiral* sunt destinate să-ți facă vacanța de neuitat. Sau crezi cumva că ai nevoie de un loc mai aparte pentru tine și familia ta. Atunci destinația perfectă este stațiunea Cap Aurora unde poți asculta valurile mării spărgându-se la doar câțiva pași de hotelul *Safir*, sau te poți bucura de minunatul cadru natural, vegetația abundentă, liniștea și intimitatea oferite de hotelul *Onix*. Ambele poartă pe ele emblema Unita Turism. Desigur, marea nu este singura destinație la care poți avea alături Unita Turism. Dar despre celelalte, la timpul potrivit.

Complex Amiral: Cea mai nouă perla în coroana Unita Turism. Situat în partea de nord a stațiunii Mamaia, complexul *Amiral* (foto mare: Hotel Amiral), împreună cu complexul *Comandor* (foto mic), realizează un tot unitar. Pînă la 128 m pornește exact de la marginea hotelului *Amiral*. În componență: hotel de categoria 3 stele, restaurant de categoria I, bar de zi categoria I, piscină modernă în aer liber, parcare, schimb valutar, cabinet de înfrumusețare, sală de conferințe.

SAFIR CAP AURORA

Punct forte: privilegiat prin poziția sa, fiind cel mai apropiat de mare

Dotare: 103 camere duble, 3 apartamente, toate cu baie și balcon proprii, restaurant

(250 locuri în salon și pe terasă).

Puncte de agrement în zonă: Complexul „CĂTUNUL” cu sală de biliard, jocuri mecanice, terasă, pizzerie, discotecă la numai 150 m distanță, pavilionul de băi reci cu nămol din stațiunea Venus, grădinile de vară din Venus și Jupiter

ONIX CAP AURORA

Punct forte: Prin cele două laturi ale sale hotelul are deschidere atât spre stațiunea Venus cât și spre mare. Liniște și intimitate.

În plus: vegetație luxuriantă.

Dotare: 216 camere duble cu balcon și baie, 3 apartamente, restaurant categoria a II-a (760 de locuri la mese în salon sau pe terasa de vară), bar de zi, centrală termică proprie, aparat telefonic cu cartelă în holul hotelului.

la mare

Noul vecin din oraș

Cu 27 de hoteluri în administrare, Unita Turism deține cel mai mare lanț hotelier din România

Locuiești în Nord, Sud, Est sau Vest? N-are importanță. Spune bun venit noului tău vecin din oraș. Și nu doar din oraș. De la mare sau de la munte, din Cheile Dunării sau din Delta. Te va însoți mereu și-ți va spune la rândul său bine-ai venit oriunde în România te poartă afacerile, concediul sau vacanța. Numele său: Unita Turism. Nu-i o glumă. Unita Turism este posesora celui mai mare lanț hotelier din România. Având sediul în Timișoara, Unita Turism administrează direct sau prin societățile la care este acționar majoritar nu mai puțin de 27 de hoteluri în toată țara. Unita Turism este într-adevăr o societate nouă, dar rădăcinile ei se află în una din cele mai vechi societăți din România: Societatea de Asigurări Unita SA din Timișoara, înființată în 1992, o companie care a investit masiv în societățile de turism. La sfârșitul lui 2000 a avut loc divizarea acesteia, proces în urma

căruia au rezultat două societăți: SC Unita SA- Societate de Asigurare și SC Unita Turism SA. Noua companie Unita Turism, cu un capital social de 85,7 miliarde lei, a preluat toate participațiile deținute de Societatea de Asigurare Unita SA la societățile de turism precum și întreaga activitate de gestionare a acestor participații. Această divizare a făcut posibilă crearea unei societăți specializate strict pe domeniul turismului. Rezultatul va fi o mai bună eficiență în gestionarea activelor, dezvoltarea de proiecte și programe unitare pentru toate societățile din grup. Deja Unita Turism a demarat un amplu program de investiții în hotelurile pe care le deține. Astfel încât Unita Turism să nu fie doar „noul tău vecin”, dar și unul mai confortabil și mai primitor.

Mai multe despre Unita Turism: www.unita-turism.ro.

„Nu dorim ca turiștii români să fie dezavantajați”

Interviu cu Marius Pintilie,
director comercial Unita Turism

▼ **Unita Turism este o societate nouă în domeniul turismului. Care este poziția ei pe piață?**

– Prin administrarea celor 14 societăți din turism, SC UNITA TURISM SA deține peste 2.600 de camere, 5.100 locuri de cazare și 8.000 de locuri în restaurante și baruri (fără terase). Cifrele spun totul: UNITA TURISM a devenit pionul principal pe piața turistică din România.

– **Care este oferta Unita Turism pentru sezonul estival?**

– Există o ofertă pentru toate gusturile, pentru turiști români și străini: Băile Cojocna de lângă Cluj-Napoca unde se află două lacuri sărate; Stațiunea Fântânele, situată la 50 km de Cluj cu vedere splendidă spre lac, Camping Făget-Cluj, Făget Izvor, Cabana Pietrele din munții Retezat, stațiunea Lacul Sărat din însoarta Dobroge, renumită pentru calitățile curative ale nămolului. Și, nu în ultimul rând, cele patru hoteluri de pe Litoralul Mării Negre.

– **Care este programul investițional demarat de Unita Turism pentru unitățile sale de pe Litoral?**

– Cele două hoteluri din Mamaia formează o adevărată oază în stațiune. Sunt parțial dotate cu instalații de aer condiționat, urmând ca la sfârșitul acestui an și anul viitor să se continue cu lucrări de modernizare la camerele hotelului Comandor. Hotelurile Onix și Săfir beneficiază de investiții importante an de an. În toate cele patru hoteluri nu lipsesc aparatele de răcit-minibar, tv color cu cablu.

– **Ce facilități au turiștii care apelează la Unita Turism pentru a-și petrece vacanța pe Litoral?**

– În cazul în care asigurații UNITA se cazează direct (nu prin intermediul unei agenții de turism) la unul din cele 27 de hoteluri UNITA TURISM, vor beneficia de o reducere de 30% la cazare, în limita locurilor disponibile.

– **Care este pachetul de servicii oferit în acest an de Unita Turism pentru turiștii de pe Litoral?**

– Cele patru hoteluri se adresează tuturor categoriilor de turiști. Prin Onix și Săfir din Cap Aurora ne adresăm turiștilor români cu un venit mediu, oferindu-le un pachet de servicii de calitate. Hotelurile din Mamaia sunt atractive prin poziția lor, fiind căutate în general de turiștii străini. În preț sunt incluse servicii diverse: șezlonguri de plajă gratuite, la fel ca și intrarea la piscină, aer condiționat, săli de conferință, mic dejun tip bufet suedez, salon de înfrumusețare, schimb valutar etc.

– **Cu ce agenții pot lua legătura turiștii pentru a beneficia de cele mai bune oferte ale Unita Turism?**

– Oferta hotelurilor UNITA TURISM de pe Litoral o regăsim prin oferta cu acoperire națională, atât la agențiile de turism Unita Turism, cât și la majoritatea celor existente pe piață.

– **Care este strategia Unita pentru viitor: va miza mai mult pe turiștii români sau pe cei străini?**

– Pentru noi, orice client este important. Turiștii români vor beneficia de aceleași oferte ca și turiștii străini. Nu dorim ca turiștii români să fie dezavantajați, cum s-a întâmplat până acum, la alte hoteluri din țară.

COMANDOR

Punct forte:

Situat la 50m de plajă, hotelul vă oferă o vacanță de neuitat în stațiunea Mamaia.

Dotare: 120 camere duble și 6 apartamente, restaurant cu terasă cu 205 locuri, bar de zi, piscină în aer liber, discotecă.

Servicii: Parcare, păstrare obiecte de valoare, room service, produse foto, cosmetice, presă, (la recepție).

Anonimii

Jimmy Carter a fost președintele Statelor Unite ale Americii în urmă cu aproape trei decenii. Nu este cunoscut printre cele mai remarcabile personalități care au ocupat fotoliul nr. 1 din lume. Între altele, a făcut gestul de a-l primi la Casa Albă pe Nicolae Ceaușescu – dar câți șefi de stat n-au comis gafe similare, în epoca în care micuțul pizmar părea o sulă-n coasta Moscovei! Înainte de a intra în politică, Jimmy Carter era un prosper fermier. După ce, aparent, a părăsit politica, a devenit un efervescent, neobosit (în ciuda vârstei) ambasador al păcii. A fost peste tot în lume, acolo unde experiența și înțelepciunea lui puteau fi de folos pentru a stinge focarele de conflict. Nu i s-a părut umilitor să fie un mesager, un mediator, după ce fusese șeful celui mai important stat planetar.

Javier Solana a fost secretar general al NATO, cea mai puternică și, azi, practic singura alianță militară, cu importante conotații politice, economice și chiar sociale, organizație care, și prin contribuția lui, și-a deschis porțile Estului, încât mâine-poimaine o să

vedem și Rusia înscrisă ca membru cu drepturi depline. După ce a cedat conducerea alianței nord-atlantice, Solana a rămas implicat, 100%, în eforturile de detensionare a relațiilor dintre state. A bătut pământul în lung și-n lat. Nu i s-a părut sub demnitatea lui, de fost șef al NATO, să meargă și să stea de vorbă cu te miri ce lider regional supărat pe lume.

Exemplele ar putea continua. Așa gândesc și așa acționează marii oameni politici.

Dar politicienii români, care unde se duc ei când se duc? În 12 ani de democrație, România a avut peste 200 de miniștri – vă puteți aminti numele a măcar 30 dintre ei? Știți cu ce se ocupă în prezent? Ați auzit să se lupte, după puterile lor, pentru ceva anume? Au existat de vreo două ori mai mulți lideri de partid, oameni care, pentru un timp, au inundat ecranele televizoarelor, au ținut prima pagină a ziarelor, au fost subiect de discuție pe la colțuri de stradă. Unde sunt ei? Ce fac? Prin ce se remarcă – fie și măcar în meseria lor de bază? Extrași accidental dintr-un anonim vâscos și așezați o vreme în muzeul

figurilor de ceară, după ce-și pierd scaunul oamenii politici români se reîntorc în anonim. N-au fost nimeni și redevin nimeni. Pe de o parte, pentru că, lipsiți de vremelnicul sprijin al unei funcții și al prea ușor impresionabilului interes public, nu au calitățile necesare ca să se remarce prin ceva. Pe de altă parte, pentru că s-ar simți cumpănați de jigniri să ocupe o poziție inferioară celei care i-a „consacrat”. Am fost șef de filială de partid, cum Dumnezeu să devin consilier local? Chiar dacă – prin excepție – chiar aș putea să fac ceva bun pentru comunitate.

Fie se luptă cu dinții și cu ghearele să recapete scaunul pierdut, dedicându-și restul vieții acestui înalt scop („Familia mea, care de la pașopt... Și eu să rămân fără coledzi!”), fie se „retrag” în afaceri (rotunjite cu grijă pe când aveau puterea politică). În ambele cazuri, redevin ceea ce-au fost înainte de-a fi ridicați de valul unei întâmplări: nimeni. Cu sau fără bani.

Igen

La Cluj (pe terenul lui Gheorghe Funar!), premierul român, Adrian Năstase, a discutat amical și relaxat cu omologul său maghiar, Peter Medgyessy, care s-a adresat presei, la început, într-o aproape impecabilă limbă română. Cei doi au căzut de acord că nu există relații perfecte, dar totuși e perfectibil.

Intelligence Service?

Lucrările edilitare din centrul Londrei au prilejuit un eveniment ilar: un bulldozer a lovit o magistrală de apă, provocând o arteziană inedită. Detaliul simpatic este că această dovadă de prostie s-a petrecut în fața frumosului sediu al Intelligence Service MI6...

Baia de mulțime

Profitând de vizita în România a lui Elle Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace, președintele Ion Iliescu a făcut o baie de mulțime maramureșeană. Iată la ce folosește să ai ca caspete o celebritate mondială!

Hop
și-așa,
yes!

La ceremoniile
prilejuite de
prezența lui
Elie Wiesel
în Sighetul

Marmatiel și Săpânța, ambasadorul american la București, Michael Guest, a fost provocat la o învățită tradițională și a dat curs invitației. Un punct în plus pentru integrarea României în NATO?

De la Cărticica Verde la gazon

Liderul libian, Moammar Ghaddafi, și-a răspândit doctrina politică printr-o „Cărticică Verde”. Fiul lui, Al-Saadi Ghaddafi, a preferat verdele gazonului – aici antrenându-se la Chatillon, în nordul Italiei, în pregătirea noului ediții de campionat din Libia.

Basil Ștefan

Al doilea război mondial al lui George W.

La 9 iulie, președintele Statelor Unite le-a servit concetățenilor săi, ca și întregii lumi, o mare surpriză. Potrivit tuturor datelor existente până în acea zi, după războiul împotriva terorismului, lansat și purtat cu succes după atentatele din 11 septembrie trecut, următoarea sa țintă ar fi trebuit să fie una din țările „axei răului” – Irakul lui Saddam Hussein. Asta cu atât mai mult cu cât afirmația pe care o făcuse nu demult în fața Bundestagului, la Berlin, cum că pe biroul său de la Casa Albă „nu se află nici un plan de război împotriva Irakului” nu mai era valabilă, căci între timp comandamentul suprem al armatei umpluse și această lacună. Contrar tuturor așteptărilor, așadar, George W. Bush a decis că al doilea război al său nu va mai fi purtat în afara țării, ci înăuntrul și nu va mai avea drept obiectiv anihilarea armatelor inamice, ci eliminarea unui rău care poate provoca Americii pierderi și mai mari decât atacurile teroristilor sau ale țărilor „axei răului”: practicile necinstite din lumea afacerilor.

Sub șocul informațiilor despre comportamentul mizerabil al responsabililor firmelor implicate în ultimele luni în scandaluri financiare care au zguduit lumea nord-americană a afacerilor, fiindcă era vorba de mari nereguli la companii de renume (*Enron, Arthur Andersen, WorldCom, Qwest, Tyco, Global Crossing*), președintele SUA a plecat la New York pentru a-și face cunoscut, în fața unei săli pline cu mai marii lumii afacerilor, la mai puțin de o sută de metri de Wall Street și de bursa new-yorkeză, cea mai mare din lume, planul de bătaie menit să redea investitorilor încrederea pierdută. Bush jr. vrea „să pună capăt trucării conturilor, cosmetizării adevărului și încălcării legii”. Convinș că la rădăcina răului se află faptul că „atractiva câștigurilor amețitoare de la sfârșitul anilor '90 a provocat abuzuri și excese” (o împunsătură în coasta lui Bill Clinton), George W. Bush a promis să îndrepte lumea afacerilor spre „o nouă eră de integritate”. Printre măsurile concrete anunțate în acel discurs istoric se numără crearea unei superbrigăzi financiare specializate în combaterea practicilor necinstite și a neregulilor contabile, majorarea bugetului SEC (Securities and Exchange Commission), „jandarmul bursei”, așa încât aceasta să poată angaja încă o sută de agenți, precum și adoptarea de către Congres a unei legi drastice în acest domeniu,

președintele sugerând dublarea pedepsei pentru conducătorii de firme dovediți că au încălcat legea, fraudele grave fiind pasibile de pedepse mergând până la zece ani de închisoare.

Reacțiile la acest discurs au fost amestecate, iar efectele imediate, inverse. Indicii bursieri au înregistrat o nouă cădere. Oricum, nimic nou. Directorul bursei electronice Nasdaq a opinat că măsurile sunt „dure, dar necesare”. Presa americană s-a arătat dezamăgită de discurs, considerându-l electoral (în noiembrie au loc alegerile parțiale „de la mijlocul mandatului”, pentru Congres), dar mai ales arătându-se sceptică în ceea ce privește posibilitatea ca mediile de afaceri să poată fi „reglementate de un cod de onoare național” (*Washington Post*), „singurele capabile să-și redobândească încrederea pierdută în fața investitorilor fiind mediile de afaceri însele” (*Wall Street Journal*). Democrații din opoziție au remestecat episodul din perioada în care George W. Bush nu era decât membru în consiliul de administrație al unei companii petroliere și când a profitat de un credit cu dobândă mai mică din partea firmei pentru a achiziționa un pachet de acțiuni al acesteia, pe care, într-un moment favorabil le-a vândut convenabil în scopul de a demara o afacere proprie, pentru a insinua că nu are autoritatea morală necesară războiului împotriva imoralității unor conducători de societăți comerciale. Atac neconvingător, după umila-mi părere, în timp ce înțepătura lui Bush referitoare la „abuzurile și excesele” din „anii nebuni” ai ultimului deceniu (și ai celui de al doilea mandat Clinton) își are ascuțișul în faptul că toate companiile menționate, implicate în scandaluri, au devenit adevărați mastodonti exact în acei ani, profitând (inclusiv prin mijloace necinstite, după cum se vede) de dereglementarea masivă de pe piața energiei și telecomunicațiilor. Oricum, această nouă incrucișare a spadelor promite un duel cât se poate de pasionant în campania electorală ce se apropie.

Apropo: poate că legea nu „produce” integritate în lumea afacerilor, dar nu este rău că „gulerele albe” să li se reamintească principiul că nimeni, nici ele, nu sunt mai presus de lege. Firește, nu numai în America, ci și în România.

pagini realizate de Tudor Călin Zorojanu

foto AP, EPA Rompres

un gând

H.-R. Patapievici

Ce înseamnă o mare cultură

Într-o zi din noiembrie 1661, pentru a dezbate atitudinea de urmat în chestiunea ordinului prin care regele dispunea abjurarea operei lui Jansenius, se adună acasă la Blaise Pascal fideli și cei mai de seamă din solitarii de la Port-Royal. Spre stupoarea domnilor de la Port-Royal, care acum consideră că o atitudine de supunere ipocrită față de rege și papă ar fi singura politică potrivită, Pascal atacă direct Sfântul Scaun, cu concursul cărula Ludovic al XIV-lea lucra la ruina janseniștilor. Argumentul folosit de Pascal este că papa nu poate fi infailibil, deoarece în trecut se înșelase în privința concluziilor filozofice ale lui Galileo Galilei, care erau corecte. Prin urmare, credinciosul are dreptul de a-l critica deciziile. Amauld și Nicole îl acuză pe Pascal că vrea să provoace o schismă. Pascal, în replică, spune că toți cei care au semnat formularul și, cu el, întreaga Biserică, sunt adevărați schismatici. Nimeni, nici măcar fideli, nu îi urmează gândul. Pascal leșină. Când își revine, spune: Mi-am dat deodată seama cum toți cei de față, în care vedeam niște oameni cărora Dumnezeu le-a arătat adevărul și despre care credeam că îi vor apăra cu orice pret, ezită și cedează. Am fost atunci rețezat de durere și n-am mai putut rezista.

Cu două săptămâni mai devreme de leșinul lui Blaise, Jacqueline Pascal, sora sa și a Gilbertei, călugărită de nouă ani la Port-Royal sub numele de Soeur Sainte-Euphemie, moare, îmi vine să spun, în mod voluntar, tot pe chestiunea respingerii formularului. Jacqueline, ca de altfel toți cei trei copii ai lui Pascal tatăl, are geniu. Înaintea celui religios, se manifestă cel literar: la 13 ani, copila stărnește admirația saloanelor cu ușurința improvizărilor sale (Richelieu îi grațiază tatăl, drept omagiu), iar la 15 scrie versuri pe care Corneille le consideră superioare alor sale. Însă talentul literar nu face decât să anunțe o vocație de o cu totul altă gravitate: vocația religioasă. Jacqueline intră în religie așa cum oamenii obișnuiți intră în pasiunea mistuitoare a vieții lor. Cu o exigență care pe ea o va duce la moarte, atunci când aceleași împrejurări le vor conduce pe celelalte surori la acomodare. Pentru Amauld, marele teolog al grupului jansenist, venise timpul acomodării. Și pentru că Jacqueline se opunea, Amauld îi sugerează să se prefacă, deoarece, argumentează teologul, când semnezi fără să pricepi, conștiința nu păcătuiește, chiar dacă păcatul e făptuit. Jacqueline scrie: Știu că nu e de nasul unor fete să apere adevărul, deși s-ar putea foarte bine spune că, în situații ca acestea, atunci când episcopii dovedesc un curaj de fată, fetele sunt chemate să aibă curajul episcopilor. Căci, dacă nu ne e nouă dat să apărăm adevărul, a noastră este datoria de a muri pentru adevăr! Forțată să semneze sau mai bine spus solidară, din spirit de umilință, cu acelea dintre surorile ei care nu au putut să nu semneze, Jacqueline scrie: Să consimt la minciună fără a nega adevărul. Trei zile mai târziu moare, ca una care dorise din toată inima să moară pentru adevăr și a fost frântă (dar nu înfrântă) de inevitabilitatea minciunii.

Blaise și Jacqueline Pascal sunt amândoi croiți din aluatul celor care nu se pliază și, împreună, sunt croiți de un tip de educație pentru care demnitatea este primordială în raport cu orice. În fața încercării și a consecințelor radicale pe care uneori trebuie să le tragem din premisele acceptate de toți (căci au curaj) să trăiască până la capăt ceea ce gândesc în chip doar moderat, adică doar un pic?, Jacqueline își păstrează demnitatea murind, iar Blaise leșinând pentru a se rupe mai apoi complet de lume și de oamenii în care crezuse, dar care nu l-au putut urma la capătul exigenței sale. Să meditam la singurătatea extremă a celor al căror caracter nu se înclină.

Am evocat aceste două exemple, deoarece după apariția unor astfel de caractere putem judeca fără greș importanța unei culturi. Cultura în care astfel de oameni apar este o cultură majoră. Cea care în sânul ei nu le face posibilă apariția este condamnată să rămână minoră. Întrebați-vă: cultura noastră face posibilă apariția unor asemenea caractere? ■

grupuri de interese, grupuri de presiune

Diversiune și contradiversiune

Dan Pavel

Cea mai reușită diversiune mediatică estivală este lansarea Uniunii pentru Reconstructia României. Înainte să bage cineva de seamă inconsistența noii inițiative, ea a devenit suportul mai multor diversiuni de presă. Semn că titularii din politica românească se tem de concurență. Când te temi de așa ceva, nu ești tare pe poziție. URR-ul a fost folosit de diverse grupuri de interese pentru promovarea unor scenarii conspiraționiste diferite. Când apare un vehicul atât de ambiguu de transmitere a unor mesaje, el poate fi folosit de utilizatorii cei mai variați. „Convingerile politice” lansate de reprezentanții acestui NGO de public relations sunt o combinație eterogenă de banalități și lucruri periculoase pentru democrație. Ele nu trebuie disprețuite pentru lipsa de substanță, ci merită analizate, pentru că banalitatea este somnul rațiunii din care se nasc monștrii politici. Unul dintre liderii URR declară că nu poți discuta serios despre Corneliu Vadim Tudor și PRM, cu toate că „poate și mulți dintre cei ca noi l-au votat.” Trecând peste greutatea de exprimare, care întotdeauna trădează dificultățile de gândire, combinația dintre naivitatea politică și irresponsabilitatea morală sunt tipice pentru dezorientații care l-au adus prin votul lor pe Hitler la putere în Germania, iar din Vadim au făcut liderul celei de-a doua forțe politice a României. Cum adică să nu discuți serios despre un partid și un lider pentru care ai votat deja? După ce s-a comis răul, prin minimalizare el nu este eliminat. Pentru asemenea personaje votul a fost o loterie. Poate că data viitoare ies numerele câștigătoare!

Când toată lumea spune că la mijloc e o diversiune, mai bine elimini ipoteza conspiraționistă. Dar dacă nimeni nu se află în spate, întreprinderea este chiar mai nocivă. Dacă cineva le analizează afirmațiile, se alege praful și pulberea din URR. Ideea biologistă, eliminaționistă de a înlocui în totalitate „actuala generație politică” este la fel de aberantă ca și ideea marxistă a luptei de clasă sau aceea nazistă a superiorității raselor. Există o singură idee mai perfidă decât că tinerii sunt superiori maturilor și vârstnicilor, credința că bătrânii sunt superiori tinerilor. Din asemenea judecăți este eliminat individul, a cărui valoare nu e dată de vârstă. Cam antiliberală viziune.

După căderea comunismului, a început reconstrucția radicală a României. Direcția de integrare în NATO și UE este corectă. Nu ai ce să mai schimbi aici. Doar ritmul este cam lent, dar pentru asta trebuie să schimbi viteza. Nu există diferență între noii veniți în politică și cei care până acum au trecut testul alegerilor când vine vorba de iluzia că istoria începe cu ei. Or, continuitatea nu poate fi eliminată din istorie prin decrete sau sloganuri publicitare. Doar cine știe construi înțelege. Avântul reconstrucționist vine din sindromul Meșterul Manole în politica românească. Din acest punct de vedere, ureniștii sunt autentici, reprezentativi pentru un tip de cultură politică neafectat de apariția modernității în acest spațiu geopolitic.

Când tinerii democrați ai lui Orban Viktor au pretins că aduc un nou suflu în politica maghiară, alegătorii l-au crezut, mai ales că luptaseră în mod real împotriva comunismului. Când au ajuns la guvernare, s-a constatat că nu a existat în istoria Ungariei un partid mai corupt. A fi mai recent nu înseamnă a fi mai bun sau mai eficient sau mai nu știu cum. O mișcare democratică și liberală valoroasă, constructivă se definește exact invers decât URR. Dar tocmai în aceasta constă diversiunea, așa că este nevoie de contradiversiunea democrației liberale. ■

Politicieni și sondaje

Mai multe sondaje de opinie indică eșecul patent al societății politice. Oamenii nu au deloc încredere în parlament, parlamentari, în partide și analiști lor politici. Peste trei sferturi din subiecți n-au putut pronunța numele unui singur parlamentar, iar partidele nu reprezintă interesele oamenilor ci ale politicianilor. Direcția înaintării e, din nou, socotită greșită. Comunismul este prizat – ca idee bună – de 50% din respondenții sondajului IMAS-Sörös. În mod uimitor, 44% din români nici măcar nu mai discută politică cu alte persoane, iar 46% ignoră articolele politice din presă. Poiana lui Iocan a fost evacuată, betonată și în mijlocul ei e o gură de canal neacoperită. Românii nu vor să scrie petiții, sunt dispuși să participe în număr mic – sub 20% – și la demonstrații publice în favoarea propriilor drepturi, doar 17% sunt dornici să reclame o ilegalitate. Deși 72% acceptă teoretic că democrația este cea mai bună formă de guvernare și 94% recunosc că votul e o îndatorire civică, doar 51% din alegători ar merge la vot – duminica viitoare.

Pe acest fundal de refuz plenar al politicii se manifestă o nemulțumire masivă față de măsurile guvernului. Procentele protestului de acest gen depășesc 66%, pentru nemulțumiri privatizării și ajung la 84% pentru nemulțumiri față de crearea locurilor de muncă, deși dacă vrei un loc de muncă sigur pe termen lung, ar trebui să accepți și privatizarea.

Procente convingătoare consideră că actualul guvern nu combate satisfăcător corupția – 84%, iar 53% cred că fenomenul corupției s-a accentuat de la venirea la putere a PSD-ului.

Peisajul este dezolant și contradictoriu. Neparticipare, reactivarea la proporții de masă a sloganului „stau dar nu cuget”, deresponsabilizare accelerată, abandonarea speranței, însoțite de o imensă respingere a tuturor acțiunilor politice și politicienilor în democrație. Efectul acestei globalizări a respingerii societății politice și publice de cetățenii democrației ar trebui să alarmeze la maximum toate elitele societății. O întreagă națiune își pune mâinile în poală, așteaptă și refuză, în același timp, de sus în jos, soluții după modele etatist-comuniste-populiste; catastrofa e prea amplă și dramatică pentru a fi lăsată tot pe mâinile celor care au produs-o și reproduc-o – adică politicienii.

După 12 ani de evoluții post-comuniste – la stânga socialistă, la dreapta semi-liberală, apoi iar la stânga semi-liberală și dreapta atomizată, în timp ce Ion Iliescu nu ratează nici un moment public pentru a reaminti că PIB-ul și nivelul de viață continuă să zacă mult sub nivelul anului 1989, ideea comunismului idealizat atrage în continuare mai mult decât real-capitalismul democratic. Eșecul proiectului democratic este oglindit și în opțiunile pentru liderii politici.

Ion Iliescu ar fi oricând reales duminica viitoare cu 41% din voturi, deși domnia sa nu mai poate fi, potrivit Constituției – „deocamdată” – cum scrie *Adevărul* – președinte. Dar ce contează Constituția, pentru modificarea căreia au habar doar vreo 57% din români? Ion Iliescu personifică pentru majoritatea populației epoca comunistă și post-comunistă deopotrivă, acest bizar melanj de nostalgii și speranțe deopotrivă de înșelătoare, la umbra eșecului cronic al vieții românului de rând.

Urmează în plutonul favoriților duminicii în orb – C.V. Tudor cu 18% și Adrian Năstase cu 17%. Băsescu e pe-aproape cu 13%, iar Stolojan, firavul candidat ambigen de dreapta-stânga, cu doar 3%. Un sondaj controversat îl înghesuia și pe ministrul de Externe Geoană în imediata apropiere a lui Adrian Năstase.

Năstase este politicianul care se bucură cu 48% de încredere, mai mult decât Iliescu și restul lumii (deși e iarăși greu de înțeles că românii sunt gata să aleagă un președinte în care au încredere mai puțină decât în candidatul de trei ori mai puțin preferat în alegerile prezidențiale). Premierul conduce practic acest top al sațarului groazei pe autostrada bombardată dintre comunism spre *no-man's land*ul majorităților refuznice ale democrației fără democrați. Vecinătatea lui C.V. Tudor se explică, poate, prin reproducerea modelului „pericolul mic versus pericolul mare,” oricând binevenit, iar proximitatea lui Geoană pare reflexul speculațiilor de culise, mai mult decât al calculelor politice realiste, de înlocuire periodică a premierului conjunctural din inițiativa eternului Ion Iliescu.

De remarcat, în ciuda apartenenței teoretice a dlui Stolojan la liberali, că dreapta și liderii ei nu mai există absolut deloc pe retina demoscopică, nici măcar la capitolul refuz.

În ultimele sondaje avem de-a face doar cu monitorizarea gestiunii partidului unic și a listei imuabile de lideri politici post-decembriști, exclusiv ceaușiști, prin formație și contra-formație, la care cetățeanul, tot mai sărac, turmentat și nemulțumit nu vrea să renunțe în ruptul capului. Avem de-a face cu sondajele unei epoci tulburi care nu fac decât să tulbure apele și totuși, cetățeanul român trebuie să înoate în ele, cu capul la fund, mâna la nas și ochii deschiși...

Mizeria divertismentului

Cum vine vara, televiziunile noastre de toate culorile, orientările și audiențele se simt obligate să schimbe grila de programe (auzi expresie!) de peste an ca să facă locul cuvenit divertismentului.

Se vede treaba că autorii de programe cred că gusturile telespectatorilor sunt în funcție de căldură: la 15-20°C, mai grele, la 30-40°C, mai ușurele.

Și, uite așa, o dată cu anuala caniculă, pe toate canalele se iau la întrecere emisiuni care mai de care mai caraghioase.

Cum creatorii lor habar n-au de propriul caraghioslăc, ei se iau în serios. Și trag tare ca să ne distreze. Scot din mânecă bancuri râsuflăte, scenete atât de comice încât ne apucă râsul de mila, nu de hazul lor, cântecule vesele de o vulgaritate fără seamăn și altele asemenea. Iar din pălărie scot actori, guriști, operetiști, vodeliști pe măsură.

În divertismentul t.v. primează prostul gust cel mai desăvârșit.

Nici o concesie făcută artei, fie și populare, adică de masă, meseriei de actor sau de cântăreț: ca să n-avem vorbe, interpreții spectacolelor de divertisment din fiecare vară sunt anosti, nesărați, lipsiți de duh și de haz.

Dimineața, pe stomacul gol, îl vedem pe unul Brenciu, umflat cu pompa și îmbrăcat pestrîț ca un jandarm în vacanță, forțându-se să fie glumeț preț de câteva ore bune, scâlâmbându-se, stălcind limba, ce mai, făcând pe comicul vestit al ecranului.

Duminică seara, când ne năpădesc gândurile legate de săptămâna care începe, unul Negru și netaientat cheamă la întrecere tot solul de vedete râsuflăte.

Bancurile lui Mircea Oros îi înveselesc doar pe surzi iar cântecele lui Nicu Constantin nici măcar pe cei mai tari de ureche dintre noi. *Neața în epoca de piatră* (gura păcătoșului ...) se bate în rating cu *Espresso* (mai serioasă și, în limba ei de lemn, ținând de altă epocă).

Sâmbătă seara, e rândul Mihaelei Rădulescu să-și expună talentele, rupându-se în fițe de mai mare dragul. După ce l-a firitisit, de ziua lui, pe regretatul Laurențiu Ulici, nici nu ne mai așteptăm la mare lucru de la ea.

Mizeria divertismentului, în toată splendoarea ei

Alexandru Arion

Punctul pe F

De ce l-ar vota românii tot pe Ion Iliescu

Rezultatele unui recent sondaj de opinie date publicității în luna iulie au relevat un fapt stupefiant: dacă alegerile pentru funcția de Președinte al țării s-ar organiza în această vară, 41% dintre români l-ar vota pe nimeni altul decât Ion Iliescu, campionul absolut al mandatelor prezidențiale democratice (trei reușite din două posibile). Rezultatul de 41% nu înseamnă nimic altceva decât că, într-un tur secund al acestor alegeri ipotetice, actualul Președinte ar câștiga detașat în fața oricui. A patra bară!

Și atunci te-ntrebi, cu o justificată mirare: „de ce l-ar vota românii tot pe Ion Iliescu?”

Pentru că dacă tot n-avea voie decât două mandate și a avut trei, atunci merge și al patrulea.

Pentru că l-au votat o dată pe altul și a fost mai rău.

Pentru că multor români le e frică de Vadim.

Pentru că restul partidelor politice nu se pot hotărî la o persoană și atunci vor propune zece.

Pentru că acei zece candidați nu vor face nici cât unul.

Pentru că lui Adrian Năstase îi stă bine prim-ministru.

Pentru că nici în PSD nu prea mai găsești pe altcineva care să semene a președinte de țară.

Pentru că fostul președinte Emil Constantinescu se plânge presei că nu-l mai bagă televiziunea în seamă, după care îl bagă în seamă fostele amante de la Cotroceni.

Pentru că Ion Iliescu nu are amante.

Pentru că Ion Iliescu nu are nici vile și nici conturi în străinătate.

Pentru că Ion Iliescu e sărac, dar cinstit.

Pentru că acum 12 ani Ion Iliescu nu vroia să ne vândă țara și acum nu mai poate nici să o dea gratis.

Pentru că a chemat minerii.

Pentru că în timpul primului mandat semna tratate cu rușii și acum vrea în NATO și în UE.

Pentru că în funcția de Președinte al României trebuie să fie un politician.

Pentru că zâmbește cel mai frumos dintre toți.

Pentru că ne-am obișnuit cu Ion Iliescu și nimic nu mai poate să ne surprindă.

Pentru că ne-am sictirit cu toții de politică.

Pentru că, probabil, asta merităm.

Doru Costea

Integrarea integrală

În economia acțiunilor noastre de politică externă, anul 2002 arată aproape la fel de dezechilibrat ca un buget alcătuit din petice: în ultima parte, vin cel puțin două momente de tensiune maximă: reuniunea la nivel înalt a statelor membre ale NATO, la Praga, în noiembrie, și Consiliul european de la Copenhaga, trei săptămâni mai târziu. La finalul celor două întâlniri vom afla decizii care ne pot influența destinul.

Mai întâi, hotărârile de la Praga și Copenhaga vor demonstra că am depășit etapa „dacă” și am intrat în etapa „când” va deveni România europeană *de jure*, ca să continuăm ecuația al cărui prim element – *de facto* – s-a verificat deja, cel puțin în planul angajamentelor asumate – și respectate! – de sprijin în combaterea terorismului. Nu este puțin lucru să fii luat în serios: autopersiflarea, de la care următorul pas este un soi de umilință ranchiunoasă, combinată cu aruncarea prafului în ochii celuilalt este o practică în care avem experiență îndelungată. La 12 ani de la revoluție mai avem multe de făcut ca să fim convingători că nu ne prefacem că facem. Din moment ce interlocutorii noștri ne îndeamnă să continuăm ce-am făcut bine până acum, înseamnă că aproape l-am convins că ne luăm noi înșine în serios.

Și aceasta ne conduce la a doua constatare: pe măsură ce ne luăm în serios ne lău și alții în serios. Drept urmare, atitudinea lor devine și mai atentă față de noi, în ambele sensuri ale cuvântului: de înțelegere și de exigență. Acordarea dreptului de călătorie liberă în spațiul Schengen nu a dus la exodul de azilanți de care s-au temut – și ne-am temut... – iar ceea ce s-a petrecut în Franța sau Belgia sau Finlanda nu a condus la revocarea măsurii – deocamdată! Pentru că ne-au luat în serios când am spus că vom aplica măsuri de întărire a controlului la granițe; am fost convingători că știm ce avem de făcut și că și facem. Este prima etapă în transformarea respectării acestor obligații în normalitate.

A treia constatare este că, odată începută starea de normalitate, nu mai avem motive să arătăm cu degetul către alții. Nu-l vorba, nici înainte de această stare nu aveam dreptate întru totul când prima reacție la observații incomfortabile era „nu noi! eil”, unde „ei” însemna orice – de la greaua moștenire, la comploturi absconse și malefice externe împotriva bunei credințe strămoșești. Nu aveam dreptate în totalitate pentru că nu văd cum „anti-românii” ne-au împiedicat să facem ce spunem. De câte ori poți să-ți furi căciula?

A patra constatare este că cele trei concluzii anterioare sunt aproape banale. Ceea ce nu este chiar atât de banal este că, dacă primim invitația să devenim membri ai NATO, după ratificarea documentelor de aderare, adolescenții care au tremurat la capacitatea de anul acesta vor putea face serviciul militar într-o armată a Alianței – pentru că armata română va fi una din ele.

La fel de puțin banal este că nimic nu ne mai oprește să primim nici invitația la Praga, nici repere mai precise pentru integrarea în Uniunea Europeană la Copenhaga. Decât noi înșine.

Și așa îmi vine în minte principiul nr. 8 din colecția lui Murphy: „Dacă totul merge bine, este evident că ai scăpat ceva din vedere”.

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere

a scrisorilor dumneavoastră este **11 septembrie 2002**, data poștei

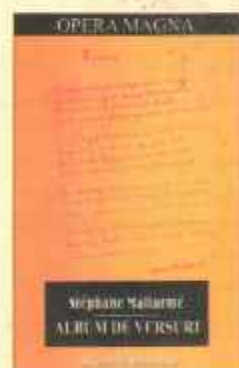
Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

CĂRȚILE LUNII

recomandate de Alex. Ștefănescu

Traducere dintr-un
autor intraductibil

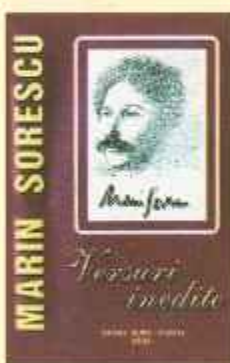

Stéphane Mallarmé,
Album de versuri,
ediție bilingvă,
traducere, prefață,
glose și iconografie:
Șerban Foarță. Iași,
Institutul European,
2002. 312 pag.

În cărțile de teoria
traducerii, Mallarmé
figurează ca exemplu

de autor intraductibil. Ermetismul poeziei sale, utilizarea unor termeni aparținând unor registre stilistice diferite, invențiile lexicale îl descurajează chiar și pe cititorul francez, nu numai pe eventualul traducător. Șerban Foarță, autorul celei mai recente traduceri din Mallarmé, *Album de versuri*, este însă el însuși un poet inventiv și un om-orchestră al limbii române, care cunoaște și franceza, mai bine decât mulți francezi. Așa se explică de ce aventura în care s-a angajat, de a-l traduce în limba română pe cel mai dificil poet al secolului al nouăsprezecelea, s-a terminat cu bine.

Adolescentul
Marin Sorescu

Marin Sorescu,
Versuri inedite,
ediție îngrijită, revăzută
și adăugită. Postfață,
note, anexe și bio-biblio-
grafie de George
Sorescu. Craiova,
Editura Alma, 2002.

Au trecut mai mult
de cinci ani de la
moartea lui Marin

Sorescu, dar în revistele de cultură continuă să apară versuri inedite de-ale sale, creându-ne senzația stranie că poetul se află încă printre noi și participă la viața literară. George Sorescu, fratele poetului, a avut ideea inspirată de a pune în circulație, sub forma unui volum, încă un stoc de inedite, datând, cele mai multe, din perioada adolescenței lui Marin Sorescu. Lectura lor îl cucerește pe oricare iubitor de poezie, prin ingenuitate și grație, prin sensibilitate și voioșie: „De-ți culci urechea jos s-aude/ Cum firul ierbii-ncet, prin tină,/ lese afară spre lumină.”

Să redescoperim
o prozatoare

Gabriela Adameșteanu,
*Dăruiește-ți o zi de
vacanță*,
ediția a II-a, prefață de
Carmen Mușat. Pitești,
Ed. Paralela 45, 2002
(proză scurtă). 220 pag.

Unii cititori de azi
au uitat că Gabriela
Adameșteanu, intransi-
gentul redactor-șef
al revistei 22, con-

tează în istoria literaturii române contem-
porane ca prozatoare. Absorbită de vârtejul pu-
blicisticii, ea n-a mai publicat nici o carte nouă
de proză după 1989. Și-a reeditat, în schimb,
unele cărți. Și volumul *Dăruiește-ți o zi de va-
canță* este o reeditare. În sumarul lui regăsim
schițe și nuvele din volumele *Dăruiește-ți o zi
de vacanță*, 1979 și *Vară-primăvară*, 1989,
care nu mai există în prezent în librării. Datorită acestei reeditări, avem prilejul să o redescoperim pe prozatoarea Gabriela Adameșteanu, observatoare lucidă, fără iluzii a vieții contemporanilor ei.

MAȘINA DE SCRIS CORESPONDENȚĂ

CARMEN POPA, Onești. Scurtul comentariu critic pe care mi l-ați trimis se remarcă prin sagacitate și maliție. Fiți mai înțelegătoare cu bieții autori!

MARIUS-VIOREL CONU, București. N-am înțeles nimic din versurile dv. Recitiți și dv. o strofă: „pântecul cerului/ nu mai/ naște/ îngeri-deplasare”. Înțelegeți ceva?

BOGDAN OPREA, București. Povestea cu roboți *Revelion 3001* este amuzantă, dar trebuie să o considerați doar un exercițiu stilistic.

ALINA VLAD, Constanța. Sunt multe formulări forțate în versurile dv. De exemplu: „Cred că îmi era dintotdeauna puțin foarte dor.” Sau *puțin*, sau *foarte*!

OVIDIU GLIGU, Reșița. Reușiți să-l luați mereu pe cititor prin surprindere, astfel încât nu-l lăsați să se

plictisească: „Sunt o țară mică am un singur locuitor,/ copiii înțeleg semnele mele/ mimez deci exist.” etc. Aveți viitor ca poet.

LENUȚA CLATINICI, Galați. E frumoasă imagistica din versurile dv., dar și excesivă. Poemele seamănă cu niște păuni.

CRISTIAN SIMA, Brăila. Sunteți orbit de dragoste și nu vedeți că versurile pe care le dedicați iubitei n-au valoare. Vă spun eu, care nu sunt îndrăgostit: n-au.

IUSTINIAN LUDOVIC BĂRLAȘ, Reșița. În versurile dv. apar din când în când unele scilipiri, dar pe un fond de amatorism, care vă împiedică să progresați. Vă lipsește o pregătire intelectuală serioasă.

ION CARAMACHE, București. Mă întrebați dacă poezia se plătește... În cazul dv. ar trebui să vi se dea bani ca să nu scrieți.

Aștept în continuare, iubii – și numeroși – cititori ai acestei rubrici de corespondență încercările dv. literare (poezie, proză, teatru, critică și istorie literară etc.) pe adresa: Alex. Ștefănescu, la revista Flacăra, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București. Nu am nevoie de sute de pagini, îmi sunt suficiente trei-patru (iar acestea nu se restituie! așadar, aveți grijă să vă păstrați o copie!).

CONCURS

**NICHITA
STANESCU**

Premiu:

Carti
în valoare de:

**500.000
lei**

Decupați talonul și trimiteți-l
pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1,
cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat
prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este
11 septembrie 2002,
data poștei

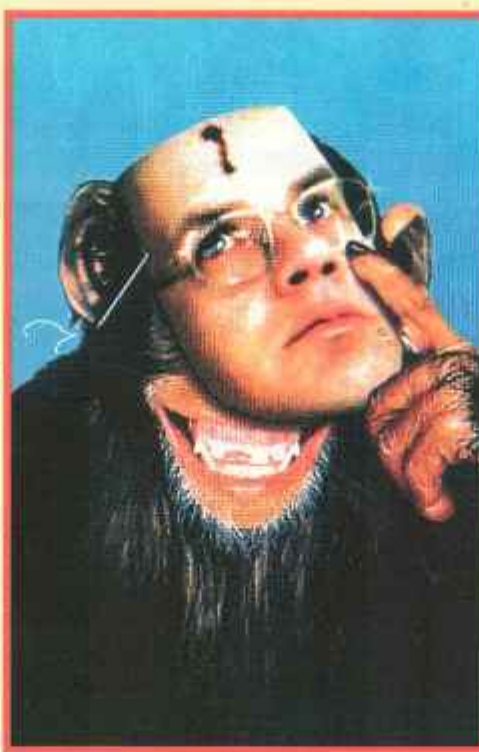
Comitetul organizator al concursului
„MAȘINA DE SCRIS”

Editura „Mașina
de scris”

Natura umană

"Human Nature" – SUA, 2001 – 96 min.

Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

O comedie **trăsnită** (de har, nu de fulgere!), un film inteligent și absolut neconvențional, bizar și fermecător în același timp și, cu voia dumneavoastră: ușor „expresionist” – cuvânt al cărui înțeles artistic, **profund**, mărturisesc că-mi scapă, dar „dă bine” într-o cronică de film...!

Pe scurt, acesta ar fi filmul lui **Michel Gondry** (debutant în lung metraj, dar reputat regizor de video-clipuri muzicale și publicitare), realizat după un scenariu al lui **Charlie Kaufman**

(*John Malkovich* etc.), și care va fi, sunt conștienți, o surpriză totală pentru majoritatea spectatorilor noștri.

O frumoasă femeie constată că îi crește păr pe întreg trupul; un medic maniac se străduiește a învăța niște noșimi șoricești să servească mâncarea cu... furculiță; un prezumtiv impotent începe a îmbrățișa femeii încercând să le (**cenzurat!**) pe la spate, precum maimuțele... etc. etc. Un veritabil amestec de animale și ființe umane (cele din urmă ajunse

la CEL MAI ÎNALT NIVEL AL CIVILIZAȚIEI MONDIALE!) se confruntă, aparent, în a-și demonstra, fiecare, din nefericire, fragila-i „superioritate” biologică...

Filmul se ocupă de aproape tot ce merge prost în lumea asta. Comparativ cu maimuțele, de pildă, noi oamenii, urmașii acestora, părem niște bieți imbecili... (ceea ce mi se pare corect: NU maimuțele, sau alte lighioane, au inventat crima, politica inconștientă, masacrele, violul, asasinii în serie, bomba atomică, prezervativul, sinuciderea etc. etc – rămânând un amărât și unic argument împotriva: dacă n-ar fi apărut oamenii, CINE ar fi putut admira frumusețea, **SPLENDOAREA ÎNCĂ**, a gogolului albastru pe care ne târâm bieteale noastre destine...?!).

Natura umană poate fi considerat o pleoară ecologică, o întoarcere către natură (din păcate, imposibilă!). Totodată, filmul este un soi de „mișto” asupra unei lumi umane, pe care o considerăm a fi COOL...! Și „parfumată”, și „catifelată”, și „prospețimizată”, și mai ales în care orice derbedeu analfabet ne râde „pe sticlă”...! (pentru că – nu-i așa?! – „sticla” a devenit centrul culturii și informației mondiale!) Ceea ce – pe undeva! – e bine: ne vedem, prin intermediul acestui film, **asa cum suntem**, adică buni de dați în (**cenzurat-cenzurat**) noastre. Și asta cu ajutorul unor mari actori comici de film, precum **Tim Robbins**, **Patricia Arquette** sau **Rhys Ifans**. Vizionare plăcută. ■

Departé

Prezentat de către Ambasada Franței în România în cadrul Festivalului de film european care a avut loc în luna mai a acestui an (dar beneficiind și de o selecție oficială la

"Loin" – Franța, Maroc, 2001 – 120 min.

Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

Festivalul de la Veneția din 2001), filmul lui **André Techine** – un „veteran” al cinematografului francez, în filmografia căruia figurează actori precum: **Jeanne Moreau**, **Catherine Deneuve**,

Philippe Noiret, **Danielle Darrieux**, **Isabelle Adjani** ș.a. – este unul grav, plin de căldură, realizat cu mijloace financiare modeste și în distribuția căruia figurează interpreți puțin cunoscuți.

Departé este de asemenea un film amar, al cărui eroi – în general oameni capabili, muncitori, cinstiți! – sunt nevoiți să-și îndrepte visurile de împlinire către alte țări (Canada, de

pildă!), înnebuniți fiind de starea unei Europe gărecum haotice și cuprinse de degingoladă economică și în care, mai ales recent, problema naționalităților rezidente (sau dizidente!) – existând pe teritoriul „altor” state! – a devenit, în mod paradoxal – crâncenă și deloc caracteristică unor națiuni civilizate.

Este un film de chinută dragoste între doi tineri, de o riscantă relație între indivizi în care **DROGURILE** (acest cumplit flagel al secolului nostru!) au un cuvânt greu de spus...

Admirabilă interpretarea tuturor celor distribuiți în acest film, și mai ales **admirabilă** prestația lui **Germain Desmoulins**, cel ce semnează imaginea și cadrajele peliculei. ■

Eveniment

Trenul vieții

Horia Pătrașcu

"Train de vie" – Franța-România, 1998 – 103 min.

Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

„Eu, pentru că în România am fost foarte aproape de a ajunge la închisoare și pentru că știu prea mulți oameni care au murit în închisoare, sunt un cineast politic... Simt că tonul filmului împrumută din cultura noastră evreiască, dar și din cultura română, în frunte cu Eugen Ionescu, geniul absurdului. Dar și din toți ceilalți care m-au inspirat, cum ar fi Beckett, sau Dubillard... sau tema psihanalizei la Woody Allen... Nu pot să uit nici referința la cel care este pentru mine cel mai mare dintre filozofi, cel mai amuzant, dar și cel mai disperat – Cioran!... Umorul nostru a devenit un scut împotriva nebulii rele, împotriva morții și a barbariei. Nu râdem de un eveniment tragic, râdem CA SĂ SUPRAVIEȚUIM!”

(Radu Mihăileanu)

După o inexplicabilă întârziere de circa patru ani, iată că și spectatorii noștri au ocazia să vadă acest film de excepție (selecție oficială Veneția – 1998!), „refuzat” în același an la Festivalul de la Cannes, în favoarea lui *La vita e bella* al lui Roberto Benigni (care a și fost premiat de altfel), deși ambele având aceeași controversată structură, și anume: **se poate face o COMEDIE pe tema Holocaustului...?!**

Ei, bine – uite că se poate: și, astfel, Benigni a umflat premiul (cu precizarea că citise scenariul lui Radu Mihăileanu cu doi ani înainte, adică în anul... 1996!). Iar astăzi, circulă vorba că filmul lui Mihăileanu „seamănă” cu cel al macaronarului...! Nebănuite sunt așadar căile Domnului, dar și mai surprinzătoare sunt posibilitățile materiale cu care unii ajung să le „asfalteze”...! Dar să lăsăm micile răutăți afirmate pe seama marilor rechini...!

„Eu am părăsit România în 1980 – mărturisește același regizor-scenarist Radu Mihăileanu. Trebuia să aflu ce eram. Am înțeles într-un final că eram mai întâi o ființă umană, evreu apoi, de origine română, și, acum, francez.”

Încă din generic, aflăm că acțiunea se

petrece „undeva în sud-estul Europei” (pentru noi precizare oarecum inutilă, filmările fiind efectuate în România, iar muzica filmului fiind compusă – de asemenea pe motive naționale – de către „vecinul” nostru **Goran Bregovic**). Povestea e pe cât de aparent „imposibilă” – pe atât de cuceritoare: pentru a scăpa de deportarea la Auschwitz, un sat de evrei „împrovizează” un... tren al deportaților, al cărui pasageri-deținuți – cât și „paznici fasciști” – sunt, cu toții, **evrei pur-sânge**; intenția oamenilor e de a ajunge în Țara Sfântă, eventual prin Basarabia... **Un subiect de milioane!**

HAZUL – dacă îl putem numi astfel! – începe din momentul în care, aflați în aceeași barcă a speranței, apar diverse rivalități între acești evrei înșiși: unii sunt lași, alții curajoși; unii sunt comuniști fana-

tici, alții fundamentalisti... etc. Radu Mihăileanu speculează cu un surprinzător profesionalism și cu profund spirit autocritic această dispută oarecum ambiguă – mai ales în acele scene în care „trenul vieții” este confruntat cu apariția unor trupe de **naziști veritabili...!**

Aflat la cel de-al doilea său lung-metraj (după *Trahir* – Marele Premiu al Festivalului de la Montreal – 1993), **Radu Mihăileanu** ne provoacă și incită în același timp: **rațional vorbind**, putem râde de... Moarte (de genocid, în cazul acestui film); chiar dacă din râsul ăsta rămânem doar cu un... **rânjet!** Detașarea regizorului se oprește însă aici: nu putem râde CU... Moartea (mai ales cea „planificată” politic!), întrucât ea este totalmente **irrațională**.

Doina Levintza prezintă Frumusețe & extreme

Concepția despre frumusețe a evoluat în formele cele mai surprinzătoare, sfidând adesea limitele rațiunii, dar raportându-se la un ideal estetic specific diverselor culturi și societăți.

Standardele estetice impuse prin convenție au implicat uneori suferință fizică și sacrificiu. Anumite părți ale corpului, precum gâtul, umerii, talia sau picioarele au fost supuse transformării efective sau numai prin artificii vestimentare, reflectând diferențe culturale, istorice sau legate de gen și apartenență socială. De pildă, femeile din tribul Padaung din Burma poartă inele de metal în jurul gâtului, adăugate progresiv încă de la vârsta de 6 ani. Rezultatul este o deformare a oaselor gâtului și umerilor pentru a crea iluzia optică de gât cât mai lung. Într-o altă zonă a lumii, în China, practica deformării picioarelor pentru a atinge idealul de frumusețe era răspândită încă din secolul al XIII-lea. De la vârsta de 6 ani, fetele din înaltă societate chineză erau obligate să poarte bandaje care strângeau laba piciorului împiedicând creșterea ei, astfel încât la maturitate fetele aveau nevoie de susținere pentru a se deplasa.

Aceste obiceiuri pot părea absurde privite din perspectiva omului modern, dar totodată trebuie să le comparăm cu practicile și standardele model europene. Secole de-a rândul femeile și-au strâns trupul în corsete rigide, care le afectau sănătatea și libertatea de mișcare. Apărut în secolul al XVI-lea în Spania și Italia, corsetul a dominat cu intermitențe moda feminină, până la începutul secolului al XX-lea.

Pentru a obține o talie cât mai mică era necesară o structură rigidă din oțel sau oase de balenă și mai multe straturi de pânză rezistentă. În contrast cu suprafața de satin sau mătase sumptuos decorată cu broderii.

În timpul secolului al XIX-lea predomina silueta în formă de clepsidră realizată prin strângerea nemiloasă a corsetului, care exercita o presiune puternică asupra cutiei toracice, astfel încât leșinurile erau un fapt obișnuit. Corsetele erau destinate în egală măsură femeilor și bărbaților dar spre deosebire de corsetul feminin, care modela talia, bustul și șoldurile, cel masculin modifica numai talia, impunând o ținută zveltă, absolut necesară pentru orice dandy respectabil. Prin anii '20 corsetul dispărea din modă, fiind preferată silueta lineară, impusă de stilul „garçonne”.

În istoria costumului supradimensionarea veșmintelor a reprezentat un simbol al puterii și autorității. Pe de altă parte, mânecile bufante, ample ca și rochiile impresionante aveau rolul de a diminua optic dimensiunea corpului, fiind susținute din interior de suporturi speciale. Un astfel de suport era crinolina, fiind realizată la origine din perute umplute cu păr de cal (fr. „crin”-coamă de cal). La sfârșitul secolului al XVII-lea apare crinolina din cercuri de oțel, care conferea rochiilor o formă de clopot și o

amplare deosebită. În prezent moda evoluează spre noi forme și concepții dar în același timp tinde să recupereze trecutul într-un mod subversiv și ironic, explorând noi posibilități oferite de materiale neconvenționale și noi tehnici de construcție. Indiferent de direcțiile în care moda va evolua în următorii ani ea va continua să ne fascineze prin reprezentările inedite ale corpului omenesc, duse uneori la extrem, dar supuse în cele din urmă schimbării, arătându-ne frumusețea acolo unde nici nu credeam că există.

Corset italian
din mătase,
1770,
The
Metropolitan
Museum
of Art

Cristobal
Balenciaga,
modelul
Le Chou Noir
(varza
neagră),
colecția
toamnă-iarnă
1967

Hussein
Chalayan –
rochie din tul,
primăvară-vară
2000. Eliminând
contururile
siluetei femi-
nine, Chalayan
reduce corpul
la o simplă
reprezentare
umană

John Galiano,
recunoscut
pentru efectele
teatrale ale
creațiilor sale,

Gata cu fumurile!
Mergi pe drumul tău!

2

Campania TVR2 împotriva fumatului

NITA'S EUROPEAN BAKERY

Cofetăria Nită din New-York

Vă așteaptă s-o vizitați
când aveți ocazia
și să faceți cunoștință
cu produsele tradiționale românești

40-10 Greenpoint Ave. Sunnyside, L.I.C., N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047

eurolines

ROMÂNIA

linii DIRECTE

Spania 124€

Germania 50€

Italia 135€

Olanda 139€

NOU Belgia 125€

Franta 95€

ASIGURARI MEDICALE
SI CARTE VERDE

VOUCHERE PENTRU HOTELURI
IN TOATA EUROPA

BILETE DE AVION PENTRU
TOATE DESTINATIILE

RENT-A-CAR

acum si in
sudul Frantei LYON, DIJON,
AVIGNON, NIMES,
MONTPELLIER

www.eurolines.ro

BUCURESTI
TEL: 021/212.77.82
TEL: 021/212.77.83

ARAD
TEL: 0257-25.03.97

BAIA MARE
TEL: 0262-224.670

BRASOV
TEL: 0268-47.40.08
TEL: 0268-47.52.19

CLUJ NAPOCA
TEL: 0254-43.19.61

CONSTANTA
TEL: 0241-46.27.04

DEVA
TEL: 0254/23.42.20

FAGARAS
TEL: 0244/280.980

IASI
TEL: 0232/31.70.22

LUGOJ
TEL: 0256-337.937

PITESTI
TEL: 0248-2231.18

PLOIESTI
TEL: 0244/51.47.48

PIATRA-NEAMT
TEL: 0233-770.323

RAMNICU-VALCEA
TEL: 0250-133.451

SATU-MARE
TEL: 0261-710.377

SIBIU
TEL: 0269/21.22.40

SERES
TEL: 0258/73.45.01

TIMISOARA
TEL: 0256-43.57.99
TEL: 0258/19.09.31

TARGOVISTE
TEL: 0245-40.40.58
TEL: 0245-40.40.74

NOI UNIM EUROPA

12

Oana Cuzino și Ioana Moldovan

13

Adriana Bahmutan și
Mihaela Ispas (Nikita)

14

Ion Crăciunescu și Ionel Stoica

15

Mihai Pocorschi și Artanu

Vlad Rădescu

Irina,
Vlad și
Diana

Alexandru Arșinel și Oana Roman

1 Radu Mazăre, fiul său și Dan Matei Agathon

2 Radu dansează cu fiul său Raducu

Viața mondenă

● Radu Mazăre, primarul Constanței, și-a aniversat cei 34 de ani, pe 5 iulie. În curtea casei sale din Mamaia-sat Petrocerea s-a lungit până spre răsăritul soarelui, mai ales datorită lăutarilor și micilor, la mare căutare. Principalii invitați: ministrul Dan Matei Agathon, venit să testeze la fața locului prietenia celui care a făcut din Mamaia un concurent serios pentru Neptun-Olimp, Gică Hagl și cei mai mulți dintre directorii din Primărie. I-au fost alături și frații Sandu și Mihael, precum și mama sa care a venit de la București pentru a-și felicita fiul primar. (1, 2, 3 - foto Paul Aganci)

● Așa cum ne-a obișnuit în fiecare lună, Topul exploziv, organizat de revista VIP, a explodat într-un mozaic de vedete. Eugen Cristea aștepta împreună cu soția un cheiner mult prea întârziat. Oana Roman râdea la bancurile lui Arșinel. Oana Cuzino pune la discuție sănătatea TVR-ului cu Ioana Moldovan. Adriana Bahmuțan și Nikita zâmbeau la grătarul cu fripturi. Ion Crăciunescu se gândea la cât îl costă amenajarea vilei pe care și-a tras-o la Băneasa. Artanu și Mihael Pocorschi luau lecții muzicale de la lăutari. (11-15 - foto VIP)

● Vali Crăciunescu a cheltuit o sumă în dolari cu multe zerouri și a restaurat clădirea de pe b-dul Carol nr. 4. În subsolul acesteia s-a născut astfel Xenon, un club de noapte. „E pentru origine. Chiar dacă e în centru, asta nu înseamnă că o să fie scump”, a promis amfitrionul. La lansare,

nu s-au înghesuit prea multe vedete, deși, timp de două zile, băutura a curs valuri... și gratis. (foto 5)

● A trecut o lună de emisie, așa că MTV a organizat o petrecere în clubul Twice. „Hai să ne cunoașteți mai bine!” a fost sloganul serii. Aglomerație mare în jurul blondelor MTV-iste, asta a fost bine. Tot aglomerație a fost în fața barului, asta a fost și mai rău. În rest... au cântat Senzor, K'pita și Benone Sinulescu. (foto 8, 9)

● Ceea ce mi se întâmplă e mai frumos decât Wimbledon-ul sau Roland Garos-ul”, a exclamat Ilie Năstase pe 19 iulie când a împlinit 56 de ani. Peste 150 de invitați i-au urat „La mulți ani”, printre care Andra, Jais, Proconsul, Krypton, Stigma, Cristiana Răduță și Animal X. Andra este vocea feminină pe care o îndrăgește cel mai mult Ilie Năstase, așa că tânăra a fost adusă în mod special cu mașina de la Constanța. Tortul uriaș de 16 kg a avut 57 de lumânări, cu una în plus față de vârstă, ca să-i poarte noroc. (foto 4)

● Până pe 22 septembrie, bucureștenii care vor să-și petreacă seriile în oraș, au unde merge. La Hanul lui Manuc, pe Strada de vară s-a dat liber la concerte. Partizan, Maria Buză, Taxi, Direcția 5, și Nelu Ploieșteanu sunt numai câțiva dintre cei care asigură voia bună. Actorul Vlad Rădescu a și testat mititei la grătar, berbecuții la protap și berea rece. (6, 7, 10, 16 - foto Dana Postolea)

foto: Petru Ovidiu Epure

Radu Mazăre și Gică Hagl

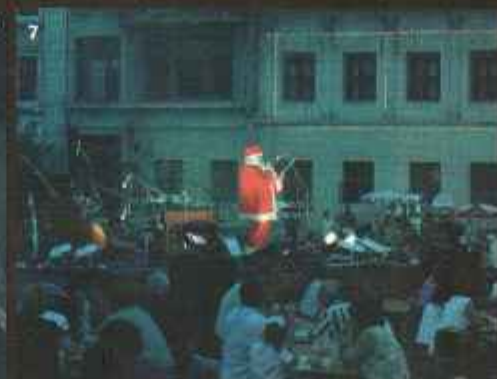
Ilie Năstase

Vlad Crăciunescu

Olimpia și Cristina

6

Rezervări la telefon
01-410-91-84
091-292-526

SILVIU'S

Adresa:
Str. Louis Pasteur,
nr. 44, București

RESTAURANT

*Meniu cu specific
internațional,
foarte diversificat,
ambianță muzicală.*

REDUCERI:

cu 20%

de luni până vineri
între

11:00 și 16:00

și cu 50%

sâmbătă și

duminică

între aceleași ore

PROGRAM:

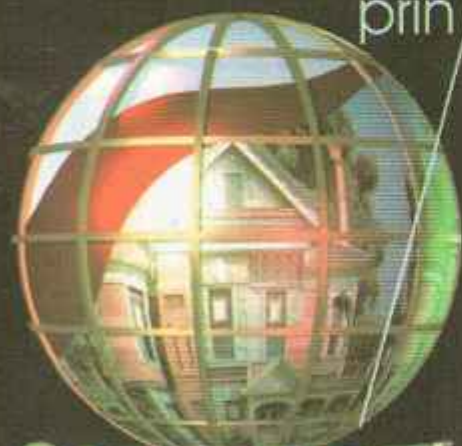
zilnic

între orele

11:00 și 1:00

de la idee, la cheie
prin

CONIMPEX
HOLDING COMPANY

„Killerii” competițiilor

Astfel ar putea fi denumiți ciclistul Lance Armstrong și pilotul Michael Schumacher. Supremăția lor a fost atât de evidentă, încât adversarii acestora din *Turul Franței*, respectiv *Formula 1*, parcă nici nu îndrăzneau să conceapă că i-ar putea detronea de pe prima poziție.

Elocvent, spaniolul Joseba Beloki a declarat că feul în care Lance a dominat întrecerea l-a făcut să se simtă penibil. „Este cel mai bun dintre pământeni”, a spus ocupantul celui de-al doilea loc în clasamentul general.

Ciclistul american a obținut cea de-a patra victorie consecutivă în *Marea Bucă*, deși a triumfat doar în patru etape (la contratimpul individual din prolog – 7 km – și în runde cu numerele 11, 12 și 19 – penultima, contratimp, 50 km). Iar dacă toate „Tururile” de până acum le-a câștigat cu un avans de peste 6 minute față de ocupantul locului secund, de această dată ecartul a fost de 7 minute și 17 secunde. Armstrong se află astfel pe urmele celebrilor rutieri francezi Jacques Anquetil și Bernard Hinault, ale belgianului Eddy Merckx și ale spaniolului Miguel Indurain – toți cu câte cinci succese la activ. CNN a intitulat competiția *Tour de Lance* și, imediat după încheierea cursei, Armstrong a fost felicitat telefonic de către președintele George W. Bush. Dar cea mai importantă victorie a înregistrat-o texanul în lupta cu boala (un cancer testicular, extins la creier și la plămâni).

Michael îi explică frățiorului Ralph cum se poate domina fără drept de apel o competiție

Manuel Fangio în ceea ce privește numărul de titluri cucerite. Impresia generală lăsată de german este aceea de invulnerabilitate. La siguranța și măiestria de driver se adaugă fiabilitatea monoposturilor la volanul cărora s-a aflat de-a lungul anilor. Cancelarul german Gerhard Schröder a salutat, printr-un mesaj de felicitare, „exceptionalul succes” al lui Michael. Răspunzând zvonurilor conform cărora ar intenționa să se retragă la sfârșitul actualului sezon, Schumacher a spus: „Tânjesec după cel de-al șaselea titlu mondial, dar motivul nu este acela de a depăși recordul lui Fangio. Pur și simplu iubesc cursele, victoriile și titlurile”.

Pilotul german Michael Schumacher a devenit campion mondial pentru a cincea oară, reușind „dubla” în 1994 și 1995 cu *Benetton* și „tripia” în 2000-2002 cu scuderia *Ferrari*. El și-a adjudecat actualul titlu după numai 11 curse din 17, stabilind un nou record de... viteză în F1. Totodată, Schumi a egalat performanța realizată în anii '50 de argentinianul Juan

Manuel Fangio în ceea ce privește numărul de titluri cucerite. Impresia generală lăsată de german este aceea de invulnerabilitate. La siguranța și măiestria de driver se adaugă fiabilitatea monoposturilor la volanul cărora s-a aflat de-a lungul anilor. Cancelarul german Gerhard Schröder a salutat, printr-un mesaj de felicitare, „exceptionalul succes” al lui Michael. Răspunzând zvonurilor conform cărora ar intenționa să se retragă la sfârșitul actualului sezon, Schumacher a spus: „Tânjesec după cel de-al șaselea titlu mondial, dar motivul nu este acela de a depăși recordul lui Fangio. Pur și simplu iubesc cursele, victoriile și titlurile”.

O învingătoare

Corina Morariu, din Boca Raton, Florida, în primul ei meci oficial după ce, în luna mai 2001, a fost diagnosticată cu leucemie poliomielitică acută. Româncea a jucat la dublu pe terenurile de la Acura Tennis Classic, în Carlsbad, California. ■

Cuplu de aur

Desfășurate recent la Szeged (Ungaria), C.E. de caiac-canoe au prilejuit sportivilor români obținerea a 6 medalii, ceea ce ne-a situat pe locul 7 din 32 de națiuni. Surprinzător, Ivan Patzaichin, antrenorul coordonator, a despărțit perechea de campioni olimpici Florin Popescu-Mitică Pricop, dar rezultatele i-au dat dreptate. Astfel, noul cuplu Popescu-Silviu Simlocencu a obținut „aurul” la 1.000 m și „argintul” la 500 m (C 2). Bilanțul general mai cuprinde două medalii de argint (C 4 – 1.000 m și K 4 feminin – 1.000 m) și două de bronz (C 4 – 500 m și C 2 – 200 m). O perspectivă optimistă, așadar, pentru „mondialele” care vor avea loc în această toamnă la Sevilla. ■

CONCURS

SANKT PETERSBURG®
INCĂLZEȘTE INIMA

Nume:
Prenume:
Vârsta:
Profesie:
Stare civilă:
Adresa:

Telefon:

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos, și puteți câștiga unul din cele 4 premii:

- * 1 bax vodka „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax gin „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax lichior „SANKT PETERSBURG” 0.5 l.
- * 1 bax gin tonic

Completați talonul și expediați-l, până pe data de 11 septembrie 2002, împreună cu răspunsul, pe adresa: Publicațiile Flacăra, București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

ÎNTREBARE:

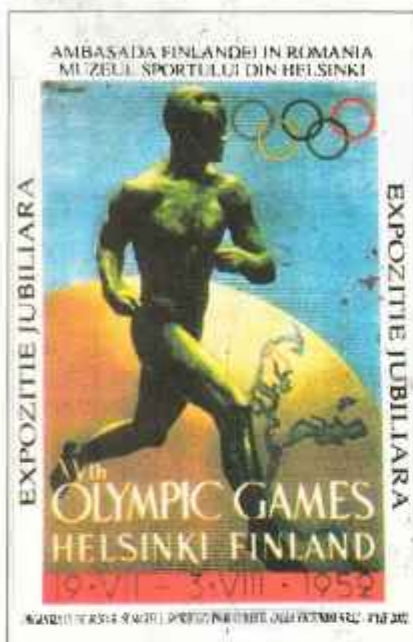
Unde a avut loc o tornadă în România?

RĂSPUNS:

.....

Prima medalie olimpică de aur pent

Ca o recunoaștere a meritelor Finlandei în dezvoltarea sportului, în general, și a Jocurilor Olimpice din anul 1952, ediția a XV-a. Trebuie menționat că, printre celelalte orașe candidate, erau Los Angeles, Detroit sau Philadelphia. A contat probabil și faptul că această ono-

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la Jocurile Olimpice de la Helsinki, Muzeul Sporturilor din Helsinki și Ambasada Finlandei la București au organizat o expoziție deschisă în cadrul Muzeului Sportului din România. Vernisajul a avut loc în prezența domnului Jari Vilén, ministrul Comerțului Exterior din Finlanda, și a domnului Pekka Harttila, ambasadorul acestei țări la București. De asemenea, au fost

prezenți domnul Nicolae Mărășescu, secretar general în Ministerul Tineretului și Sportului, și domnul Nicolae Petrescu, directorul Muzeului Sportului din România.

În cuvântul său, dl Jari Vilén a relevat că întotdeauna sportul a reprezentat o preocupare comună pentru Finlanda și România, iar nu de puține ori cele două țări s-au întâlnit în arenele sportive.

„Organizarea J.O. din 1952 a fost o adevărată provocare pentru Finlanda care tocmai se refăcea după pierderile suferite în timpul celui de-al doilea război mondial. Această ediție a J.O. a fost un succes recunoscut de toată lumea. Dar și pentru România, Jocurile Olimpice de la Helsinki au reprezentat un succes. După cum se știe, la această ediție România a câștigat prima medalie de aur.”

Cuprinzând fotografii și documente de epocă, prezentate sub formă de panouri și vitrine, expoziția a reprezentat un adevărat remember, care ar trebui continuat și cu alte ocazii, lucru reliefat și de Nicolae Mărășescu în speech-ul său.

Așadar, în perioada 19 iulie-3 august 1952, 5.407 atleți și 518

Ținta de concurs a lui Iosif Sârbu, „musca” fiind imperceptibil deformată.

atlete din 69 de țări participante s-au întrecut la 18 ramuri de sport (149 de probe). Flacăra olimpică a fost purtată, în ultimul schimb, de celebrul alergător finlandez Paavo Nurmi Johannes (55 de ani), campion olimpic la 10.000 m și cros 8.000 m la J.O. de la Anvers, 1920. Au fost corectate 49 de recorduri olimpice și 15 recorduri mondiale. Cehoslovacul Emil Zatopek (pe care spectatorii români l-au putut aplauda și la București, evoluând

pe fostul Stadion „Republicii”), supranumit „omul locomotivă”, a stabilit o performanță unică prin cucerirea titlurilor la 10.000 m, 5.000 m și maraton. Pentru prima oară a fost prezentă echipa URSS, care s-a situat pe locul secund în clasamentul general (după SUA).

România a deplasat un lot de 83 de sportivi (72 băieți și 11 fete). Data de 29 iulie 1952 va rămâne memorabilă pentru culorile tricolore, **Iosif Sârbu** (foto sus) aducându-ne prima medalie de aur din istorie. Concurând la armă liberă, calibru redus, poziția culcat, 40 de focuri, Sârbu a realizat 400 de puncte din 400 posibile, egalând recordul mondial și stabilind un nou record olimpic. Iosif Sârbu (n. 21.11.1925 – m. 6.09.1964) a avut un destin tragic. Glaucomul ivit la ochiul drept l-a împiedicat să fie în plenitudinea forțelor la următoarea ediție a J.O. (Melbourne, 1956), drept pentru care a ocupat doar locul 5. Boala agravându-i-se, l-a împins la un gest fatal.

În numerele 4/august și 5/septembrie 1952, revista Flacăra a acordat spații generoase evenimentului sportiv la zi. În imagine, defilarea delegației Republicii Populare Române.

ru România a ajuns la semicentenar

Atletismului, în special, C.I.O. a atribuit „Țării celor o mie de lacuri” organizarea intracandidatelor pe care le-a învins Helsinki s-au numărat Amsterdam, Chicago, pe care le revinse capitalei nordice și în 1940, însă a intervenit conflagrația mondială.

Gheorghe Lichiardopol

Vasile Tiță astăzi (la 74 de ani) și gata de luptă în 1952

adusă de Gheorghe Lichiardopol – „bronz” (a pierdut barajul pentru „argint”), ceea ce ne-a situat pe locul 23 în clasamentul pe medalii, pe puncte și pe „aur” (43 de țări au obținut medalii, 49 – puncte și 27 – „aur”).

Între participanți s-au aflat și regretații Lia Manoliu (aruncarea discului) – aflată la debutul unei cariere internaționale prodigioase – și Ioan Söter – primul săritor român în înălțime care a depășit limita celor doi metri. (Ambii s-au clasat pe locul 6).

Actualul prof. Victor Firea – un neobosit activist pe tărâmul atletismului – care a concurat la 3.000 m obstacole, prezintă unul dintre tricourile pe care le-a purtat atunci.

Nicolae Petrescu, E.S. Pekka Harttila, Jari Vilén și Carmen Grigoraș (secretară la Ambasada Finlandei) privesc mănuișile purtate de Gheorghe Fiat.

Deși prima participare a pugiliștilor români la J.O. se produsese la Berlin (1936), primele succese au apărut abia acum. La categoria 60 kg, Gheorghe Fiat a obținut medalia de bronz, o entorsă oprindu-l de a lupta în semifinale. În schimb, Vasile Tiță (75 kg) a întrecut pe rând sportivi din Irlanda, Brazilia, Italia și Bulgaria, pentru a se confrunta în finală cu americanul de culoare Floyd Patterson. Pierzând prin K.O., Tiță a fost nevoit să se mulțumească doar cu „argintul”, însă învingătorul său avea să devină campionul mondial al tuturor categoriilor la profesionism, după ce l-a întrecut, tot prin K.O., pe Archie Moore, deținând apoi (cu intermitențe) centura cu diamante până în anul 1962.

L-am revăzut pe Vasile Tiță cu acest prilej aniversar. La anii săi, nu are o condiție fizică prea grozavă și cu greu îți poți închipui că este una și aceeași persoană cu tânărul chipeș din fotografia de epocă și din cea recentă. În scurtul dialog purtat, reporterul a fost șocat când cei care a înfruntat o glorie ca Patterson i s-a adresat cu vorbele: „Suntem frați”. Aluzia era, firește, la starea precară a danturii amândurora. Motivul? Unul și același: frica de dentist! De aceea, l-am rugat să „pozeze” fotoreporterului nostru, în gardă cu un adversar invizibil, care să-i știe și acum de teamă. În fine, cea de-a patra medalie pentru România a fost

În turneul de fotbal, Ungaria a prezentat cea mai valoroasă echipă a sa din toate timpurile, învingând în finală Iugoslavia. Dar primul meci, în calificări, l-a susținut cu formația României (foto), din care făceau parte Voinescu, Ozon, Paraschiva, Petschovschi ș.a. (scor 2-1 pentru viitoarea campioană olimpică).

Record-surpriză

Nerefăcută complet după Olimpiada din 2000 (unde a cucerit aurul la 5.000 m și bronzul la 1.500 m), Gabriela Szabo a avut în 2001 „un an groaznic”, după cum singură l-a caracterizat. Dar o pauză de trei luni și două stagii de pregătire (în Africa de Sud și în Franța, la Font Romeu) au readus-o la forma de vârf. Pe 19 iulie 2002, la Monte Carlo,

În cadrul celei de-a patra etape de Golden League, Gabi a câștigat cursa de 3.000 m, stabilind cea mai bună performanță a anului și un nou record continental (8:21,42). Precedenta performanță fusese realizată în urmă cu 8 ani și 5 zile, la Londra, de irlandeza Sonia O'Sullivan (8:21,64). Culmea este că marea noastră campioană a fost surprinsă ea însăși de rezultatul obținut, care o stimulează în vederea altor competiții.

Primul prilej: Campionatele Europene de la München (6-11 august).

Come-back la 52 de ani

Norfolk (SUA), 27 iulie. Gală de box. În ring, Larry Holmes și Eric „Butterbean” Esch. Durata partidel: zece reprize. Decizie în unanimitate pentru Larry. Bursa încasată: 225.000 de dolari. Nimic anormal pentru un fost campion mondial al greilor (1978-1985). Surpriza provine din faptul că între cei doi competitori a fost o diferență apreciabilă de vârstă, învingătorul (dreapta) având 52 de ani, iar învinsul doar 35! De-ale profesionismului...

Texte: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **Octavian Tîbăr și AP, EPA Rompres**

deltarfi

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

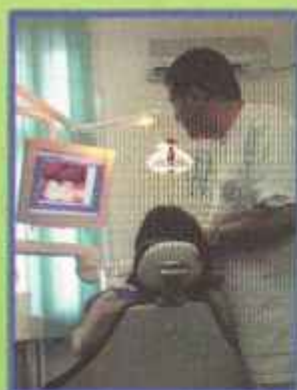
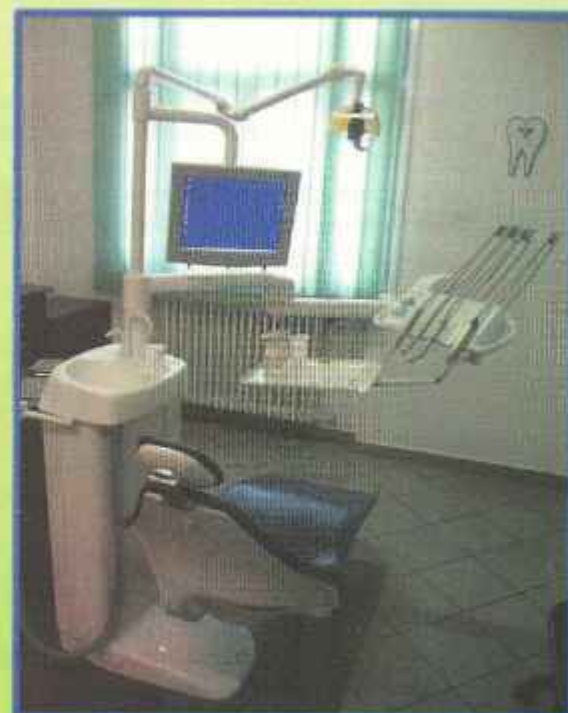
350 JURNALIȘTI

50 ȚĂRI 93.5FM

ASCULTĂ CE MICĂ E LUMEA

Clinica MGDental vă stă la dispoziție cu trei cabinete de tratament stomatologic și un cabinet de radiologie dentară, unde beneficiați de:

- echipamente integral computerizate furnizate de cei mai mari producători în domeniu;
- control permanent prin monitorizare video, intra și extra orală;
- radiografii dentare realizate prin radiofiziografie, procedeu care reduce cu 90% cantitatea de radiație la care este expus pacientul în mod normal;
- sterilizare și dezinfectare prin cele mai moderne metode care asigură un mediu perfect aseptice și antiseptic;
- specialiști cu experiență occidentală din fiecare domeniu al stomatologiei moderne;
- intervenții stomatologice asigurate printr-un certificat de garanție a lucrării;
- posibilitate de plată prin rate și card.

Tipuri de tratamente

- restaurări rezistente și estetice;
- ortodonție;
- paradontologie;
- chirurgie buco-maxilo-facială;
- protetică și implantologie;
- estetică și cosmetică dentară;
- bijuterii dentare.

Pentru o vacanță fără probleme dentare, în perioada 01 Iulie - 15 Septembrie, MGDental vă oferă **GRATUIT**:

- consultație
- periaj
- detartraj
- lustruire

MGDental
MGMedical Group

Str. Spătarului 36, Sector 2, București

Telefon/Fax: 021-211.03.79

Mobil: 0744795102; 0723250358

Câștigătorii Mondialului

La concursul de pronosticuri inițiat de *Flacăra* cu ocazia Campionatului Mondial de Fotbal din Japonia și Coreea de Sud, **Sorin Opreanu** (aleea Licuricilor nr. 6, Băile Herculane, jud. Caraș-Severin) și **Dorin Dărăban** (str. Zenit 7/13, Satu Mare), singurii care au indicat Brazilia drept campioană mondială, au câștigat câte un **Almanah Flacăra 2002** și un **Almanah Flacăra 2003**.

Ceilalți câștigători sunt:

– cu două semifinaliste indicate corect:

1. Octavian Negruți, bd. 1848 nr. 81, ap. 28, Târgu Mureș
2. Ion Constantinescu, bd. Constantin Brâncoveanu nr. 109, bl. VA, sc. 1, ap. 30, sect. 4, București
3. Ioan Bărbos, comuna Lovnin nr. 946, cod 1957, județul Timiș
4. Marin Ivănuș, str. Alex. Lăpușneanu nr. 75, bl. LV4, sc. B, ap. 32, Constanța
5. Vasile I. Tivadar, str. Tașnad 20/37, Cluj Napoca
6. Anamaria Gabriela Botezatu, str. Nicolae Kirilov nr. 5, sect. 2, București
7. Zaharia Mayer, comuna Albești, str. Lungă nr. 168, cod 3068, județul Mureș
8. Dan Culiță, alea Rozelor nr. 10, bl. B7, sc. B, ap. 15, Iași

9. Lidia Biându, sat Cocoreni, comuna Bălteni, cod 1441, jud. Gorj, OP Cocoreni
10. Luminița Dincu, str. Râul Mic nr. 17, sc. B, ap. 6, Cugir, județul Alba
11. Csörgő Kálmán, str. Miron Cristea nr. 8, Gheorgheni, județul Harghita, cod 4200
12. Costică Oțeanu, str. Meinești nr. 9, bl. 1, sc. 2, ap. 33, sect. 4, București

Pentru ei premiul constă într-un **Almanah Flacăra 2002** – cu o semifinalistă indicată corect:

1. Mircea Toma, str. Perlei nr. 41, bl. 204, ap. 12, Timișoara
2. Mihai Mitea, str. Iosif Vulcan nr. 18, Cluj Napoca
3. Andreea Sechel, str. Timiș nr. 9, sc. C, ap. 1, Timișoara
4. Vasile Manda, str. Lunca Bradului nr. 4, bl. B6, sc. A, ap. 26, cod 746241, sect. 3, București
5. Jakab László, alea Carpați, bl. 35/A, sc. B, ap. 5, Târgu Mureș
6. Daniel Samfira, str. Bucium nr. 1, bl. B1, sc. 1, ap. 5, Cluj
7. Ilie Alexandru, str. Nicolae Milescu nr. 62, bl. PN7A, sc. A, ap. 12, Constanța
8. Cristian Popovici, str. Ioviță nr. 4, bl. P24A, București
9. Sabîn Opreanu, alea Licuricilor nr. 6, Băile Herculane, jud. Caraș-Severin
10. Teodor Vodă, str. Cocorilor nr. 76-78, ap. 18, Arad

Premiul lor este câte un **Almanah Rebus Estival 2002**.

Un **PC** pe
adresa dv.

EXP. MAYER ROZALIA
COM ALBESTI - COD
3068 LUNGĂ NR 168
JUD - MUREȘ

Reprezentantul firmei **International Computer School SRL**, asistat de membri ai redacției *Flacăra* și al Departamentului de Marketing al **SC Publicațiile Flacăra SA**, a tras la sorți, din vrafă de scrisori, plicul cu numele persoanei care urmează să primească din partea **ICS** un calculator personal (variantă standard). Fericita câștigătoare este **Rozalia Mayer**, din comuna Albești, str. Lungă nr. 168, județul Mureș, cod poștal 3068. Felicitări învingătoarei și succes tuturor la viitoarele concursuri!

Câștigătorii concursurilor din revista Flacăra nr. 7, 2002

Concursul Editura Niculescu:

Liana Toma,

str. Perlei nr. 41, bl. 204, ap. 12, Timișoara 1900

Concursul Sankt Petersburg:

Iliș Sterpu,

str. Hipodrom, bl. A25, sc. 1, ap. 10, Brăila 6100

Florian Stan,

șos. Mihai Bravu nr. 388, bl. B2b, ap. 69, sect. 3, București 74365

Niculina Mateescu,

str. Arcului nr. 21, Ploiești 2000

Lucian Sărățeanu,

cartierul Ștefan cel Mare, bl. 40, sc. A, ap. 15, Săcele 2212, județul Brașov

Concursul Alfa:

Marian Zoita,

str. Dor grăniceri, bl. 31, ap. 37, Fălăceni, județul Suceava

Concursul Humanitas:

Enea Tărănă,

str. Telia nr. 3, bl. 70, ap. 35, sector 5, București 76618

Concursul Mașina de scris:

Tudor Andreescu,

str. Holărele nr. 11, bl. PR2, ap. 12, Voluntari-Ifov 72946

CFR Marfă în centrul afacerilor

Strălătuată de trei coridoare paneuropene, asigură o legătură rapidă și eficientă între Vestul și Estul Europei

- oferă conexiunea sigură dintre infrastructura de cale ferată europeană (1435 mm) cu infrastructura căii ferate a țărilor din CSI (1520 mm) prin stațiile sale de frontieră cu Ucraina și Republica Moldova;
- asigură servicii la cele mai înalte standarde internaționale printr-un parc modern de vagoane;
- protejează infrastructura rutieră și mediul înconjurător prin promovarea și dezvoltarea traficului intermodal;
- asigură legătura între Europa și Turcia, respectiv Europa-Orientul Mijlociu prin cele două linii ferry-boats: Constanța-Derince și Constanța-Batumi.

Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă - J.F.R. Marfă SA
Bd. Unirii 146/150
nr. 28, sector 1, București
București 22115
Tel.: (+40) 11 6855558
Fax: (+40) 11 3124700
www.cfrmarfa.ro

www.skygatehotel.ro

105 Comfortable Soundproof Rooms
Conference Center & All Meeting Facilities

24 / 24 h Bar & Restaurant

Room Service

Fitness Room

Free Parking

Free Shuttle from/to Airport

3000 sq.m. of Office Space to Let

MORE THAN YOU EXPECT

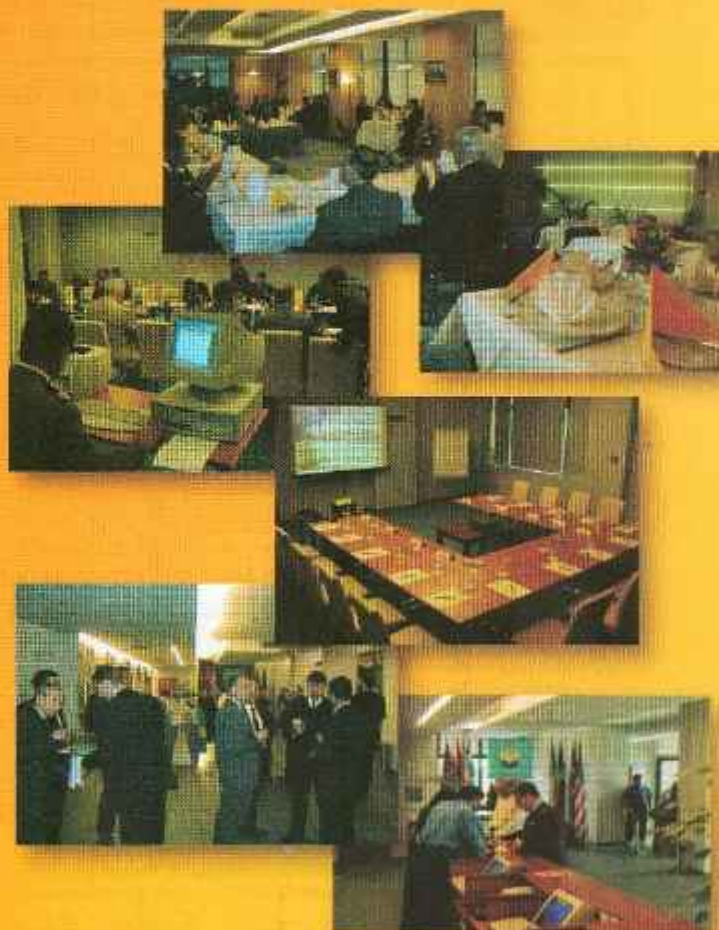
THE BEST PLACE FOR A DEMANDING GUEST

THE ONLY BUSINESS & CONFERENCE HOTEL NEXT TO BUCHAREST INTERNATIONAL AIRPORT

Sky Gate

MORE THAN YOU EXPECT

European Road 60, DN1, Km 16.5

Calea Bucureștilor nr. 283, Otopeni - Ilfov, 71941 România

Tel: (+4021)203.65.00 Fax: (+4021)203.65.10

E-mail: office@skygatehotel.ro

sales@skygatehotel.ro

reservations@skygatehotel.ro

Bibliofilia salvează România

ep. 9

Atât am avut de spus.

TOYOTA ROMÂNIA srl

UNIC IMPORTATOR ȘI DISTRIBUTOR AUTORIZAT

SHOWROOM, șos. Ștefan cel Mare nr. 30, tel. 211 2789, 211 2790, fax 211 9204

e-mail: sales@toyotaromania.ro

Yaris sfidează logica. Din nou.

 TOYOTA

Te regăsești în tot ce facem

* 3 ani cu avans de 30% - ofertă valabilă pentru o perioadă limitată.

NEW NISSAN PRIMERA.
INTELLIGENCE ATTRACTS INTELLIGENCE.

0-110.

NEW PRIMERA

SHIFT_expectations

New Primera a car that re-defines what the saloon of tomorrow can represent today. Innovative, dynamic styling fused with advanced technology that leaves you firmly in control of every situation. The intelligence comes through New Primera's revolutionary N-FORM driving information system, allowing for full feature operation with 50% fewer switches than conventional cars. With an ingenious rear view parking camera, distance sensing cruise control and rapid response DVD navigation all available... the really clever thing is that you can simply relax and enjoy the drive.

THE ALL NEW PRIMERA. A NEW FORM OF INTELLIGENCE.